

Quán cà phê XY

Contents

Quán cà phê XY	1
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 01 - 02 - 03 - 04 - 05	2
3. Chương 06 - 07 - 08 - 09 - 10	8
4. Chương 11 - 12 - 13	16
5. Chương 14 - 15	22
6. Chương 16 - 17 - 18 - 19	29
7. Chương 20 - 21 - 22 - 23	35
8. Chương 24 - 25	43
9. Chương 26 - 27 - 28	49
10. Chương 29 - 30	55
11. Chương 31 - 32 - 33	60
12. Chương 34 - 35 - 36 - 37 - 38	66
13. Chương 39 - 40 - 41 - 42	74
14. Chương 43 - 44 - 45	81
15. Ngoại Truyện 1 - 2 - 3	87
16. Ông Chủ Và Kiến Trúc Sư - Phần 1	91
17. Ông Chủ Và Kiến Trúc Sư - Phần 2	100
18. Ông Chủ Và Kiến Trúc Sư - Phần 3 (hết)	107

Quán cà phê XY

Giới thiệu

“Tại thành phố này, mỗi ngày đều có những câu chuyện mới phát sinh” Hương Văn là nhân viên làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ca-phe-xy>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

Câu chuyện thụ làm ca sáng và công làm ca tối

Giới thiệu nhân vật

Công – Hường Văn: Nhân viên làm ca đêm tại quán cà phê, thích ăn các món sườn. Hường Văn là người rất dễ xấu hổ, về phương diện tình cảm lại cực kỳ thuần khiết, bởi vậy thỉnh thoảng lại làm ra những việc rất ngốc nghếch khiến người khác khóc không được mà cười cũng không xong. Là một người có thể làm người đối diện cảm thấy ấm áp, cũng bởi vậy mới khiến Diệp Chiêu Ninh rung động.

Thụ - Diệp Chiêu Ninh: Tính cách khoan dung, điềm tĩnh, tay nghề nấu ăn rất tốt. Bề ngoài nhìn có vẻ rất hòa nhã, dễ nói chuyện nhưng lại có những mặt vô cùng cố chấp. Thân là một người bình thường lại có thể chấp nhận tình cảm của Hường Văn, Diệp Chiêu Ninh thật ra cũng rất dũng cảm. Phần lớn thời gian đều đối xử rất tốt với Hường Văn, có điều thi thoảng cũng đùa giỡn anh một chút.

A – Lục Dương: Bạn tốt của Hường Văn, là một họa sĩ vẽ minh họa tự do. Nhìn thì có vẻ hơi gian xảo, đê tiện, đôi lúc còn hơi hâm hâm nhưng thực ra lại là người rất đơn giản, tốt bụng, vừa dễ dỗ dành vừa dễ lừa gạt.

B- Trần Hạ: Đồng nghiệp của Hường Văn, là một người đàn ông tài năng tiêu chuẩn, trong công việc rất nghiêm túc, chăm chỉ, tính cách có phần gian xảo.

2. Chương 01 - 02 - 03 - 04 - 05

1

Người ta thường nói, mùa hè ở Dương Thành giống như cái lồng hấp bánh bao, cả thành phố đều bị không khí nóng ẩm bao bọc, bất kể lúc ra ngoài bạn có sạch sẽ tươi mát thế nào, chỉ cần đi một đoạn ngắn, đảm bảo toàn thân trên dưới sẽ ướt đầm mồ hôi. Dưới cái thời tiết khó chịu ấy, bạn thụ của chúng ta tưới nước cho đám hoa cỏ bên ngoài tiệm cà phê, dọn dẹp lau chùi những chiếc bàn ngoài trời. Làm hết từng đống việc, cậu đưa tay sờ lên mặt, rõ ràng mới sáng ra, nắng còn chưa gắt lắm, ấy thế mà trên đầu đã hơi ẩm ẩm mồ hôi rồi. Mùa hè sắp trôi qua được một nửa nhưng cậu vẫn chưa thể thích ứng được với nó.

Cũng may vừa bước vào trong tiệm cà phê lập tức có một luồng gió mát lạnh thổi tới, xem ra cái “bánh bao” này không có cơ hội bị “hấp chín” rồi. Cậu nhắc nửa cốc sinh tố khách hàng bỏ lại, chuẩn bị đem vào trong bếp thì ông chủ này giờ vui đầu tính toán toán bỗng ngẩng lên gọi giật: “Tiểu Diệp!”.

Thụ quay đầu lại: “Có việc gì thế ông chủ?”

Ông chủ: “Người làm ca tối hôm nay có việc nên xin nghỉ rồi, cậu có thể trực thay một hôm được không?”

Thụ khẽ cười: “Được thôi”.

Đây là nơi làm việc của thụ, một quán cà phê nhỏ mở đến ba giờ sáng ở gần khu tòa nhà văn phòng cao cấp tại Dương Thành. Quán cũng không lớn lắm nhưng việc làm ăn lại tốt bất ngờ. Cậu làm ca sáng, mỗi ngày đến tầm năm giờ chiều là tan ca, còn một đồng nghiệp làm buổi tối, bảy giờ bắt đầu. Hai tiếng ở giữa thường là ông chủ trông tiệm. Nói cũng buồn cười, làm ở đây cũng được một thời gian rồi nhưng cho đến tận bây giờ, thụ vẫn chưa gặp đồng nghiệp làm ca tối của mình bao giờ, cho dù hai người họ thật ra đã sớm “quen biết” nhau. Cái việc kỳ lạ này là kết quả của thói kén ăn và tay nghề nấu nướng có hạng của thụ.

Thụ không phải người Dương Thành, đến thành phố xa lạ này chưa lâu, một thân một mình nơi đất khách quê người cũng chẳng có bạn bè gì, nấu ăn rất dễ nấu thừa. Liên tiếp nhiều lần phải bỏ đi kha khá đồ ăn, không khỏi cảm thấy lãng phí. Sau này, có một ngày lại nấu hơi quá tay, cậu quyết định cho vào hộp cơm, đóng gói cẩn thận rồi để vào tủ lạnh trong quán cà phê, bên trên còn dán một tờ giấy nhớ ghi mấy chữ đại ý là đồng nghiệp làm ca đêm không ngại thì hãy dùng làm bữa khuya. Đến hôm sau, thụ nhìn thấy hộp cơm

được rửa sạch sẽ đặt trên giá. Từ đó, cậu thường xuyên mang ít đồ ăn để lại trong quán. Đôi khi rảnh rỗi không có việc gì làm còn viết mấy việc linh tinh hàng ngày lên tờ giấy nhớ: bị mất tiền, xem bộ phim nào, mới mua đồ gia dụng nào... giống như đang nói chuyện phiếm với người khác vậy. Mà vị đồng nghiệp làm ca tối kia, trừ việc mỗi lần đều rửa sạch sẽ hộp cơm ra thì hoàn toàn không trả lời gì, ngay đến câu “Cảm ơn” cũng chưa từng để lại, có điều thụ cũng chẳng để ý.

Cả ngày bận rộn, thời gian trôi qua rất nhanh, đến buổi tối, thụ một mình trông quán. Những việc cần làm thì đã làm rồi, buổi tối lại chẳng có mấy khách, cậu nghe nhạc, nghịch máy tính một lúc rồi lại đọc tạp chí, vẫn thấy thật nhàm chán. Hiện còn chưa đến tám giờ, vẫn còn sớm. Chẳng hiểu bình thường người đồng nghiệp kia làm thế nào mà chịu được nữa. Còn đang nghĩ ngợi vẫn vợ thì nghe tiếng cửa mở, một vị khác bước vào trong. Thụ lập tức đứng dậy hỏi: “Xin chào, quý khách muốn dùng gì?”

Vị khách đó không trả lời ngay, chăm chú nhìn cậu một hồi rồi mới cất tiếng: “Tôi muốn uống canh sườn lần trước cậu nấu”.

2

Không sai, vị khách mới đến chính là công.

Thụ nghe đối phương nói thế, lập tức nhận ra đây chính là người đồng nghiệp làm ca tối mình chưa từng gặp mặt. Nói thật, cậu luôn cho rằng công là một ông chú trầm mặc ít lời, tính cách cẩn thận, tỉ mỉ và dịu dàng. Có điều người trước mặt không giống tưởng tượng của cậu cho lắm: Nhìn bề ngoài quả là có vẻ kiêu ngạo nhưng tuổi tác thì cũng chẳng lớn hơn cậu bao nhiêu, khí chất rất đặc biệt, không giống người làm công trong quán cà phê.

Một khi đã nghĩ gì thì thụ khó mà dừng ngay lại được, thế là cậu cứ một mực nhìn chăm chăm vào người trước mặt. Công tưởng thụ không nhận ra mình, vội vàng chỉ vào bản thân, tự giới thiệu: “Tôi là người trực ca tối ở đây.”

Thụ cười cười, tỏ ý mình đã biết, mở miệng nói: “Buổi tối không có nguyên liệu, không nấu được món đó. Hay tôi nấu cho anh bát mì nhé?”

Công gật gật đầu: “Được, tôi muốn mì sườn.”

Thụ thuận tay lấy từ ngăn kéo ra một gói mì ăn liền, lắc đầu với đối phương: “Sườn hơi nhỏ, anh mò cho kỹ nhé.”

Công dường như còn chưa ăn tối, mì vừa nấu xong liền lập tức ăn như hổ đói. Thụ nhìn anh, hiếu kỳ hỏi: “Không phải hôm nay anh có việc à, sao còn đến đây?”

Công khựng lại, lắc đầu không nói gì. Đặc biệt xin nghỉ trốn làm để đến gặp người đối diện, chuyện này anh tuyệt đối không thể nói được. Thụ cho là câu hỏi của mình động chạm đến đời tư của đối phương, cũng không tiếp tục nữa. Có điều, hôm nay có thể gặp được công, cậu cũng rất vui. Đến Dương Thành đã lâu như thế vẫn chưa có người bạn nào, khó khăn lắm mới có cơ hội nói chuyện trên trời dưới biển thế này. Công là người rất biết lắng nghe, lại thêm việc cả hai sớm đã “quen biết” nhau bởi vậy chỉ mới qua bữa ăn mà thụ đã thấy hai người gần gũi hơn hẳn.

Công ăn xong liền đem bát đĩa đi rửa, thụ nhớ đến mấy hộp cơm được rửa sạch sẽ, cất giọng trêu:

“Bình thường anh ăn của tôi bao nhiêu đồ ăn rồi, sao không thấy trả lời cái giấy nhớ nào thế?”.

Đợi cả nửa ngày vẫn không thấy công trả lời, thụ tưởng anh không nghe thấy, vừa định lặp lại lần nữa thì phát hiện tai công đỏ hết lên rồi. Cậu hơi ngây ra, định mở miệng nói gì đó, lại thấy bộ dạng công vừa rửa bát vừa như đang suy ngẫm điều gì, liền hiếu kỳ hỏi: “Sao thế?”

Công nhìn cậu một cái, ấp a ấp úng trả lời: “Thật ra hôm nay tới là muốn cảm ơn cậu đã để lại cơm cho tôi... Tôi có món quà nhỏ muốn tặng cậu, lại quên đem theo rồi”.

Thụ đoán công nghe thấy câu đùa vừa rồi nên thấy ngại, trong lòng cũng áy náy, lập tức từ chối: “Dù sao làm nhiều quá cũng ăn không hết, anh không chê là tôi vui lắm rồi”.

Công lắc đầu: “Ông chủ bảo ngày mai cậu nghỉ, để ngày mai tôi đến làm ca tối thì mang đồ theo, ngày kia cậu đi làm sẽ nhận được”.

Dáng vẻ của anh trông rất thành khẩn, thụ cũng không nỡ từ chối, đành vui vẻ nhận.

Sáng sớm hai hôm sau, lúc thụ tới làm, nhớ đến lời công nói hôm trước liền tìm một hời trong ngăn kéo, trên giá đựng đồ, nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy thứ gì đặc biệt. Cậu liền đổi sang tìm trong tủ lạnh, vừa mở ra liền nhìn thấy một hộp cơm hai tầng lạ mắt, bên trên còn dán tờ giấy nhớ ghi tên thụ. Thụ mở hộp cơm ra xem: tầng trên là nguyên một hộp kẹo hoa quả màu sắc rực rỡ, tầng dưới là một quyển sách, tên “Năm mươi cách chế biến sườn”. Thụ bất giác buồn cười, lấy sách ra, lại tìm một cái lọ thủy tinh đổ hết kẹo vào.

Cậu không thích đồ ngọt, có điều cho vào lọ thủy tinh nhìn cũng đẹp phết.

3

Công lúc này, đang nói chuyện điện thoại...

Công: “Tôi làm theo lời ông nói rồi”.

Đầu bên kia là anh bạn A của công. Cậu ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả: “Làm cái gì rồi?”

Công: “Thì việc lần trước ông nói ấy, cái gì mà muốn dỗ người ta thì có thể tặng kẹo...”

A hiểu kỳ: “Ông không phải ‘tìm được giới tính thật’ của mình rồi à, còn tặng quà cho con gái làm gì?”

Công: “Tôi không tặng con gái, tặng con trai mà”.

A: “...”.

Công nghiêm túc lặp lại lần nữa: “Người ta là con trai, có yết hầu, tôi nhìn thấy rất rõ ràng”.

A thở dài: “Lần trước tôi nói kẹo hoa quả màu sắc sặc sỡ có thể dỗ dành người khác là nói đối với con gái. Ông thấy bao nhiêu thằng con trai thích ăn kẹo nào?”

Công dập điện thoại cái rầm, trong lòng không ngừng gào thét: “Tặng nhầm đồ rồi!”

Nói thật, lúc này anh vừa lo lắng vừa ảo não. Anh thật tâm muốn biểu đạt thái độ cảm ơn của mình, kết quả lại chẳng biết đã thành cái thể loại gì nữa. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cuối cùng quyết định nhanh chóng thực hiện phương án cấp cứu an toàn nhất: Tặng hoa cho thụ.

Nghĩ đến đây, công lập tức lên mạng tìm hiểu ý nghĩa các loài hoa, dùng phương pháp loại trừ xong xuôi đầu đuôi, quyết định chọn hoa thủy vu trắng, sau đó gọi điện đến hàng hoa đặt một bó, bảo bọn họ sáng sớm mai đưa đến quán cà phê. Làm xong xuôi hết rồi, công mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, vui vẻ tưởng tượng bộ dạng thụ khi nhận được hoa, nói không chừng còn gửi ình một tờ giấy nhớ ghi “Rất thích!” ấy chứ.

Đến tối ngày hôm sau, công đến quán cà phê chuẩn bị vào ca tối. Thụ đương nhiên không có ở đây, ông chủ đang cắm đầu vào tính toán như thường lệ. Thấy công đến, ông chủ liền ngồi nói chuyện mấy câu, bảo cả chiều nay một mình phải ngồi trông tiệm, chẳng biết người ở đâu mà nhiều thế, bận gần chết. Công thấy kỳ kỳ, hỏi: “Diệp Chiêu Ninh không trông sao?”.

Ông chủ lắc đầu: “Cũng không biết được ai tặng một bó hoa, cậu ấy bị dị ứng phấn hoa, cả buổi sáng khó chịu quá, tôi vừa đến tiệm thì cũng cho cậu ấy về nghỉ luôn”.

Công nhất thời đần ra.

Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây? Công nhìn lọ thủy tinh đựng kẹo trên bàn, cả người như ngồi trên bàn chông: Thụ quả nhiên không thích ăn kẹo, nếu không đã chẳng nhét trong lọ bày ra đó rồi. Muốn tặng hoa cứu vãn tình thế lại còn hại người ta dị ứng. Tâm trạng của công từ phút đó phải nói là áy náy vô cùng, mãi đến tận lúc tan ca về nhà, gọi điện thoại cho A.

A mắt nhắm mắt mở nghe công kể lại, lệ rơi đầy mặt: “Bây giờ là ba giờ rưỡi sáng, tôi đang chui trong chăn ấm mơ mộng đẹp thì ông gọi điện đánh thức. Thế cũng cho qua đi, ông không thể gọi điện thoại bàn được

à? Cái đồ chết tiệt nhà ông còn gọi di động! Di động tôi để trong phòng khách không cầm theo! Ông gọi một lần tôi đã không nhận điện, ông còn gọi đi gọi lại cho đến khi tôi nhận mới thôi! Ông làm thế mà coi được à?!”

Công: “... Hay là, tôi cũng tặng ông một bó thủy vu nhé?”

A: “...”

Công vô cùng nghiêm túc: “Ông không bị dị ứng phấn hoa đúng không?”

Vì A nửa đêm nửa hôm đầu tiên là tai bị tàn phá, sau đó mặc mỗi cái quần đùi chui ra phòng khác lấy điện thoại, cả tinh thần lẫn thể xác đều bị tổn thương nghiêm trọng, điều kiện trước mắt không cho phép đảm nhận vai trò cố vấn, liền bảo công mai đến quán, lúc đó mình sẽ nhắn tin bảo phải làm gì.

Lại nói đến thụ, sau khi về nhà nghỉ nửa ngày cơ bản cũng không có gì đáng ngại nữa. Hôm sau đến quán tiếp tục làm việc như thường lệ, vừa mở cửa đã thấy công xông thẳng vào, mắt đỏ quạch không nói năng gì, tìm luôn một chỗ ngồi xuống. Thụ kinh ngạc, có điều nhìn bộ dạng công không ổn lắm, cũng không dám hỏi han gì nhiều, chỉ thuận miệng hỏi: “Sớm thế này, anh đã ăn sáng chưa?”. Công lắc đầu.

Thụ: “Vậy để tôi đi hâm cốc sữa, làm ít sandwich”.

Công nhân thời gian thụ làm bữa sáng, lập tức gửi tin nhắn cho A: “Làm thế nào?”.

Rất nhanh đã thấy A hồi âm: “Xin lỗi đi, còn có thể làm gì nữa?”

Công ngẫm nghĩ một lúc thấy cũng đúng, liền bắt đầu chuẩn bị tâm lý. Chẳng bao lâu sau, thụ mang sữa nóng cùng sandwich đến để trước mặt công: “Anh ăn trước, tôi đi dọn dẹp đã”.

Công lập tức giữ chặt lấy tay thụ, hồi hộp tới mức mặt đỏ bừng: “Tôi... cậu... tôi... cậu... tôi, tôi đi toilet”, nói xong lập tức chạy thẳng vào nhà vệ sinh, để lại thụ vẫn còn đang ngơ ngác.

Công chui vào nhà vệ sinh ấn số điện thoại A.

A: “Nói xong rồi?”.

Công ngửi khí như đinh đóng cột: “Chưa”.

A bó tay: “Mợ nó chứ, ông bị làm sao thế? Việc này khó đến thế à?”.

Công: “Tôi vừa nhìn thấy cậu ấy liền áy náy, vừa áy náy tôi lập tức không biết phải nói gì nữa cả”.

A: “Việc này có gì mà không nói được? Thôi đi, đừng có lè mề nữa, có gì cần xin lỗi thì xin lỗi đi, nói rõ ràng với người ta”.

Công từ nhà vệ sinh đi ra đã thấy thụ ngồi ở chỗ đối diện mình. Anh vừa ngồi xuống, cậu liền mở miệng: “Kẹo, sách và hoa thủy vu tôi đều nhận được rồi”.

Cả người công lập tức cứng đờ, vội vàng cất tiếng: “Tôi...”.

Thụ ngắt lời anh, tiếp tục nói: “Chỗ kẹo hoa quả anh tặng, tôi đã cho vào lọ thủy tinh rồi. Tôi thấy nhìn rất đẹp, rất thích. Hoa thủy vu trắng anh tặng, xin lỗi, tôi bị dị ứng phấn hoa, không thể để trong nhà hoặc trong quán được, nhưng tôi cũng không muốn vứt nó đi nên đã tặng lại cho chủ nhà trọ. Bác ấy rất thích, còn vì thế mà miễn một tháng tiền điện của tôi. Anh xem, đồ anh tặng, rất tốt đấy”, nói xong liền bật cười.

Đúng lúc này, điện thoại của công rung lên, là tin nhắn A gửi, Công liếc qua...

A: Đừng có lè mề mà lè mề như đàn bà nữa, lúc trước làm không ra gì thì bỏ qua đi, nhân cơ hội thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông.

Thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông! Thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông! Thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông! Thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông! Thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông!

Công nhất thời như được tiêm đô-ping, bị câu nói này kích động, anh cảm thấy nếu bản thân không “theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông” thì quả thật là đã phụ lòng A đang đứng sau âm thầm cổ vũ rồi. Thế là, công hít một hơi thật sâu, từ từ đứng dậy. Thụ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn người đối diện. Công nghiêng người về phía trước, gần một chút, gần một chút, lại gần thêm một chút...

Chụt!

Thời gian dừng lại ngay giây phút này. Di động của công lại lần nữa rung bần bật, vẫn là tin nhắn đến từ A:

A, lúc này ần nhằm nút gửi đi luôn rồi. Tôi muốn nói là: Đừng có lè mà lè mè như đàn bà nữa, lúc trước làm không ra gì thì bỏ qua đi, nhân cơ hội thuận theo tiếng gọi trái tim mình, tiến lên như một thằng đàn ông mà thành thật xin lỗi và cảm ơn đi!

4

Công hôn xong, nhìn thấy thụ mặt đỏ bừng đầy kinh ngạc mới đột nhiên ý thức được bản thân vừa làm gì. Có điều anh cũng rất bình tĩnh, chỉ liếc mắt nhìn ra ngoài, điềm tĩnh nói: “Trời sắp tối rồi, tôi đi trước đây”.

Thụ: “...”

Thực ra đối với nụ hôn bất ngờ này, thụ hoàn toàn không thấy tức giận gì, chủ yếu là kinh ngạc và khó hiểu. Thụ luôn cho rằng công là người hơi kỳ quái nhưng cũng rất thú vị, bởi vậy hành động vừa rồi của anh, cậu chỉ đơn giản cho rằng đó là phương pháp biểu đạt cảm ơn hay xin lỗi mà thôi. Có điều dù nghĩ vậy, thụ vẫn thấy lúng túng, những ngày sau đó hoàn toàn không để cơm hay giấy nhớ gì cho công nữa.

Công cũng cảm nhận được, thế là anh lại bắt đầu suy nghĩ xem nên tặng cái gì để chuộc tội. Nhưng trong mấy ngày gần gũi vừa rồi, anh tặng kẹo, tặng thủy vu, còn tặng cả một nụ hôn, hoàn toàn chẳng có thứ nào tặng đúng cả, đến cả quyển sách cũng là một món quà mang chút tư lợi.

Công hoàn toàn mất tinh thần.

Anh nhìn thấy quyển sách “Năm mươi cách chế biến sườn” mình tặng thụ đặt trên bàn, thuận tay lật giở vài trang, phát hiện có một trang được đánh dấu bằng kẹp sách, có lẽ thụ đang xem đến đấy. Công nhìn cái kẹp sách, nghĩ một lúc, lại lấy một tờ giấy nhớ cắt thành hình kẹp sách, viết lên hai chữ “Xin lỗi”, sau đó đem cả tờ giấy nhớ lẫn kẹp sách để vào một chỗ khác, trang ghi hướng dẫn làm món sườn muối tiêu.

Sáng hôm sau thụ đến làm, mở sách ra thì phát hiện không phải trang hôm qua mình xem, còn nhiều thêm một tờ giấy có chữ nữa. Cậu tỉnh bơ đặt tờ giấy kia vào trang hướng dẫn làm sườn muối tiêu, còn cái kẹp sách của mình thì chuyển sang đánh dấu chỗ khác.

Ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm... thụ phát hiện bất kể mình đang xem đến đâu, kẹp sách đều xuất hiện một cách vô cùng thần kỳ ở trang hướng dẫn làm sườn muối tiêu kia, đặt cùng với tờ giấy ghi dòng chữ “Xin lỗi”. Cậu thật cười không được mà khóc cũng chẳng xong, đây chắc chắn là do công làm. Thế là một ngày, thụ tan ca liền tha luôn cả quyển sách dạy nấu ăn kia về nhà. Buổi tối công đến quán, phát hiện thụ mang sách về rồi, nhất thời cảm thấy thụ muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình.

Công không nhận được, kinh hãi vô cùng.

Khoảng tầm chín giờ tối, có người đẩy cửa bước vào. Công ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ lại là thụ. Thụ bảo mình vừa đi siêu thị mua đồ, ngang qua đây liền ghé vào xem thế nào. Lòng công mở cờ nhưng lại không dám biểu lộ, chỉ sợ dọa thụ chạy mất, đành phải rót cho thụ cốc nước, làm ra vẻ bản thân rất bận, đổ một lọ hạt cà phê ra đếm đi đếm lại. Thụ cũng chẳng nói gì, ngồi một bên xem công đếm hạt cà phê. Đợi đến khi uống hết cốc nước liền đứng dậy chào một tiếng rồi đi về.

Công thấy cái túi thụ cầm đến còn ở trong quán, lập tức cầm lên gọi thụ, nhưng đối phương chẳng thèm để ý, cứ thế đi thẳng. Công còn đang do dự có nên đuổi theo không thì một mùi thơm như có như không từ trên tay bay lên khiến công nhìn vào trong túi: Là hộp cơm đã lâu không nhìn thấy. Công ngậy ra một lúc nhẹ nhàng cẩn thận nhắc hộp cơm ra, vừa mở ra xem...

Cả một hộp đầy sườn muối tiêu nóng hôi hổi.

4.5

Câu chuyện về công và món sườn

Lúc công còn nhỏ, trong nhà có nuôi một con chó mực, gọi là Hoa Tuyết. Về vấn đề tại sao một con chó đen thui từ đầu đến chân lại gọi là Hoa Tuyết, công giải thích thế này: “Tôi muốn nó trắng hơn một chút!”. Chẳng là lúc nhỏ công có một niềm tin mãnh liệt với thuyết tên tuổi có ảnh hưởng thần bí đến con người, siêu nhân có thể bay là bởi vì tên người đó là Siêu Nhân. Công còn từng có lúc muốn đổi tên mình thành “Hương Bơi Lội” vì nhìn thấy các bạn khác ai cũng biết bơi nhưng chính mình lại không biết.

Thế rồi vào một ngày tuyết rơi, mẹ công làm món sườn xào chua ngọt, công xung phong nhận việc bưng bát sườn dọn lên bàn. Lúc đó, nhà có một cái vườn, nhìn thấy bên ngoài đột nhiên có tuyết, công liền vui vẻ bưng cả bát sườn chạy ra ngoài, ngẩng mặt lên trời hét to: “Hoa tuyết, hoa tuyết...”.

Hoa Tuyết vừa nghe thấy, vui mừng khôn xiết: Chủ nhân tay cầm một đĩa sườn gọi Hoa Tuyết, chính là gọi mình đến ăn chứ còn gì nữa. Thế là cậu chàng lập tức nhảy bổ lại, gọn gàng nhanh chóng giải quyết sạch bát sườn.

Công mắt tròn tròn, mồm há hốc. Bạn nhỏ công của chúng ra tận mắt nhìn thấy cả đĩa sườn thơm phức ngon lành chui tọt vào bụng con chó đang vui vẻ liếm mép vẩy đuối trước mắt, thật sự tức giận đến không chịu nổi, “oa” một tiếng khóc văng lên.

Từ đó, đối với món sườn, công có một sự cố chấp vô cùng khó hiểu.

Đương nhiên, cái vụ so đo với chó này, công thà chết không nói, bởi thế nếu có người hỏi công vì sao lại thích sườn, công thông thường chỉ lạnh nhạt đáp một câu: Bởi vì nó khiến tôi nhớ đến lúc còn nhỏ. Thực ra câu này, nếu nói đầy đủ thì phải là: Bởi vì nó khiến tôi nhớ đến lúc còn nhỏ, cả bát sườn thơm ngon như thế, ấy vậy mà lại bị một con chó ngu ngốc ăn hết! Tức chết tôi rồi!

5

Thế là, công và thụ đã làm hòa với nhau. Mỗi ngày lại giống như trước kia: Thụ hay đem ít đồ ăn đến để trong tủ lạnh cho công, đôi lúc lại ghi một tờ giấy nhớ viết mấy thứ linh tinh; Công thường xuyên được thưởng thức món ăn ngon, nhìn mẫu giấy thụ viết nhưng vẫn không hồi đáp lấy một lần.

Về chuyện này, A đã từng hỏi công, sao không viết giấy trả lời thụ. Giao lưu hai chiều như thế mới tốt. Công mặt mũi hiện rõ dòng chữ “không thể tin được”, đáp: “Như thế không phải là quá tầm thường rồi sao?”

A: “... Mấy việc khác ông làm thì không phải quá tầm thường chắc?”.

Có điều A cũng nhắc nhở công, mặc dù công đã xác định ‘giới tính thật’ của mình rồi, nhưng thụ hình như vẫn là một cậu con trai bình thường mà thôi, bảo công phải chuẩn bị tâm lý trước đi. Công nghe xong, một lúc lâu không nói gì, mãi mới mở miệng: “Tôi cũng chẳng nghĩ gì, chỉ là thích đồ ăn cậu ấy nấu, thật đấy, thật đấy”.

Nói thì nói thế, nhưng công vẫn không kìm chế được mà muốn tiếp xúc nhiều hơn với thụ. Anh không chịu viết trả lời trên giấy nhớ, đành phải nghĩ cách khác để nhấn mạnh sự tồn tại của mình: ví dụ như để một chú ếch gấp bằng giấy trong hộp cơm được rửa sạch sẽ; ví dụ như để một con hươu gấp bằng giấy trong hộp cơm được rửa sạch sẽ; ví dụ như để một con thỏ gấp bằng giấy trong hộp cơm được rửa sạch sẽ...

Khoảng một tháng sau, thụ nhìn thấy trên bàn một đoàn thú: “Ừm, hay là tô thêm màu nhỉ, chừng này đủ để mở một vườn thú rồi”.

Nói thật, thụ chẳng có cảm giác gì với mấy thứ này, toàn bộ đều đem cho con gái nhà chủ trọ hết. Cô bé đó thích lắm, kéo tay cậu nói: “Chú ơi, cháu sẽ về nói mẹ giảm thêm cho chú một tháng tiền điện nữa”. Thụ quả thật dở khóc dở cười, có điều trong lòng cậu lại vô cùng rối rắm. Về lý mà nói, ngoại hình của công cũng rất tuấn tú, hành vi, cử chỉ, lời nói đều rất phóng khoáng, sao lại làm mấy chuyện đầy nữ tính thế này không biết?

Mặt khác, trong lòng công lúc này đang vui vẻ vô cùng, anh cho rằng người chỉ nhìn qua cũng thấy là dạng người tốt bụng, yêu thương động vật như thụ, nhất định sẽ thích mấy thứ đồ kia.

Để tránh việc công tiếp tục gấp cả đoàn xiếc thú, thụ cảm thấy mình bắt buộc phải tìm đến gặp anh một lần. Thế là, buổi tối một ngày, thụ lại đến quán cà phê. Ánh đèn của tiệm trong đêm tối càng trở nên rực rỡ, từ đằng xa cậu đã nhìn thấy công không biết đang chuyên chú làm cái gì đó. Đợi đến lúc cậu tiến đến gần, đứng ngay bên ngoài nhìn vào mới thấy...

Công đang gấp giấy.

Trước mặt công là một quyển sách để mở, trên bàn bày rất nhiều giấy, có những cái đã bị vo thành một cục, xem ra đã thất bại không ít lần. Bên cạnh còn có một ít đồ văn phòng như giấy màu, kéo, bút lông..., tóm lại là rất lộn xộn. Anh gấp rất chăm chú, hoàn toàn không phát hiện có người đang nhìn mình. Thụ đứng bên ngoài nhìn công tay chân lông ngóng, lại còn rất kỹ tính, soi từng góc một cho đều, thầm nghĩ: Anh ta chắc chẳng bao giờ biết bộ dạng anh ta lúc này hay ho đến thế nào.

Thụ lại đứng xem thêm một lúc nữa, sau đó bước vào tiệm, đi thẳng đến trước bàn của công, gõ gõ lên mặt bàn. Công ngẩng đầu lên, nhận ra người đến là thụ thì có phần kinh ngạc: “Sao cậu lại đến đây?”

Thụ không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm món đồ trên tay công. Công thấy thế có phần mất tự nhiên, nói: “Con cá ngày hôm nay gấp hơi khó...”

Thụ: “Anh gấp con ếch cho tôi đi”.

Công vui sướng vô cùng: “Được, cái đó tôi giỏi lắm, không cần nhìn sách cũng làm được”.

Quả nhiên chỉ một loáng sau công đã làm xong, còn tô cả màu nữa. Thụ đặt con ếch xanh vào lòng bàn tay, nói: “Về sau đừng gấp những thứ này nữa”.

Công lập tức trở nên lo lắng: “Cậu không thích à?”. Khó khăn lắm công mới nghĩ ra được một phương pháp giao lưu không “quá tầm thường” như thế mà!

Thụ cố ý liếc mắt nhìn đám giấy bị vo viên vứt đi: “Bảo vệ rừng, ai cũng có trách nhiệm”, sau đó đến trước quầy thanh toán, đặt con ếch xanh vào hộp thủy tinh đựng kẹo, quay người nhìn công đang ủ rũ cúi đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, nói: “Trước khi đến làm ca tối anh qua nhà tôi ăn cơm chiều đi. Tất nhiên là nếu anh không ngại mỗi ngày đều phải đi chợ mua đồ đợi tôi tan ca”.

3. Chương 06 - 07 - 08 - 09 - 10

6

Công cảm động đến mất ngủ cả đêm, A cũng chẳng sung sướng gì hơn. Công cứ một lúc lại gọi điện cho A thổ lộ tâm tình cảm động, hồi hộp hay rồi bởi của mình.

A: “Từ lúc ông quen Chiêu Ninh đến giờ, chất lượng giấc ngủ của tôi càng ngày càng tuột dốc”.

Công: “Ông nói xem mai tôi nên mặc đồ gì đây?”.

A: “Kiếp trước chắc tôi phải nợ ông cả một gia tài chứ chẳng ít, thế nên trời mới phạt tôi kiếp này trở thành bạn ông”.

Công: “Không biết nhà Chiêu Ninh trông thế nào, nhất định là rất sạch sẽ, gọn gàng”.

A: “Tôi về sau cũng không có ý định xuất ngoại, ông có thể không ép tôi đổi giờ sinh học không hả?”

Công: “Lần đầu tiên đến nhà người ta làm khách phải đem quà tới nhỉ? Hay mai tôi mua cân táo đến? Ha ha ha...”.

A: “...”

Công: “Sao ông không cười?”.

A: “...”.

Công: “Tôi thấy rất buồn cười mà...”.

A: “Sao ông không chết luôn đi cho rồi!”.

Cuối cùng cũng đến giờ tan tầm chiều hôm sau, từ sớm công đã xách túi đồ đứng gần quán cà phê đợi thụ. Thụ nhìn chỗ đồ công mua đến, nhất thời có phần bất ngờ: Không có sườn?

Thụ sống không xa quán cà phê, hai người đi một lát là đến nơi. Lúc lên lầu lại gặp đúng con gái chủ nhà, cô bé vừa nhìn thấy thụ đã vui mừng gọi to: “Chú ơi, cháu thích mấy con thú nhỏ mà chú tặng lắm. Cháu còn muốn có một con pikachu, chú có thể gấp cho cháu một con không?”

Không đợi thụ trả lời, công đã cúi người xuống nói với cô gái nhỏ: “Pikachu chú cũng biết gấp, lần sau chú gấp cho cháu nhé?”

Cô bé nhìn lên thụ rồi lại quay sang nhìn công gật gật đầu.

Đợi đến khi cô nhóc đi rồi, thụ thấy hơi lúng túng, định mở miệng nói gì đó thì công đã chặn trước, điệu bộ vô cùng thành thật: “Tôi thật sự biết gấp pikachu đấy”.

Thụ: “...”

Sau khi vào phòng, công cất lực kìm chế nội tâm đang nổi bão, lấy ra một bình rượu vang tặng cho thụ. Thụ nhất thời không kịp phản ứng lại, có lẽ bởi đây là lần đầu tiên thấy công tặng một món quà bình thường, cậu không quen. Công nhìn thấy phản ứng của thụ, thấp thỏm không yên: “Cậu không dị ứng với chất cồn đấy chứ?”.

Thụ bật cười, nhanh chóng tiếp lấy chai rượu: “Không, chỉ đang nghĩ xem để đâu được thôi”.

Lúc này công mới an tâm, có thể nhàn nhã quan sát căn hộ của thụ ở Dương Thành. Chỗ ở của thụ và bản thân cậu rất giống nhau: sạch sẽ, sáng sủa, gọn gàng. Căn hộ có hai phòng ngủ, thụ ở một phòng, phòng còn lại để trống.

Thụ: “Bạn cùng nhà vừa chuyển đi, thế nào, anh có muốn đến ở không?”.

Công lắc đầu: “Không cần đâu, tôi ở chỗ kia quen rồi”.

Thụ gật đầu, đem túi thức ăn vào bếp chuẩn bị làm cơm.

Nấu ba món mặn, một món canh, hai người ăn vào cái đã hết. Thụ vô cùng vui vẻ, lâu lắm không có ai ăn cơm cùng rồi. Thụ nói, từ sau tôi sẽ không để cơm lại cho anh nữa, hằng ngày anh cứ qua đây ăn cơm. Tiền đồ ăn mỗi người một nửa, ăn không hết thì anh đóng hộp đem đi làm bữa khuya.

Mặc dù công có phần tiếc nuối không còn cơ hội giao lưu với thụ nữa, nhưng nghĩ đến việc ngày nào cũng được cùng ăn cơm với thụ, liền vui vẻ gật đầu đồng ý.

Ăn xong cơm, công chủ động xin rửa bát, thụ cũng không từ chối. Thụ chuyển bát đĩa cho công, chợt nhớ đến chuyện trên cầu thang lúc nãy, mở miệng: “Anh không trách tôi đem chỗ động vật anh gấp cho người khác sao?”.

Công lắc đầu: “Tặng cậu rồi thì là của cậu, có sao đâu”.

Thụ chăm chú nhìn anh một hồi, nói: “Anh cứ nói dối là mặt sẽ đỏ lên đấy”.

Công nhất thời thất sắc: “A, không phải chứ?”.

Thụ cười phá lên một lúc rồi mới dần dần nín được, nhẹ giọng nói: “Con ếch xanh tôi sẽ không tặng cho người khác đâu”.

Công gật đầu, tai lại hơi đỏ đỏ.

Đến ngày thứ hai đi làm, thụ phát hiện trong hộp thủy tinh có thêm một con pikachu màu vàng. Thụ nhìn con pikachu, đột nhiên thở phào một tiếng. Cậu cũng không phải thiếu niên mới chân ướt chân ráo bước ra xã hội, có rất nhiều chuyện tuy chưa đích thân trải qua nhưng nghe nói cũng không ít lần. Thật ra từ trước cậu đã cảm thấy công có ý với mình, cứ luôn thấy kỳ quái thể nào ấy, bởi vậy lúc công đến ăn cơm, thụ còn

cố ý hỏi anh có muốn đến ở cùng không để thăm dò một chút. Có điều đối phương dường như cũng không phải có ý này, dựa theo tính cách của công, nếu có ý với mình thật thì đã gật đầu đồng ý luôn rồi mới phải.

Hơn nữa, đến ngay cả yêu cầu của một bé gái chẳng quen biết gì còn nhớ kỹ như thế, thụ nghĩ, có lẽ anh chỉ đơn thuần là dùng cách của mình để thể hiện lòng biết ơn vì cậu đã làm cơm cho anh mà thôi, mặc dù cách này rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Xem ra là bản thân cậu nghĩ nhiều rồi.

Ánh mắt thụ lại chuyển lên thân con ếch xanh, nhớ đến dáng vẻ lúi húi gấp đồ của công, không khỏi bật cười: Thật ra anh ra là một người rất tốt đấy chứ.

6.5

Một ngày tươi đẹp của bạn A

“Sao ông cứ kể cho tôi nghe làm gì thế?”, A vừa cắn hạt dưa vừa hỏi.

Nói thật, bây giờ A rất hiếu kỳ về thụ. Thằng nhóc công kia miệng thì cứ “phải duy trì khoảng cách”, “bọn tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi” gì gì đấy, nhưng mặt mũi lúc nào chẳng xuân tình phơi phới (trong mắt A là thế) kể cho cậu nghe hôm nay thụ nấu món gì, hôm nay thụ mặc đồ gì, thụ cười lên đẹp biết bao nhiêu...

Làm ơn đi, ai trước khi đi ngủ lại muốn nghe mấy chuyện này cơ chứ!

Không sai, trước khi đi ngủ.

Từ ngày công và thụ chuyển sang ăn tối cùng nhau, A cuối cùng cũng già từ ác mộng “điện thoại lúc nửa đêm”, đổi thành “hội nghị trước giờ lên giường”. Đối với việc này, A thật sự là không thể hiểu được. Công trước nay không phải loại người có thể đem chuyện tình cảm cá nhân ra chia sẻ với bạn bè, cũng đâu còn là mấy cậu học trò mười bảy, mười tám tuổi nữa, chuyện tình cảm của người lớn vừa nhanh chóng vừa đơn giản, đào đâu ra lăm thứ mơ mộng lãng mạn như thiếu nữ mới lớn thế này. Rốt cuộc đến một ngày, A cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi công: “Sao ông cứ kể với tôi mấy chuyện này làm gì?”

Công trầm mặc, rất lâu sau mới đáp: “Tôi cứ cảm giác là nếu không nói với ai thì tôi sẽ không khống chế được mình mà đi tìm cậu ấy mất”.

Nghe đến đây, tim A đập đánh thịch một cái, trong đầu hiện ngay dòng chữ: Con lớn không nghe cha nữa rồi!

Đó cũng là lý do lúc này A đang giấu công mà ngồi trong quán cà phê nho nhỏ này: Đã làm công mê mẩn đến thế rồi, thân là cố vấn kiêm thùng rác, A đương nhiên phải đến góp một cái chứ.

Ngồi trong tiệm cà phê thưởng thức âm nhạc nhẹ nhàng, quan sát người qua kẻ lại trên đường, A đột nhiên có chút xúc động. Nhớ đến những đoạn tình cảm trước kia của mình không khỏi có chút đau thương, sầu muộn, thậm chí đến cả khi thụ tới trước bàn mình, A vẫn còn đang ngáy người nhìn ra cửa sổ.

Thụ: “Xin hỏi quý khách muốn dùng gì?”

A: “Một cốc ‘Thời gian’ đi”.

Thụ: “... Xin lỗi, tiệm của chúng tôi không có loại thức uống đó”.

A: “Cũng phải, thời gian chẳng thể quay lại mà...”

Thụ: “... Xin hỏi quý khách muốn dùng gì?”.

A: “Có ‘Hồi ức’ không?”

Thụ: “... Ông chủ, cho vị khách này một cốc Cappuccino!”.

Lúc này A mới quay lại nhìn kỹ thụ, trong lòng đồng thời cảm khái: Mắt nhìn của công quả không tồi. Cappuccino thơm nồng, quả đúng là mang hương vị giống như hồi ức.

Cà phê đã uống rồi, thụ cũng đã nhìn thấy được rồi, A mãn nguyện đi về nhà. Cậu vừa đi vừa nghĩ: Thân là bạn tốt của công, bất kể cậu ta có quyết định thế nào thì mình cũng sẽ ở bên cạnh cổ vũ. A ngẩng đầu, cảm nhận ánh nắng chiếu xuống người mình. Hôm nay quả là một ngày tốt đẹp.

Giờ ăn tối của công và thụ:

Thụ: “Hôm nay có một vị khách rất kỳ quái đến tiệm”.

Công: “Có chuyện gì thế?”.

Thụ: “Bảo hấn gọi đồ, hấn bảo muốn một cốc ‘Thời gian’, tôi nói không có, hấn lại gọi một cốc ‘Hồi ức’. Buổi chiều trong tiệm vốn đã bận muốn chết, anh nói cái tên này có phải là muốn đến chọc tức tôi không?”.

Công: “Sau đó cậu làm thế nào?”.

Thụ: “Tôi tùy tiện gọi cho hấn một cốc Cappuccino, thích uống thì uống, không thì thôi. Hấn hình như còn trừng mắt với tôi một cái nữa”.

Công: “Sau này cứ cẩn thận một chút thì hơn, dạo gần đây mấy thằng biến thái nhiều lắm”.

Thụ: “Ừ”.

7

Thụ cảm thấy dạo gần đây thời gian mình gặp công càng lúc càng nhiều.

Ví dụ như bình thường, năm giờ chiều cậu tan ca, công mua xong đồ ăn tối quán cà phê đón cậu. Hai người về đến nhà thụ, bắt tay vào nấu ăn, lúc nào cũng trước sáu giờ đã có cơm ăn rồi. Hai người ăn uống rất vui vẻ, kết thúc nhanh chóng bữa tối, sau đó công rửa bát, cả hai nói chuyện phiếm đến sáu giờ bốn mươi lăm phút thì công rời khỏi nhà thụ, đến quán cà phê.

Thế nhưng tình hình thực tế thì thế nào? Công lúc nào cũng bốn giờ rưỡi đã mua xong hết đồ ăn đến đón thụ rồi. Nhưng anh không vào trong quán cà phê, thường là đứng ở góc cửa ngay gần quán. Anh cho rằng thụ không biết, nhưng ngay từ lần đầu tiên anh đến sớm đã bị cậu phát hiện. Thụ đoán công ngại làm gián đoạn công việc của cậu nên không vào, đang định ra ngoài gọi anh thì phát hiện công đang dựa vào tường hút thuốc. Thụ có phần ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cậu thấy anh hút thuốc. Lúc trước cũng thỉnh thoảng ngửi thấy trên người anh có mùi thuốc nhưng cậu vẫn cho là công vô ý đứng gần ai đó hút thuốc mà thôi.

Phát hiện lần này khiến thụ cảm thấy rất mới lạ: Một người mà bạn cho rằng đã rất thân thuộc rồi, lại vô tình thể hiện ra một tính cách khác, việc đó luôn làm người ta có ham muốn được tìm hiểu kỹ càng hơn. Bởi thế mỗi lần công lén đứng vào góc đường đợi thụ, thụ đều không nhận được mà quan sát anh.

Phần lớn thời gian, công đứng dựa lưng vào tường hút một điếu thuốc, sau đó lại ăn một viên kẹo để át mùi thuốc đi. Có lần thụ cố ý về sớm, công luống cuống vứt điếu thuốc đi, nhét vội vào miệng một viên kẹo. Đợi đến lúc tới gần sát công, thụ tận mắt thấy anh một miếng nuốt luôn viên kẹo xuống, nghẹn đến đỏ bừng hết mặt. Có mấy bận gặp người hỏi đường, công cực kỳ nhiệt tình, còn vẽ đường hẩn hoi cho người ta. Còn có một lần vào đúng dịp Dương Thành vận động chiến dịch Thành phố văn minh, trên đường rất nhiều các ông lão, bà lão đeo băng đỏ qua lại, có lẽ nhìn bộ dạng công rất đáng ngờ (ban ngày ban mặt xách một túi đồ ăn to đứng ở góc đường, lúc thì hút thuốc, lúc lại ăn kẹo) nên đã đến gần hỏi mấy lần. Công lúc này khóc không được mà cười cũng chẳng xong, một chốc rút chứng minh nhân dân, một chốc lại mở túi đồ ăn ra cho họ xem.

Thụ lúc đó đang đứng ngay bàn bên cửa sổ đợi khách gọi món, nhìn thấy màn này thì bật cười. Khách hàng chẳng hiểu sao, thụ lúng túng xin lỗi liên tục. Ông chủ đang ngồi một bên tính toán sổ sách liếc thụ một cái, nói: “Dạo gần đây trời tối sớm, về sau nếu có tôi ở tiệm rồi thì bốn rưỡi cậu có thể tan ca”. Thụ không biết ông chủ có phải đã nhận ra gì rồi không, chỉ cảm thấy mặt mình nóng nóng.

Có những lúc, buổi tối rõ ràng đang đọc sách, xem tivi hoặc làm chuyện gì đấy, thụ bất giác nhớ đến công, chẳng hiểu sao lại thấy rất buồn cười, sau đó lại đến quán cà phê tìm anh. Ở quán xem sách, nghe công kể mấy câu chuyện cười chẳng có tí hài hước nào, hoặc cả hai người cùng chơi mấy trò bài bạc đơn giản. Thụ cảm thấy bản thân bây giờ hình như quá chìm đắm vào cuộc sống hiện tại, cậu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng kết luận: Cuộc sống của cậu quá đơn điệu, còn công thì rất thú vị.

8

Thời tiết dần chuyển lạnh, thế là đến một ngày, vào lúc ăn tối, thụ bảo công, dù sao cuối tuần cũng chẳng có gì làm, không bằng qua nhà cậu ăn lẩu. Công vui vẻ gật đầu ngay. Nghĩ đến việc cuối tuần cũng có thể gặp thụ, tâm trạng công bay phới phới, lúc rửa bát thậm chí còn ngân nga hát nữa. Thụ ở bên cạnh nghe thấy, cố gắng đóng tai nghe kỹ một lúc: Ừm, hình như là bài “Mua bán tình yêu”.

Buổi tối công gọi điện cho A: “Ông biết cuối tuần tôi với thụ làm gì không?”

A: “Làm gì?”.

Công: “Ăn! Lẩu!”.

A: “Ông chắc chắn không phải là vừa trồng cây chuối vừa ăn lẩu đấy chứ?”.

Công: “... Là ăn lẩu rất bình thường thôi”.

A: “Thế thì ông vui mừng cái quái gì?”.

Công: “Hi hi hi hi hi hi”.

A: “...”.

Công: “Tôi đang có hai vé xem phim, là phim nước ngoài ‘Bí mật của quá khứ’ mới khởi chiếu”.

A: “Thế nên?”.

Công: “Hi hi hi hi hi hi”.

A: “...”.

Công: “Ông nói cậu ấy có đồng ý đi cùng không?”.

A: “Quan hệ hai người bây giờ không tồi, chắc là sẽ đi thôi”.

Công: “Tôi cũng thấy thế, hi hi hi hi hi”.

A: “...”.

Vé xem phim là vào ngày Chủ nhật, công nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy không thể cứ trực tiếp hỏi thụ có đi xem phim không được. Một thằng con trai rủ một thằng con trai khác đi xem phim, cứ thấy đáng ngờ sao đó. Có điều, công đã nghĩ ra một cách có thể thuận nước đẩy thuyền mà tặng được vé rồi.

Sáng sớm ngày thứ Bảy, công với thụ đã hẹn gặp nhau ở cổng siêu thị, cùng đi mua đồ ăn. Hai người mua xong ra ngoài, công kêu sáng mình chưa ăn gì, giờ đã đói rồi. Thụ thấy xung quanh siêu thị chỗ duy nhất có thể ăn sáng được cũng chỉ có KFC, liền nói qua bên đó ăn vậy. Vừa vào trong công đã lập tức tìm một chỗ ngồi, rút điện thoại ra gọi, thụ thấy thế liền đi gọi đồ ăn. Gọi vừa mấy món, thụ đang định trả tiền thì nhân viên phục vụ cười tươi rồi nói với cậu: “Chúc mừng anh, cốc sữa đậu nành anh vừa gọi là cốc thứ mười nghìn mà cửa hàng bán ra, vì thế anh đã trúng thưởng một vé xem phim”.

Thụ: “... KFC bán sữa đậu nành cũng đếm số lượng à?”.

Nhân viên phục vụ: “Trên máy tính của chúng tôi có lưu lại số lượng hàng bán. Suất đồ ăn anh chọn tổng cộng hai mươi ba tệ rưỡi, mời anh nhận lấy vé xem phim”.

Thụ: “...Ừm.”

Thụ bưng bữa sáng đến ngồi trước mặt công, công tò mò nhìn thứ đồ trên tay cậu: “Cái gì thế?”.

Thụ: “Vé xem phim. Thấy bảo cốc sữa đậu nành tôi mua là cốc thứ mười nghìn, được tặng vé xem phim”.

Công: “Số cậu tốt thật đấy!”.

Thụ: “Còn là phim mới lên rạp. Anh muốn xem không, cho anh đấy”.

Công: “Không, không, không, ngày mai tôi có lịch rồi”.

Thụ: “Nói thật, tôi cũng không muốn đi lắm”.

Công: “Bộ phim này đạo gần đây nổi lắm, nghe nói là rất hay. Mai cậu cũng đâu làm gì đâu, đừng có lãng phí nó”.

Thụ: “Nói cũng đúng, vậy thì đi”.

Phim chiếu vào lúc ba giờ chiều Chủ nhật, công đã tính toán hết rồi, xem xong hai người đi dạo một lát rồi ăn cơm là vừa. Để tránh đến sớm lại gặp thụ, công còn đợi đến tận khi bắt đầu kiểm vé thì mới thò mặt ra. Anh tìm tới chỗ của mình ngồi xuống, chưa thấy thụ đến, trong lòng vui vẻ nghĩ: Không biết lát nữa nhìn thấy mình ngồi bên cạnh, thụ sẽ nói gì? Có lẽ sẽ là: Í, sao anh lại ở đây? Thế mình nên trả lời thế nào nhỉ? Tôi cũng trúng thưởng rồi chắc? Ha ha ha ha ha. Không được không được, quá giả tạo rồi, chẳng bằng cứ nói thật cho cậu ấy biết thì hơn.

Công đang vui vẻ tưởng tượng thì thấy bên tay phải có người ngồi xuống, anh quay đầu nhìn sang đó lại là một cô gái trông bộ dạng hình như là sinh viên! Công nhất thời ngây đờ, nhìn trái nhìn phải một hồi, vội hỏi: “Xin lỗi, có phải cô ngồi sai vị trí rồi không?”.

Cô gái đó rút vé ra xem: “Hàng 9 ghế số 8, không sai đâu”.

Công có vẻ không tin, nghiêng người sang xem, quả đúng là hàng 9 ghế số 8. Anh miết tấm vé đề hàng 9 ghế số 9 của mình, mở miệng hỏi: “Tôi có thể hỏi cái vé này của cô là làm sao mà có không?”.

Vừa nghe đến đây, thái độ của cô gái trở nên vui vẻ: “Là mua qua mạng đấy. Vé suất chiếu này bán hết từ lâu rồi, may mà tôi thấy có người nhượng lại, không uổng công tôi còn phải bắt xe buýt qua lấy...”.

Tâm trạng của công nhất thời chìm xuống đáy vực.

Đèn trong phòng đã tắt hết, phim bắt đầu chiếu. Phim bom tấn quả nhiên không hổ danh là phim bom tấn, tình tiết hấp dẫn, hiệu ứng đặc biệt nhìn rất thật, tiếng ồ lên kinh ngạc của người xem vang lên hết đợt này đến đợt khác, thế nhưng công lại chỉ ngây ra nhìn màn hình trước mặt, không cách nào xem vào được. Anh đang nghĩ có phải thụ đã đoán ra anh tặng vé xem phim nên mới nhượng lại cho người khác không. Quả nhiên, một người con trai dùng đủ mọi cách để rủ một người con trai khác đi xem phim là một việc rất kỳ quái.

Công rất buồn.

Anh thật sự không nghĩ gì nhiều, thật sự, thật sự không dám nghĩ gì.

Cứ như thế, hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng trôi qua. Phim chiếu hết rồi, công chậm chạp đi từ phòng chiếu ra ngoài, bước được mấy bước lại bất ngờ nhìn thấy thụ đang đứng dựa vào bức tường ngay chỗ cửa ra, tay rút túi quần, mắt nhìn về trước, không biết đang nghĩ gì. Đường như cảm nhận được gì đó, thụ quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy công, vội vàng đứng thẳng người lên, mặt hiện rõ vẻ áy náy, đi tới trước: “Thật xin lỗi, tôi không biết...”.

Công ngây ra nhìn thụ, thụ đột nhiên không biết phải làm sao. Một lúc sau, cậu thở dài, rút ra hai tấm vé: “Nếu anh không ngại, có muốn xem thêm một bộ phim nữa không?”.

9

Thụ cũng không biết tại sao bây giờ cậu lại đang đứng đây, tự bản thân cũng thấy mình thật khó hiểu.

Hôm qua khi nhận được tấm vé cậu đã biết ngay là công tặng mình. Chưa nói đến chuyện công bảo mình muốn ăn sáng, thế mà vừa vào trong đã ngồi xuống nghịch điện thoại; chỉ nói đến việc KFC hoàn toàn không thấy quảng cáo có chương trình gì như cốc sữa đậu nành thứ mười nghìn tặng vé xem phim, cái trò khuyến mãi vừa không rõ ràng vừa kỳ quái này làm gì có công ty nào lại làm cơ chứ! Dùng phương pháp loại trừ, có lẽ chỉ còn mỗi công là có thể nghĩ ra cách này mà thôi.

Lúc đó thụ chỉ thấy có phần buồn cười, cho là công giống trước đây, nghĩ ra mấy việc khiến người khác không sao hiểu được, bởi thế cũng thuận theo công. Có điều đến lúc cả hai ăn xong món lẩu, công cũng đã về nhà, chỉ còn một mình cậu ngồi nhìn tấm vé xem phim cười một lúc thật lâu, thụ mới nhận ra: Hành động giống như kiểu “tặng đối phương một niềm vui bất ngờ” này khiến cậu có cảm giác hạnh phúc như khi được người khác yêu thương vậy. Điều làm cậu bất an là, bản thân trừ một chút khó chịu ra thì phần nhiều là rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Cậu nghĩ, cái này quả thật là quá giống tình cảm yêu đương rồi.

Thụ bị ý nghĩ đó dọa một trận, tỉ mỉ nhớ lại quan hệ giữa mình với công mấy tháng qua, từ hoàn toàn không gặp mặt đến thỉnh thoảng gặp gỡ, cho đến bây giờ gần như ngày nào cũng nhìn thấy nhau, công đang dần dần chiếm lấy cuộc sống của cậu, toàn bộ đều thật tự nhiên. Cậu cũng mơ hồ nhận ra có gì đó không ổn, nhưng cậu lại rất vui vẻ với tình trạng này... Nghĩ đến đây, giống như muốn chứng minh điều gì, thụ lập tức đăng vé xem phim lên mạng bán lại. Rất nhanh đã có người gọi điện tới, đối phương bảo sáng Chủ nhật có thể qua lấy vé.

Đến lấy vé là một cô gái trẻ, từ lúc nhận được vé đã ríu rít không thôi: “Trời ạ, ghế số 8 hàng số 9, không ngờ còn là vị trí tốt như thế! Anh nhất định phải vất vả lắm mới mua được vé này đúng không? Anh có việc không đi được à? Thật đáng tiếc, thấy bộ phim này hay cực kỳ đấy!”.

Thụ chỉ cười cười không nói gì. Cô gái đó đi rồi, thụ bắt đầu dọn dẹp nhà vệ sinh, giặt quần áo, làm cơm, đọc sách, lên mạng... làm được gì cậu đều đã làm hết rồi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy trống rỗng. Lời nói của cô gái kia như lời bùa chú cuốn chặt lấy tim cậu: Nhất định phải vất vả lắm mới mua được vé này đúng không?

Công nhất định phải vất vả lắm mới mua được vé này. Anh ta dường như rất muốn cùng mình đi xem nhưng không biết tại sao lại không nói thẳng mà lại phải dùng phương pháp vòng vo này để chuyển vé đến tay mình. Công nhìn thấy người ngồi bên cạnh không phải là mình thì sẽ có phản ứng gì? Có thất vọng không? Có buồn không? Thụ phát hiện mình không cách nào không nghĩ đến công, thế là cậu chạy thẳng tới rạp chiếu phim.

Phim đã bắt đầu chiếu rồi, cậu mua hai vé của một bộ phim khác định chuộc lỗi. Cậu không muốn gọi điện bảo công ra ngoài, muốn nhân thời gian chờ đợi này nghĩ kỹ một số chuyện. Kết quả, đợi đến khi bộ phim kia kết thúc, cậu vẫn chưa nghĩ thông được tý nào. Nhưng đến lúc công đứng trước mặt, cậu phát hiện bản thân chỉ muốn làm một chuyện, đó chính là cùng công xem phim. Tất cả những chuyện khác, thôi vậy, không quan nữa.

Thụ thở dài một tiếng, rút ra hai tấm vé: “Nếu anh không ngại, có muốn xem thêm một bộ phim nữa không?”.

Kết quả, hai người vẫn đi xem phim cùng nhau. Xem hết phim đi ra, thụ xin lỗi công, nói mình thật sự không biết vé là do công tặng, đột nhiên không muốn đi nữa mới bán lại, lúc sau xem tivi thấy bảo vé của bộ phim này rất khó kiếm mới nhận ra có khả năng là công tặng.

Công: “Vậy nếu sau này tôi tới tìm cậu rủ đi xem phim, cậu sẽ đi chứ?”.

Thụ: “Ừ”.

Công: “Hôm nay cậu không tới, tôi thật sự rất thất vọng”.

Thụ: “... Thật xin lỗi”.

Công: “Tôi vừa thất vọng là liền muốn ăn”.

Thụ: “... Vậy chúng ra đi ăn tối đi”.

Công: “Mấy thứ khác thì ăn không nổi nữa, chỉ muốn ăn sườn thôi”.

Thụ: “...”.

Công: “Cậu nói thế có lạ không?”.

Thụ: “...”.

10

Mấy ngày nay công việc ở quán cà phê rất nhàn hạ, có điều thụ cũng chú ý tới gần đây mỗi ngày vào khoảng thời gian cố định sẽ có một người đàn ông xách laptop đến quán, thường thường là gọi cà phê, sau đó mở máy tính lên, lần nào cũng ngồi một lều đến hết buổi chiều luôn, đến đâu cũng chẳng ngừng lên lấy một lần.

Thụ chú ý đến anh ta là bởi vì anh ta ăn mặc cực kỳ chỉn chu: áo vest, sơ mi, cà vạt, đeo cặp kính gọng kim loại mảnh. Thụ và ông chủ đã từng lên đoán xem anh ta làm nghề gì. Thụ đoán anh ta làm mấy việc kiểu thiết kế gì đó, thời gian làm việc không bị bó buộc, có thể ngày ngày đến quán cà phê làm việc.

Ông chủ lại không đồng tình: “Làm nghề thiết kế toàn mấy thằng cha suốt ngày ru rú trong nhà, trừ phi phải ra ngoài tìm ý tưởng, chắc chỉ hặn sao không được vĩnh viễn ở trong nhà thôi”, nói đến đây ông chủ còn nghiêng răng ken két.

Thụ: “Vậy ông cho rằng anh ta làm nghề gì?”.

Ông chủ: “Ăn mặc thế này... chắc là bán bảo hiểm”.

Đến bốn giờ bốn mươi phút, thụ theo thói quen nhìn ra ngoài, quả nhiên đã thấy công đến rồi. Thụ chào ông chủ một tiếng, chuẩn bị ra về. Lúc này vị khách mặc âu phục kia lại đột ngột gọi giật cậu lại: “Phiền cậu một chút, cậu có thể chuyển một mảnh giấy cho Hướng Văn không?”.

Thụ có phần bất ngờ: Người này hóa ra có quen biết với công, là bạn bè sao?

Bạn bè của công chỉ thấy có mỗi A là được nghe đến nhiều nhất, còn lại thật sự cậu chẳng có tý ấn tượng nào. Có điều thụ vẫn gật đầu đồng ý giúp.

Buổi tối cùng ăn với công, thụ nhớ đến lời vị khách lúc ban chiều, lấy từ trong túi ra một mảnh giấy được gấp vuông vắn, nói: “Hôm nay trong tiệm có một người đàn ông nhờ tôi chuyển cái này cho anh”.

Công nhận tờ giấy mở ra xem, trên đó có một cái tên được viết rất to, là tên của thụ.

Công đột nhiên biến sắc. Rất rõ ràng, anh nhận ra nét chữ viết trên đó. Thụ nhìn sắc mặt công không ổn vội hỏi: “Sao thế?”.

Công lắp bắp: “Không, không có gì, chỉ là trò đùa của một người bạn cũ thôi ấy mà”.

Thụ biết công có việc muốn giấu mình, cũng không vạch trần, tiếp tục ăn cơm. Mấy ngày sau đó, thụ cảm thấy rất rõ ràng công càng ngày trở nên kỳ quái. Ví dụ khi mang đồ đến đón cậu lúc nào cũng liếc dọc giống như muốn tìm ai đó; ví dụ như đã mấy lần nói bóng gió thời gian này thụ đừng đến quán vào buổi tối, còn hỏi người đàn ông đã gửi tờ giấy kia còn đến quán nữa không, tới mấy lần. Mỗi lần thụ hỏi có chuyện gì, công đều bảo đợi tới lúc thích hợp sẽ nói cho cậu, khiến thụ thật sự có phần phát cáu rồi. Mà lần cuối này kết quả là thụ trực tiếp bảo công dạo này cậu không nấu cơm, công không cần mua đồ đến nữa, cứ tự mình giải quyết đi.

Công hỏi tại sao, thụ chỉ đáp: “Đợi tới lúc thích hợp sẽ nói cho anh”.

Công: “...”

Không mua đồ ăn, không làm cơm, thời gian ăn cơm tối cũng không còn nữa, thời gian này hai người cơ bản xem như cả ngày chẳng gặp nhau lần nào. Có điều hằng ngày, vào khoảng thời gian như trước, công vẫn đến chỗ cũ len lén nhìn thụ. Thụ đương nhiên phát hiện ra nhưng cũng chẳng thèm để ý đến anh, chỉ âm thầm bực mình, cái tên mặc âu phục kia cuối cùng là ai. Nói ra thì, từ sau lần nhờ cậu chuyển tin nhắn cho công cũng chẳng thấy hắn ta xuất hiện lần nào nữa cả.

Buổi tối một mình giải quyết xong bữa, thụ nhìn chỗ sườn thừa lại mà ngáy người, nghĩ đi nghĩ lại một hồi cuối cùng vẫn quyết định dồn tất cả vào một hộp cơm đem đến cho công. Gần đến quán cà phê, thụ nhìn thấy vị khách mặc âu phục kia đang ngồi trong quán giở sách đọc, công ngồi trước mấy tính gỗ chữ lạch cạch, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên cười nói mấy câu với người kia. Cậu không biết bắt nguồn từ loại tâm tình nào mà bản thân cứ ngáy ra không bước vào, chỉ đứng ngoài quan sát thêm một lúc nữa. Thấy công gọi vị khách kia đến xem cái gì đó rồi cả hai cùng cười haha. Cậu chỉ là một người ngoài, nhìn cảnh này thấy không khí bên trong thật sự quá tốt. Thụ bất giác mỉm cười, đem toàn bộ chỗ sườn để vào thùng rác, đặt cái hộp trống không trước cửa tiệm rồi không quay đầu lại mà bỏ đi thẳng.

Công hoàn toàn không biết thụ đến, mãi tới khi người mặc âu phục kia nói thời gian không còn sớm nữa, đến lúc về rồi. Công ra tiễn anh ta, mở cửa mới phát hiện hộp cơm kia, nhắc lên mở ra xem thì bên trong chỉ còn lại mùi hương của món sườn. Công dờ ra.

4. Chương 11 - 12 - 13

11

Sáng ngày hôm sau, công dè dặt tiến vào quán cà phê. Không sai, không phải góc đường mà là quán cà phê.

Thụ vừa nhận ra công, hỏi luôn: “Anh đến làm gì, đâu phải ca của anh”.

Công: “Sao tối qua cậu không vào?”.

Thụ: “Anh một là lập tức đi, hai là ngồi xuống gọi đồ”.

Công nghĩ cứ đứng nói chuyện thế này cũng không tiện, liền tìm chỗ ngồi xuống. Thụ cười rạng rỡ: “Xin chào, xin hỏi quý khách muốn dùng gì?”.

Công: “Tôi đến là để...”.

Thụ ngắt lời anh: “Xin chào, xin hỏi quý khách muốn dùng gì?”.

Công: “... Tôi tự viết được không?”.

Thụ: “...”.

Thụ đưa giấy cho công. Về nguyên tắc mà nói, hiện tại công là khách hàng, khách hàng đã nói muốn tự viết, cậu cũng không tiện từ chối. Công viết xong chuyển lại cho thụ, thụ đọc được trên đó có viết: “Đợi cậu tan ca cùng ăn cơm có được không? Tôi có chuyện muốn nói với cậu”.

Thụ: “... Quý khách, thật xin lỗi, đồ này ở quán không có”.

Công mặt mày nhăn nhó: “Cùng ăn cơm thôi mà. Tôi thật sự có chuyện muốn nói với cậu”.

Nhìn bộ dạng thành khẩn của công, thụ cũng có phần mềm lòng, thở dài một hơi rồi gật đầu: “Được”.

Công vui hết cỡ, nói: “Vậy đợi lúc tan tầm tôi đến đón cậu” rồi chuẩn bị dời đi. Ông chủ lập tức kéo lại: “Đi đâu mà đi, còn chưa trả tiền cơ mà”.

Công: “Ông chủ, tôi có gọi gì đâu?”.

Ông chủ cười một tiếng, nhòai người sang nói nhỏ: “Cậu không trả tiền, tối nay tôi bắt cậu ấy tăng ca!”.

Công: “Ông chủ, tôi thích nhất là ghế sofa của quán chúng ta, ngồi rất thoải mái. Đây là hai mươi tệ tiền chỗ ngồi, tuyệt đối không cần trả lại tiền thừa đâu”.

Thụ: “...”.

Buổi chiều công đến đón thụ, thụ thấy bộ dạng dè dặt của công, thầm nghĩ mình đường đường là một người đàn ông, nhỏ nhen thế này quả thật không tốt. Công thật ra cũng không làm gì sai cả, cho dù có là bạn bè thân thiết hơn nữa thì cũng vẫn có bí mật của riêng mình, cậu tự đứng lại tức giận như vậy thật quá tệ. Công thấy thái độ của thụ hình như đã chuyển biến tốt lên, liền hỏi tại sao tối qua cậu không vào. Thụ đáp: “Thấy các anh nói chuyện vui quá, ngại không dám vào làm phiền”.

Công: “Vây chỗ sườn trong hộp đâu hết rồi?”.

Thụ: “... Tối qua đi bộ một hồi tự nhiên thấy đói quá nên vừa đi vừa ăn, ăn hết rồi”.

Công: “... Vài ngày không gặp, sức ăn của cậu có vẻ tăng thêm rồi đấy”.

Thụ: “...”.

Công: “Vây sau này tôi sẽ mua nhiều thức ăn hơn”.

Thụ: “...”

Công đưa thụ đến phòng đặt riêng trong một quán ăn, thụ vừa vào đã thấy người đàn ông mặc âu phục kia cũng ở đó, hơi bất ngờ, quay lại nhìn công có vẻ không thoải mái. Cuối cùng lại là người đàn ông kia đứng lên, đưa tay ra: “Xin chào, tôi là biên tập của Hướng Văn, tên là B.”

Lần này thì thụ kinh ngạc thực sự: “Biên tập? Vậy Hướng Văn...?”.

Cậu khó có thể tin, hết nhìn công lại nhìn B. B gật đầu: “Đúng thế, cậu ấy viết sách, là một tác gia”.

Thụ mất một lúc mới tiêu hóa được thông tin này, nói với công: “Anh bảo có chuyện muốn nói với tôi, là chuyện này à?”.

Công gật gù, hơi mất tự nhiên, sau đó vội nói thêm: “Cậu đừng giận, không phải tôi cố ý giấu cậu đâu!”.

Thật ra công đúng là không cố ý giấu thụ, chuyện này vốn cũng không có gì to tát cả. Mấy lần ở cùng nhau, công đã định nói với thụ rồi, nhưng lại thấy tự nhiên nói ra chuyện này cứ kỳ quái thế nào nên lại thôi, sau đó cứ thế trì hoãn đến tận giờ.

Những người viết sách ít nhiều gì cũng có phần kỳ quái, thời gian công làm việc hiệu quả nhất là mười giờ tối, hơn nữa trong thời gian viết còn bắt buộc phải duy trì hứng thú, thích nhất là uống hết cốc cà phê này đến cốc cà phê khác. Đó cũng chính là lý do anh đến làm ca tối ở quán cà phê, không những có thể uống cà phê thoải mái, lại còn được nhận tiền lương, thật là một mũi tên trúng hai đích.

Lần này B đến tìm là vì công nợ bản thảo quá lâu rồi. Công trước nay chỉ liên lạc qua điện thoại và email, B tìm không được anh, mãi sau mới nghe nói công làm ca đêm tại quán cà phê này, quan hệ với thụ cũng rất tốt nên mới viết tờ giấy nhắn nhờ thụ chuyển cho công. Đại ý của cái tin nhắn đó chẳng qua là: Đừng trốn nữa, có chạy trời cũng không khỏi nắng đâu, tôi đã tìm thấy anh rồi. Anh mà còn không nộp bản thảo thì ngày nào tôi cũng đến quấy rối đồng nghiệp của anh.

Công nói với thụ: “Tối qua cậu cũng thấy rồi đấy, ngày nào anh ta cũng ở lì trong quán trông chừng tôi viết như thế. Cũng may dù sao cũng viết xong hết rồi”.

Thụ vẫn không dám tin: “Thế anh viết sách gì?”.

Công nhất thời trầm mặc.

B rất điềm tĩnh nhấp một hợp trà: “Sách văn học thiếu nhi”.

Thụ: “Văn học thiếu nhi? Giống như Harry Potter á?”.

Công nhìn ra chỗ khác.

B: “Tuyển tập truyện cổ tích ngắn”.

Truyện cổ tích!

Trong ấn tượng của thụ, phần lớn truyện cổ tích đều là:

Ngày xưa ngày xưa, có một khu rừng rậm rộng lớn, trong đó có một nhóm động vật sống rất vui vẻ...

Thụ thật sự khó mà tin rằng cái người đàn ông thích ăn sườn đang ngồi trước mặt mình kia lại là viết truyện cổ tích!

Thụ tưởng tượng cảnh công ngồi trước máy tính, miệng gặm sườn tay viết truyện về thỏ trắng, hổ, sói... thật sự không thể kìm chế được mà bật cười, đã thế còn càng cười càng to nữa.

Công mặt mày bi phẫn: “Tôi biết ngay thể nào cũng thế này mà!”.

Sau bữa ăn hôm đó vài ngày, thụ biết được chân tướng sự việc rồi, bữa cơm tối mỗi ngày cũng hồi phục như cũ. Chỉ có điều mỗi lần cùng công ăn cơm, thụ đều không nhin được mà cười ra tiếng.

Thụ: “Đúng rồi, anh xuất bản sách dùng bút danh đúng không? Tên là gì thế?”.

Công: “...”.

Thụ: “Hả?”.

Công: "...".

Thụ: "Anh nói tôi sẽ làm món sườn cho anh ăn".

Công: "!!!!!!".

Thụ: "Tùy anh chọn món".

Công: "... %\$*&^%*&".

Thụ: "Cái gì? Tôi không nghe rõ".

Công dùng ngữ khí thấy chết không sờn trả lời: "Hương-Nhật-Quỳ".

Thụ ngây ra: "Hương Nhật Quỳ"

Không phải chứ, thụ hình như có ấn tượng với một người được gọi là cái gì mà "Hương Nhật Quỳ - Người sáng tạo ra một thế giới truyện cổ tích viễn tưởng thuần khiết" rất được các bạn nhỏ và các bậc phụ huynh yêu thích. Có điều hình như mọi người đều nhất mực cho rằng Hương Nhật Quỳ là nữ, người ta vẫn thường gọi là "chị Hương Nhật Quỳ" bởi những câu chuyện trong sáng đáng yêu kia quả thật không có vẻ gì là do một người đàn ông viết ra cả.

Lần này thì thụ thực sự không nhịn nổi nữa, vứt đĩa sang một bên, cơm cũng chẳng cần ăn nữa, trực tiếp nằm bò ra bàn mà cười. Công thật sự vô cùng ảm ức: "Nhà xuất bản nói nếu tôi đã không muốn dùng tên thật thì cứ chọn một cái tên mang cảm giác cổ tích một chút. Vừa vậy tôi họ Hương nên quyết định chọn tên Hương Nhật Quỳ luôn".

Thụ cười đủ, cuối cùng cũng nhắc đầu lên hỏi: "Lúc bên ngoài đồn đại anh là nữ sao anh không ra mặt giải thích?".

Công: "Nhà xuất bản không đồng ý, nói là nếu để các bạn nhỏ biết được những câu chuyện đó là do một người đàn ông viết thì sẽ làm tổn hại đến giấc mơ đẹp đẽ của các em ấy mất. Tôi sao dám phạm tội phá hoại mầm non đất nước chứ!".

(Cháu biết chị Hương Nhật Quỳ nhất định là một chị gái rất xinh đẹp, mái tóc dài thướt tha, mặc bộ váy màu trắng, trên tay cầm quyền trượng ma thuật. Quyền trượng vừa điểm một cái là có thể viết ra một câu chuyện cổ tích. – Trích lá thư của một độc giả nhỏ tuổi gửi công)

Thụ chống cằm chăm chú nhìn công, nghĩ cho kỹ lại thì, từ lúc quen công đến giờ, tất cả những việc anh làm thật sự cũng giống người viết truyện cổ tích sẽ làm. Những việc nhìn qua có phần khó hiểu nhưng lại cũng có vẻ rất đương nhiên. Thụ cảm thấy thật kỳ diệu, thấp giọng nói: "Tôi nghĩ nhà xuất bản chọn tên 'Hương Nhật Quỳ' là bởi vì cái tên này rất giống anh, đều khiến người khác cảm thấy thật ảm áp".

12

Công lại gọi điện cho A.

Công: "Hôm nay Chiêu Ninh nói tôi khiến người khác cảm thấy ảm áp".

A: "Ừ".

Công: "Ông nói xem, cậu ấy có ý gì?".

A: "Tôi nghĩ cậu ấy có ý là ông khiến người khác cảm thấy ảm áp".

Công: "... Ông nói xem, liệu có khả năng, cậu ấy có một chút, tôi nói là một chút nhé, thích tôi không?".

A: "Tôi thấy cậu ấy chắc chắn thích ông".

Công: "A, thật hả?".

A: "Nếu không phải thích ông, sao cậu ấy lại làm bạn với ông. Hai người muốn trở thành bạn bè, điều kiện tiên quyết là phải thích đối phương mà".

Công: "Ồ, thích kiểu bạn bè ấy hả?".

A: “Nói thế này vậy, bây giờ mà ông đi tỏ tình thì sẽ có hai trường hợp: Một là cậu ấy nhận ra cậu ấy cũng yêu ông, sau đó hai người chính thức phát triển thành một cặp tình nhân; Hai là cậu ấy thật sự là người bình thường, không chấp nhận nỗi việc này, từ nay về sau thà chết chứ không thèm gặp ông, mà có thấy ông thì cũng rất lúng túng khó xử. Ông muốn đánh cược một lần không?”.

Công: “...”.

A: “Ông tỉnh táo tí đi. Trước đây không phải ông nói mình cũng không nghĩ gì xa xôi cả sao? Hồi trước ông nói với tôi, Chiêu Ninh từ lúc chưa biết ông đã để đồ ăn lại cho ông rồi, tôi nghĩ tính cách cậu ta thuộc dạng trời sinh tốt bụng, khen ngợi ông vài câu cũng là chuyện rất bình thường thôi”.

Công: “... Ông nói cũng đúng, tôi không thể mạo hiểm vụ này được. Tôi phát hiện từ lúc ông bước vào thế giới của chúng tôi đến giờ, cách nhìn nhận sự việc ngày càng thấu triệt rồi”.

A: “Xin lỗi chứ, ông, ông vừa nói cái gì?”.

Công: “À, tôi biết ông là vô tình ‘tìm được giới tính thật’ thôi, tâm trạng nhất định không tốt. Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không nhắc đến chuyện này nữa”.

A: “Nhắc đến cái đầu ông ấy! Ông bảo ai ‘tìm được giới tính thật’? Tôi tìm thấy cái giới tính quỷ gì? Tôi là một thanh niên tốt, còn muốn cưới vợ sinh con đây này!”.

Công có phần thương hại A gào thét qua điện thoại, lại nhớ đến lần ăn cơm cùng B, anh ta nói nhìn thấy một tên bóng lộn hôn A một cái. Công lắc lắc đầu: “Thật không tin được khẩu vị của cậu lại đặc biệt thế, thích ‘bóng lộn’ cơ đấy...”.

A: “‘Bóng lộn’? Bóng lộn là cái gì?”.

Công: “Chính là nói cậu thích mấy thằng con trai hay mặc đồ nữ, đội tóc giả, trang điểm...”.

A: “B! Là do tên B nói đúng không? Hắn ta đã hứa sẽ không nói rồi cơ mà!”.

Công: “...”.

A: “... Không, không phải...”.

Công: “Tôi hiểu mà”.

A thật sự là lệ rơi đầy mặt: “... Ông thật sự không hiểu đâu...”.

Về sự việc A “bị bắt buộc tìm lại giới tính” của mình:

A thấy số mình thật đen đủi, khó khăn lắm mới có hứng đến quán bar vui vẻ một tí thì lại gặp B. Cậu cũng đã gặp B vài lần rồi, trước giờ vẫn không thích anh ta chút nào. Dùng lời của A mà nói thì: Cái người này, lúc nào cũng mặc vest, thắt cà vạt, cúc áo sơ mi luôn luôn cài đến tận nút trên cùng, lại còn đeo kính nữa, bộ dạng đạo mạo trí thức trông mà ngứa con mắt.

A vốn định xem như không nhìn thấy anh ta, chẳng ngờ đối phương lại tiến đến gần. Hai người nhìn nhau cười cười, gật đầu một cái xem như chào hỏi. Nhạc trong quán bar đình tai nhức óc, B không thể không ghé vào tai A hét lên: “Cậu biết Hướng Văn ở đâu không?”.

A: “Cái gì? Bác hai nhà hàng xóm cậu mất rồi?”.

B: “... Tôi nói là, cậu có biết Hướng Văn ở đâu không?”.

A: “Ồ, là con chó nhà thím ba của cậu chết rồi?”.

B: “...”.

Thật ra A nghe rất rõ câu hỏi của B, có điều cậu chính là không muốn trả lời anh ta. A đoán chắc thằng nhóc công kia lại nợ bản thảo rồi, B tìm không được hắn, lúc này vừa vặn thấy mình nên mới đến hỏi thăm một chút. Cậu là người rất có nguyên tắc, sao có thể bán đứng bạn bè được?

B thấy không còn cách nào khác, nhìn A cười cười rồi vẫy tay, quay người ra cửa quán bar.

Chỗ cửa ra vào có mấy người ăn mặc quái dị đang đứng, nam nữ đủ cả, còn có bóng lộ đeo tóc giả màu đen dài, trét một lớp trang điểm dày cộp. B đi đến trước mặt hắn ta, rút từ trong ví tiền ra hai trăm tệ, nói: “Tên tóc ngắn ngồi bàn số ba, không cần biết cậu làm cách nào, cứ kéo hắn ra ngoài này là được”. Tên bóng lộ kia thuận thực nhận tiền, liếc mắt đưa tình với B một cái rồi đi thẳng vào trong.

B đứng dựa vào tường, chậm rãi từ tốn hút thuốc. Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng hét của A truyền từ đằng xa lại.

“Con mẹ nó, mày là thằng nào?”

“Ai là Martin chứ, cút con mẹ mày đi!”

“Mẹ mày chứ, đừng có đụng tay đụng chân...”

“Bảo vệ đâu?! Bảo vệ!”

“Mẹ nó!”

Đợi đến lúc A đi ra khỏi quán, tên bóng lộ kia vẫn còn bám cả nửa người trên thân A. Chỉ thấy A mặt mày đỏ lừ, trên má còn có một dấu môi son chẳng ra hình thù gì rõ ràng. Tên bóng lộ kia nhìn thấy B liền thả A ra, nói: “Martin cưng, lần sau gặp nhé, bye bye!” rồi quay người đi. A đứng một bên bộ dạng nhếch nhác chúi chúi mặt. B giơ tay đưa cho cậu một tờ giấy ăn.

A: “Cảm ơn!”.

A ngẩng đầu lên: “Sao lại là anh? Anh vẫn chưa đi à?”.

Chỉ thấy trên mặt B hiện lên sự kinh ngạc, đồng thời cũng có phần sáng tỏ, nhìn A nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói với ai đâu”.

A: “...”.

B: “Công đã biết chưa? Cậu ấy cũng ủng hộ hai người ở bên nhau à?”.

A: “... Không...”.

B: “Hóa ra là thế, vậy chúc mừng hai người hạnh phúc trăm năm!”.

A: “... Anh đừng hiểu lầm, không phải đâu...”.

B: “Cậu yên tâm, cậu có BL[1] hay BG[2] gì thì cũng chẳng liên quan đến tôi. Tôi không đi nói bừa bãi đâu”.

[1] BL: Viết tắt của Boy’s love, chỉ chuyện các chàng trai yêu nhau

[2] BG: Viết tắt của Boy&Girl, chỉ chuyện nam nữ yêu nhau.

Nói xong liền quay người bỏ đi, A lập tức giữ ngay anh ta lại, ánh mắt rực lửa: “Anh đừng coi tôi là đồ ngốc...”.

B không nói gì, chỉ im lặng nhìn A.

A tiếp tục nói: “... Tôi chỉ là đạo gần đây không cách nào lên mạng được thôi, rốt cuộc thì, cái gì gọi là BG?”.

B: “...”.

A: “Đã đồng tính rồi lại còn phân BL, BG là sao? Gì mà phức tạp thế!”.

B: “...”.

A: “Này, anh đừng đi chứ...”.

B càng đi nhanh hơn.

A: “Anh nói cho tôi, tôi sẽ nói cho anh tên Hương Văn kia ở đâu!”.

B: “...”.

Kết quả, tối hôm đó B không những biết công làm việc ở đâu, còn được nghe cả tiếng đồng hồ bấm báo cáo phân tích của A đối với chuyện tình cảm của công. Thế là lúc về, B nằm mơ thấy A đang kéo tay áo mình: “Chuyện của công ấy mà, tôi thấy không ổn lắm, để mấy hôm nữa tôi qua chỗ mấy con đường cổ tìm ông lão mù xin một quả xem thế nào...”, mà qua vài ngày sau, A đã “bị bắt buộc tìm lại giới tính” của mình rồi.

Câu chuyện này dạy chúng ta: Trí thức không phải cứ muốn chọc là chọc được đâu.

13

Từ lúc biết bút danh của công, thụ bắt đầu có sở thích mới: Lên mạng xem bình luận của bạn đọc về “Hương Nhật Quỳnh”. Cậu rất muốn biết “Hương Nhật Quỳnh” trong mắt bạn đọc và công trong mắt cậu có gì khác nhau. Càng đọc nhiều, trong lòng thụ, cảm giác mãn nguyện lại càng dâng trào: Cậu gần gũi với công hơn người khác rất nhiều. Thậm chí, cậu còn muốn gần gũi với công hơn nữa. Thế là thụ quyết định cuối tuần đến tiệm sách Thanh Hoa một chuyến, mua mấy quyển sách của công về xem. Nhưng cậu cũng không muốn công biết, bởi vậy lúc công hỏi cậu cuối tuần có định làm gì không, thụ chỉ nói qua loa mình muốn đi dạo phố.

Công: “Vậy buổi tối cậu có về nhà làm cơm không?”. Không sai, hiện tại cuối tuần hai người cũng cùng nhau ăn cơm.

Thụ: “Về chứ”.

Công: “Vậy cậu tiện thể mua đồ ăn luôn nhé. Hôm đó tôi phải đến nhà xuất bản một chuyến, sợ là không có thời gian đi chợ”.

Thụ: “Ừ, biết rồi”.

Cuối tuần, thụ đến hiệu sách mua truyện của công. Lúc mua còn gặp được một bà mẹ trẻ đưa con đi đến, nói chuyện với cậu: “Cái cô Hương Nhật Quỳnh này viết truyện hay thật, bé nhà tôi thích lắm. Cô ấy là người Dương Thành chúng ta đấy, hàng xóm của em vợ đồng nghiệp tôi là họ hàng của cô ấy, nghe nói ngoại hình cũng rất xinh đẹp, là một mỹ nữ đấy!”.

Thụ cố hết sức để nhịn cười, nói: “Tôi nghe nói vị tác gia mỹ nữ này còn rất thích ăn sườn nữa cơ!”.

Mua xong sách chuẩn bị về nhà, chẳng hiểu thế nào đi ngang qua bệnh viện lại bị một đám tình nguyện viên chặn lại, nói là mấy ngày trước trong thành phố có một vụ tai nạn giao thông rất thảm khốc, kho máu trong bệnh viện không đủ để cung cấp, hy vọng người dân có thể tình nguyện hiến máu để bổ sung. Thụ nghe vậy lập tức vào viện hiến máu.

Về đến nhà thụ liền vứt bộ đồ đầy mùi thuốc sát trùng vào máy giặt, bắt tay làm cơm. Khoảng hơn năm giờ một chút thì công đến, trên tay còn cầm một bó cúc đại to đùng. Nhìn thấy bộ dạng sưng sốt của thụ, công bật cười: “Đừng lo, là hoa giả thôi”.

Thụ dựa người vào tường nhìn công chăm chú tỉ mỉ cắm hoa, trêu một câu: “Sao anh không mua hoa hướng dương?”.

Công đến đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, hỏi lại: “Cậu rất muốn có hoa hướng dương[1] à?”.

[1] Bút danh Hương Nhật Quỳnh của công có nghĩa là hoa hướng dương.

Công đợi nửa ngày cũng chẳng thấy người đáp lại, ngẩng đầu nhìn vào phòng bếp: “Nếu cậu thích, lần sau tôi mua cho cậu là được”.

Thụ: “...”.

Công sắp xếp, tạo hình bó cúc đại đầu ra đấy xong liền đặt lên nóc tủ lạnh, lại xung phong giúp thụ phơi chỗ quần áo mới giặt. Anh vừa phơi đồ vừa nói chuyện với thụ.

Công: “Hôm nay lúc đi qua trung tâm thành phố hình như có nhìn thấy cậu. Có phải hôm nay cậu đi đến gần hiệu sách, chỗ...”.

Thụ: “Không có, chắc anh nhìn nhầm rồi. Tôi đến chỗ quảng trường Nhân Dân, không đi qua phía hiệu sách”.

Công hơi ngạc nhiên, thụ đang nói dối anh. Anh rõ ràng nhìn thấy cậu đi từ bệnh viện gần hiệu sách ra mà. Công cũng không nói gì, giấu đồ rồi phơi lên mắc. Đang giữ thì thấy một tờ giấy đã rách bươm rơi ra khỏi túi áo, công lo là giấy tờ gì quan trọng, mở ra nhìn thì chỉ có thể đọc được mấy chữ “Bệnh viện trung tâm”, “Nhóm máu: RT” mà thôi. Có lẽ là phiếu điền thông tin thủ tục để xét nghiệm máu của bệnh viện.

Công quay đầu nhìn thụ, thụ tưởng công nhận ra điều gì rồi, sắc mặt có phần không tự nhiên.

Công: “Thân thể cậu có chỗ nào không thoải mái à?”.

Thụ: “Không có”.

Công: “Thế sao tự nhiên cậu lại...”.

Công đột nhiên trầm mặc: Đúng thế, sức khỏe đang tốt tự nhiên đi xét nghiệm máu làm gì, rõ ràng là mắc phải bệnh gì rồi. Nhưng tại sao lại không dám thừa nhận? Rõ ràng đến bệnh viện, tại sao lại lừa mình bảo là không có? Hơn nữa nét mặt vừa rồi cũng có vẻ đang chột dạ...

Thụ: “Vừa nãy anh hỏi gì?”.

Công: “Không, không có gì”.

Bữa ăn lần này trôi qua im lặng hơn nhiều so với bình thường. Công là do tâm sự trùng phùng, cứ mãi thắc mắc thụ bị bệnh gì, tại sao phải giấu mình. Thụ thì lại đang nghĩ lát nữa phải đem sổ sách kia giấu kỹ, cậu không muốn công biết cậu chạy một quãng đường xa thế chỉ để mua sách của anh đâu!

5. Chương 14 - 15

14

Từ ngày nhìn thấy tờ phiếu điền thông tin đáng ngờ kia cùng với thái độ giấu giếm giếm của thụ, công bắt đầu quan sát tỉ mỉ thụ, quả nhiên đã bắt được những biểu hiện bất thường.

Ví dụ hỏi cậu ấy sao dạo gần đây buổi tối không đến quán cà phê, thụ bảo ở nhà đọc sách, hỏi cậu đọc sách gì thì lại không trả lời. Ví dụ lúc thụ cúi xuống lau sàn nhà một lúc, đến khi đứng lên thì người hơi đảo một cái, là vì thân thể yếu quá sao? Hay như lúc nhìn cậu ấy, thụ lúc nào cũng có phần lúng túng tránh né ánh mắt mình. Có lần còn nghe thấy cậu ấy tự lẩm nhẩm cái gì mà: “Còn phải đi một lần nữa”.

Đi đâu? Chỉ có thể là đi bệnh viện.

Minh chứng rõ ràng nhất chính là: Thụ đột nhiên không thích nghe tấu nói^[1] nữa! Ngày trước, cậu thích nhất là xem tấu nói đấy! Mặc dù miệng thụ nói là vì nghe nhiều rồi, thấy hơi ngán nhưng công cứ cảm thấy là bởi vì nội tâm đau thương quá lớn, cười không nổi!

[1] Tấu nói: Là một loại khúc nghệ của Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười. Phần lớn là để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi những tấm gương người tốt việc tốt.

Công có phần mất kiên nhẫn, gọi điện cho A.

Công: “Thông thường thì những bệnh nào cần xét nghiệm máu?”.

A: “Nhiều lắm, rất nhiều bệnh cần xét nghiệm máu”.

Công: “Bệnh nghiêm trọng một chút ấy”.

A: “Nghiêm trọng một chút ấy hả? Chắc là bệnh máu trắng hay gì đấy. Sao thế?”.

Công: “... Tôi ngờ là... tôi ngờ là Chiêu Ninh mắc bệnh rồi...”.

A: “... Tôi không nhớ ông có thói quen đi xem bói...”.

Công: “Tôi không nói đùa với ông đâu!”.

Thế là công đem tuốt tuần tuốt từ việc thụ lửa anh cái gì, giấu giếm ra sao cho đến những biểu hiện bất thường trong sinh hoạt hằng ngày kể hết cho A nghe.

A: “Mợ nó, vốn chẳng thấy có vấn đề gì, nghe ông nói xong, quả nhiên thấy cũng có vẻ...”.

Công: “Tôi cũng không biết, cũng không dám hỏi cậu ấy...”.

A: “Nếu như, tôi nói là nếu như, nếu như là thật thì ông tính sao?”.

Công: “Chẳng tính sao cả, cứ theo lệ cũ ngày ngày mua đồ ăn, làm cơm, nói chuyện phiếm, đi xem phim, chỉ nhiều hơn một việc là cùng cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra thôi”.

A thấy thật bất ngờ. Theo những gì công vừa nói, mặc dù trước mắt thụ mới chỉ là bạn của công nhưng công đã coi thụ là người của mình rồi. A nghĩ ngợi một hồi, nói: “Tôi thấy việc quan trọng trước mắt vẫn là làm rõ chuyện này cái đã”.

Dù công đồng ý với A, nhưng đến lúc chỉ có hai người với nhau, trong mắt công:

Nụ cười của thụ hơi nhạt một chút, đó là cười khổ. Thụ cười lớn một chút, đó là cười miễn cưỡng; Thụ nói ít một chút, đó chính là vì quá đau khổ, không muốn nói chuyện; Thụ nói nhiều một chút, đó chính là muốn dùng lời nói để che giấu nỗi khổ sở trong lòng. Tóm lại, nhìn bộ dạng thụ thể này, có muốn mấy, công cũng không hỏi ra miệng được, nhưng trong tim anh thì mười phần đã rõ tám, chín rồi.

Thụ cuối cùng cũng nhận ra công có điểm bất thường. Mấy ngày nay rất hay hỏi mấy câu chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, còn thường xuyên nhìn chăm chăm vào cậu khiến cậu mất tự nhiên. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, thấy bản thân mình trừ việc dạo gần đây buổi tối bận đọc truyện cổ tích không đến quán cà phê ra thì cũng đâu có gì lạ. Thụ quyết định phải nói chuyện rõ ràng với công mới được.

Thế là một ngày, cơm nước xong xuôi, thụ đợi công rửa hết bát đĩa liền kéo anh đến ngồi trên sofa, hỏi: “Dạo này anh làm sao đấy?”.

Công thở dài một hơi, cuối cùng cũng đã đến lúc rồi, sau đó nhẹ giọng hỏi lại: “Không phải tôi làm sao, mà là cậu làm sao thế?”.

Thụ hoàn toàn chẳng hiểu gì: “Tôi làm sao cơ?”.

Công thấy thụ vẫn cố chấp không chịu nói ra, trong lòng đau đớn, nhưng anh cũng biết phải để thụ đối mặt với thực tế: “Tôi biết cậu bị bệnh, có thể là bệnh rất nặng rất nặng. Nhưng thế cũng không sao, cậu không cần lo lắng, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất, nhất định sẽ chữa khỏi cho cậu thôi”.

Lông mày thụ nhíu lại: “Anh nói gì?”.

Công thở dài một cái: “Đừng trốn tránh nữa, mọi việc rồi sẽ ổn thôi”.

Thụ khóc không được mà cười cũng không xong: “Ai nói với anh là tôi bị bệnh thế?”.

Công thấy thụ vẫn rất cố chấp, vừa lo lắng vừa tức giận: “Cậu còn muốn giấu giếm đến lúc nào nữa? Lần trước rõ ràng cậu đi ra từ bệnh viện ngay gần hiệu sách, cậu lại nói dối tôi là cậu không đi qua phía đó. Tôi tìm thấy phiếu chẩn đoán xét nghiệm máu trong túi cậu, hỏi cậu có phải bị ốm rồi không, cậu lại nói mình không sao! Chiều Ninh, rốt cuộc thì cậu mắc bệnh gì, cậu nói cho tôi, tôi đã hứa sẽ tìm bác sĩ chữa cho cậu thì nhất định sẽ làm được!”.

Thụ lúc này ngây đơ ra rồi. Đây là lần đầu tiên cậu thấy công tức giận. Thụ nhìn đôi mắt đỏ quạch vừa lo lắng vừa phẫn nộ, nhất thời không biết nói gì mới phải. Cậu trầm mặc một lúc, đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy ra mấy quyển sách đặt trước mặt công: “Lần đó đúng là tôi nói dối anh. Tôi bảo đi dạo phố, thực ra là đến hiệu sách mua sách của anh. Tôi đến bệnh viện thật ra là để hiến máu. Cái phiếu chẩn đoán xét nghiệm máu mà anh nói là lúc hiến máu phải điền. Nếu anh không tin chúng ta có thể tới bệnh viện kiểm tra luôn bây giờ”.

Lần này đến lượt công đàn ra.

Mãi một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng: “Cậu, cậu còn tự mình đi mua sách của tôi à?”.

Thụ gật đầu.

Công: “Cậu, thật sự không mắc bệnh gì?”.

Thụ: “Ngày mai tôi sẽ đi kiểm tra sức khỏe toàn thân, anh có thể đọc kết quả của tôi”.

Công: “Thế tại sao cậu không nghe tẩu nói nữa?”.

Thụ: “... Đạo gần đây tôi thích xem mấy tác phẩm ngắn”.

Công cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, toàn thân như mất hết khí lực ngã thẳng xuống sofa: “Dọa chết tôi rồi. Hóa ra là tại tôi nghĩ ngợi lung tung, cậu không sao thì tốt rồi... tốt quá rồi... Ua? Cậu nhìn tôi làm gì?”.

Ánh mắt thụ có chút phức tạp, mãi một lúc lâu sau mới cất giọng hỏi: “Hương Văn, anh, có phải là thích tôi không?”.

Công nhảy dựng lên, kinh hãi nhìn thụ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Xong rồi, bị phát hiện rồi, tình bạn cũng mất luôn rồi!

Công ép bản thân mình bình tĩnh lại, miễn cưỡng bày ra một nụ cười, nói lớn: “Sao, sao lại thế được. Chúng ta là bạn bè mà, tôi chỉ là rất thích đồ ăn cậu nấu thôi, đúng thế, tôi chính là thích món sườn cậu làm. A, còn có món thịt dứa ừt tôi cũng thích, ngoài ra thì không có gì nữa đâu. Thật đấy, nhưng cái áo khoác gió màu gạo kia cậu mặc rất đẹp. A, không phải, ý tôi là rất hợp với cậu, cũng không phải, chính là, cậu cười một cái tôi liền cảm thấy ngày hôm đó rất đẹp, không, ý tôi là, tôi... tôi...”.

Thụ không có phản ứng gì, chỉ nhìn công chăm chú.

Công nhất thời như quả bóng bị xì hết sạch hơi, thanh âm càng ngày càng yếu ớt, đến cuối cùng thì đã nhỏ đến mức sắp chẳng ai nghe thấy nữa:

“Đúng thế, tôi thích cậu.”

14.5

Anh thổ và chú chim yến

“Trích Tuyển tập truyện cổ tích của nhà văn Hương Nhật Quỳnh”

Anh thổ bị thứ âm thanh riu rít lại có phần yếu ớt làm cho tỉnh giấc. Anh chậm rãi từ giường ngồi dậy, đi đến dựa vào cánh cửa căng tai nghe kỹ. Không sai, là âm thanh từ bên ngoài truyền vào, vừa cao lại vừa mỏng:

A, lại rụng mất một sợi lông rồi. Thật là, nước buổi sáng lạnh quá. Tại sao mặt trời còn chưa ló dạng?

Anh thổ nhúm mày, nhẹ nhàng mở cửa. Con vật nhỏ ngoài cửa dường như cũng nhận ra sự xuất hiện của anh, giọng còn trở nên vui vẻ hơn trước:

Ồ, chào buổi sáng. Thật vui mừng được gặp anh trong một buổi sáng đẹp thế này, xin cho phép tôi tự giới thiệu một chút, tôi đến từ... Hây, anh à, tôi biết là tôi có hơi thấp một chút nhưng anh có thể không cùng lúc vừa chăm chú nghe tôi nói vừa nhìn qua người tôi đến chỗ xa xôi nào đó như thế không?

Anh thổ có phần lung túng: Thật xin lỗi, tôi, không nhìn thấy.

Vật bé nhỏ kia ngây ra: Không nhìn thấy? Ý của anh là, đôi mắt đỏ xinh đẹp của anh không nhìn được sao?

Anh thổ gật gù đầu, hơi lạnh buổi ban mai cuối cùng cũng kéo được anh khỏi trạng thái mơ màng lúc mới tỉnh giấc, anh cảm thấy âm thanh của đối phương có lẽ đến từ một nơi thấp hơn, liền ngồi luôn xuống đất.

Ôi trời, tôi rất xin lỗi.

Anh thổ cảm thấy có gì đó đập nhẹ vào đùi, đoán có lẽ là vị khách không mời mà đến kia đang an ủi mình.

Anh à, thật có lỗi nhưng tôi vẫn muốn nói, tôi là chim yến đến từ khu rừng rậm ở dãy núi bên cạnh. Chim trong tộc tôi đều đã bay về phương nam cả rồi, hừ, cái đám sợ rét đấy, tôi chỉ là bận thu thập đồ đoàn...

Nói đến đây, chim yến hình như hơi mất tinh thần: Được rồi, thật ra là tôi bị lạc khỏi đội, đã mấy ngày không được ăn gì, lông vũ cũng rụng đi không ít, thời tiết lại lạnh thế này, vì vậy...

Anh thổ bật cười: Vì vậy, cậu có muốn cùng tôi dùng món súp cà rốt cho bữa sáng không?

Cứ như vậy, chú chim yến kia ở lại nhà của anh thổ. Giờ đã là mùa thu, mùa đông lạnh giá sắp đến gần, chú chim yến bị lạc đội kia không cách nào tự mình bay qua chặng đường xa xôi để đến phương nam. Thế nên anh thổ tốt bụng đã giữ chú lại. Đến mùa đông năm sau chú sẽ cùng người trong tộc mình bay về ngôi nhà ở khu rừng rậm kia.

Mặc dù mắt anh thổ không nhìn thấy gì nhưng hoạt động trong nhà vẫn rất linh hoạt. Chú chim yến có lần vì tò mò, thử nhắm mắt bay từ trên bàn lên giường, kết quả là đâm thẳng vào bóng điện.

Anh thổ, anh thật giỏi quá! Chim yến thật tâm khen ngợi.

Anh thổ có đôi tai dài, mỗi lần anh nằm lên sofa ngủ, đôi tai đều rủ xuống. Lúc này việc chim yến thích nhất chính là bay lên đầu anh thổ, sau đó theo đôi tai dài của anh thổ mà trượt xuống dưới. Có mấy lần anh thổ bị chim yến nghịch ngợm làm tỉnh giấc, một tay bắt lấy chú chim yến, ôm vào lòng tiếp tục giấc mộng dở dang của mình. Chim yến rất ảm ức. Thang trượt trơn mượt thế, đang chơi vui mà. Có điều nhiệt độ cơ thể anh thổ rất ấm áp, lại còn có lông xù xù, thế nên chẳng bao lâu sau, chim yến cũng thiếp đi.

Đương nhiên, chim yến cũng không phải ở nhà anh thổ ăn không uống không. Chú sẽ đọc từng bài báo một trong tờ “Nhật báo Rừng sâu” cho anh thổ nghe; Chú còn đem mấy loại hạt ngũ cốc mình thu thập lúc trước cùng với cái xẻng sắt đồi được từ chỗ cáo cho anh thổ, như thế lúc anh thổ thu hoạch cà rốt sẽ không bị thương ở tay nữa.

Có điều, chim yến vẫn cứ luôn thắc mắc tại sao đồ ăn của anh thổ lúc nào cũng nhạt, chẳng có tí mùi vị nào thế? Mặc dù cậu chỉ là một chú chim yến, nhưng thỉnh thoảng cậu cũng muốn ăn một chút đồ ngọt mà.

Về việc này, anh thổ cảm thấy có lỗi: Bạn tốt à, tôi trời sinh đã không có vị giác rồi.

Ồi, sao lại thế? Như thế thật đáng tiếc!

Chim yến rất ngạc nhiên, bay qua bay lại trên người anh thổ, giọng nói có phần thương cảm.

Anh thổ nghe thấy chim yến nói vậy chỉ cười khê: Có vấn đề gì đâu? Tôi cũng đã quen rồi.

Chim yến không nói gì nữa, vỗ cánh bay đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Anh thổ cũng im lặng, anh biết chim yến nhất định lại bay đến bên cửa sổ rồi. Lúc chim yến yên lặng nhất trong ngày chính là lúc cậu ấy ngồi bên cửa sổ, anh thổ đoán, có lẽ cậu ấy rất nhớ người nhà của mình. Thế là, anh thổ rót một cốc sữa đậu nành nóng hổi để trên bàn, anh nghĩ chim yến nhất định sẽ cần đến nó.

Cả mùa đông trời đều đổ tuyết, đâu đâu cũng trắng xóa một màu. Chim yến trốn trong căn nhà nhỏ của anh thổ, mổ mổ mấy hạt thóc trên đĩa, cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Đạo gần đây lông vũ của chim yến hình như đã mọc ra không ít, màu sắc cũng đẹp hơn nhiều rồi. Lúc chim yến vui mừng đem chuyện này nói với anh thổ, anh thổ bảo:

Thật tốt quá rồi, chúng ta ăn mừng một chút nào. Tôi sẽ làm cho cậu một cái bánh quy nhé. Đừng lo, tuy tôi không nhận biết được mùi vị nhưng tôi có mật ong. Tôi dùng mười củ cà rốt đồi cho chú gấu ngựa lông xám lấy một lọ mật ong, ông ấy đảm bảo nếu làm bánh mà cho thêm ít mật ong này là đủ ngọt rồi.

Bánh quy chỉ một lúc đã làm xong, trong căn nhà nhỏ của anh thổ tràn ngập hương thơm quyến rũ. Anh bẻ bánh thành từng miếng nhỏ, đặt trước mặt chim yến: Mau ăn thử xem, có ngọt không?

Chim yến ăn vài miếng: Rất ngọt, ăn ngon lắm!

Anh thổ rất vui, cũng ăn vài miếng: Ừm, giòn giòn.

Chim yến nhìn anh thổ, đột nhiên hỏi: Anh thổ, anh có ngửi được mùi hoa nở vào mùa xuân không?

Anh thổ sưng ra rồi mới gật gật đầu.

Anh hồi tưởng lại mùi của các loại hoa đi, bọn chúng mặc dù mùi hương không giống nhau nhưng đều có một điểm chung. Anh cảm nhận một chút, đó chính là vị ngọt. Vị ngọt, ươm, sẽ khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn, vui vẻ hơn...

Chắc là thế, chim yến nhớ lại lúc nhỏ khi cậu khóc, chỉ cần mẹ đưa ra nước hoa ép ngòn ngọt dỗ vài câu là cậu liền vui vẻ lại ngay.

Còn vị mặn... Anh đã từng đến biển chưa?

Anh thở lại gật gật đầu.

Gió ở biển, nước biển đều là vị mặn. Anh hồi tưởng lại mùi của gió biển, có điều chắc không tanh như thế đâu, anh phải bỏ cái mùi tanh đó ra...

Vị cay, nếu là rất rất cay thì chỉ cần anh đụng đến nó thì sẽ không nhịn được mà thè lưỡi ra, giống như trong miệng đang có lửa, đốt nóng rực vậy, ha ha.

Còn vị chua, vị chua chính là...

...

Nguyên cả buổi chiều, chim yến cứ riu rít nói mãi không thôi, anh thở cũng rất chăm chú nghe. Anh thấy mình trước nay chưa từng thấy vui vẻ như thế. Chỉ có một lúc mà anh đã thưởng thức được biết bao nhiêu là mùi vị.

Chớp mắt mùa đông đã qua. Dòng nước bắt đầu phá vỡ mặt băng trên cùng, những vệt tuyết đọng bắt đầu tan chảy, màu xanh của rừng rậm xuất hiện từng tí từng tí một. Mùa xuân đến rồi.

Chim yến rời nhà anh thở vào một buổi chiều mùa xuân. Ngày đó chim yến đang nằm trên người anh thở kể câu chuyện về cuộc thám hiểm một sơn cốc sau đó bị kẹt vào một bụi cây của mình thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có âm thanh chim yến rất ồn ào, còn có cả tiếng vỗ cánh nữa.

Ôi, trời ạ, anh thở, tôi nghĩ tôi phải đi rồi. Có chuyện tôi nhất định phải nói với anh, sữa đậu nành anh làm rất ngon. Tạm biệt anh thở yêu quý của tôi.

Nói xong câu này, chim yến thoáng cái đã bay ra ngoài, nhanh đến mức anh thở muốn gọi một tiếng cũng không kịp. Anh thở vội vã chạy ra, bên ngoài có rất nhiều chim yến đang bay qua, để ý kỹ còn nghe được cả âm thanh riu rít của chúng nữa. Anh thở sốt ruột, lần đầu tiên anh thấy ghét việc mình không nhìn được, anh tìm không thấy chim yến.

Anh tìm không được chim yến rồi. Thậm chí đến một câu “Tạm biệt” cũng không kịp nói với cậu ấy.

Xuân qua thu đến, lại một mùa đông nữa sắp bắt đầu. Mắt anh thở không nhìn thấy gì, muốn tìm thức ăn trong mùa đông sẽ rất vất vả, thế nên mỗi năm anh đều nhân lúc tiết trời còn ấm áp mà cố gắng tích trữ thật nhiều đồ ăn. Nhưng năm nay anh đi đi lại lại trong nhà, rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ lương thực cho cả mùa đông rồi, chẳng hiểu sao vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó. Anh thở nghĩ ngợi hồi lâu, lấy ra một sợi lông vũ. Đó là do chim yến tặng anh, chính là sợi lông rơi ra ở trước nhà anh thở lần hai người gặp mặt đầu tiên. Ngày ấy chim yến đã nói: Anh thở, đây là một sợi lông có ma thuật, đến lúc tôi đi rồi, nếu anh muốn gặp tôi thì chỉ cần lấy nó ra trước mặt rồi gọi tên tôi, tôi sẽ xuất hiện.

Anh thở đem sợi lông đặt trên bàn, miệng gọi: Chim Yến, Chim Yến. Nhưng chim yến không xuất hiện. Anh thở lại nghĩ: Không biết nếu dùng sữa đậu nành thì có dụ được chim yến đến không nhỉ? Thế là anh lại rót một cốc đậu nành nóng hổi để trước sợi lông kia. Chim yến vẫn không xuất hiện.

Anh thở nghĩ: Chắc mình sẽ chẳng bao giờ tìm được chim yến nữa rồi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh. Anh thở mỗi ngày chỉ có ăn cơm, ngồi ngáy ra rồi đi ngủ. Có lúc anh cũng bước đến bên cửa sổ “nhìn” ra ngoài, anh nghĩ, nơi chim yến cùng gia đình cậu ấy trú ở phương nam liệu có một chiếc cửa sổ như thế này không? Nghĩ ngợi miên man hồi lâu, anh thở hơi buồn ngủ, liền nằm bò luôn ra cửa sổ mà thiếp đi.

Đang say giấc thì bên ngoài truyền đến những tiếng gõ cửa gấp gáp. Anh thở dụi dụi mắt, lần theo tường bước đến mở cửa, liền nghe thấy một âm thanh cao vút, mỏng mảnh:

Anh thổ, thật có lỗi lại làm phiền lúc anh đang ngủ. Nhưng mà, anh thấy đây, tôi lại lạc đội rồi.

15

Thụ biến mất rồi, đã biến mất tròn năm ngày rồi.

Ngày đó sau khi tỏ tình xong, còn chưa đợi thụ nói gì công đã vội vã chạy thẳng ra cửa. Chạy ra rồi lại còn gửi một tin nhắn giấu đầu lòi đuôi đến cho thụ: Đạo này quán cà phê hơi bận, tôi đi trước đây. Đi đến bên đường cái, bị gió lạnh thổi tỉnh táo không ít, công lại rút điện thoại ra gọi cho A.

Công: “Tôi nói rồi!!!”.

A: “Nói cái gì rồi?”.

Công: “Tôi nói với Chiêu Ninh là tôi thích cậu ấy, tôi tỏ tình rồi!!!”.

A: “Mợ nó! Ông từ từ đã, đợi tôi pha ấm trà, lấy ít đồ ngọt đã rồi hẵng kể tiếp!”.

Công: “... Tóm lại là Chiêu Ninh không bị bệnh, sau đó tôi đã tỏ tình rồi!”.

A: “Tiếp theo?”.

Công: “Tiếp theo tôi liền chạy ra ngoài!”.

A: “...”.

Công: “Lúc đó tôi hồi hộp tý nữa thì nôn hết đồ ăn ra rồi!”.

A: “... Ông nôn cũng không quan trọng, Chiêu Ninh không nôn là được!”.

Công: “Tôi làm sao dám nhìn chứ! Xong rồi, nói không chừng còn nôn thật ấy chứ! Làm sao đây, có khi nào từ nay về sau cậu ấy sẽ không để ý đến tôi nữa không?”.

A: “Ông bình tĩnh đã nào. Trước tiên cứ thế đã, không phải ngày nào ông cũng mua đồ đến nhà Chiêu Ninh cùng ăn cơm sao, đợi ngày mai xem phản ứng của cậu ấy thế nào đã”.

Bởi vậy ngày hôm sau, công theo lệ thường lén lút đến bên góc đường đợi thụ, nhưng đợi đến giờ tan ca vẫn chẳng thấy người đâu. Công mất kiên nhẫn, lại còn cực kỳ hồi hộp, miễn cưỡng ổn định lại tâm tình để chạy vào quán cà phê. Ông chủ vừa thấy anh đã nói ngay thụ xin nghỉ phép rồi. Công nghe thế lập tức chạy thẳng đến nhà thụ, cửa khóa kín. Để lại giấy nhớ, gửi tin nhắn, gọi điện thoại, thụ có rất nhiều cách để báo với công một tiếng, nhưng cậu không làm thế. Công nghĩ: Quả nhiên là không được, cậu ấy không cách nào chấp nhận được việc bị một người con trai khác tỏ tình. Nhưng bản thân đã yêu cậu ấy quá rồi, yêu đến không cách nào che giấu được nữa.

Công cứ nghĩ mãi, có khi nào sau cánh cửa này là một căn phòng trống rỗng rồi không? Có khi nào từ nay về sau sẽ chẳng bao giờ gặp lại thụ nữa?

Công rất sợ ý nghĩ này nhưng lại không cách nào không chế bản thân đừng nghĩ nữa, anh chỉ có thể mỗi ngày đến chỗ thụ ở, đứng trước cửa hút thuốc hoặc ngáy ra nhìn điện thoại.

Thụ đã về nhà. Khi người ta có tâm trạng hỗn loạn muốn tìm một nơi yên tĩnh, ý nghĩ đầu tiên luôn là muốn về nhà.

Có điều bố mẹ thụ đều là giáo viên, công việc dạy dỗ người khác làm vài chục năm rồi, vừa nhìn qua đã biết con mình có tâm sự. Bởi vậy vào bữa tối một ngày nọ, mẹ thụ hỏi: “Có phải công việc có gì không ổn không?”.

Thụ: “Không có đâu, công việc của con rất tốt, ông chủ dạy con rất nhiều điều”.

Mẹ Diệp: “Vậy thì được rồi. Con trước giờ vẫn muốn mở một tiệm cà phê, bây giờ làm việc ở chỗ người ta thì phải khiêm tốn một chút, chăm chỉ học lấy kinh nghiệm”.

Thụ: “Con biết rồi”.

Mẹ Diệp: “Vậy...”.

Thụ: “Bố, mẹ, con, con định sau này sẽ phát triển sự nghiệp ở Dương Thành”.

Bố Diệp: “Lúc đầu con chỉ là muốn đến nơi khác xem thế nào, có điều nếu đã muốn ở lại đó thì cũng tốt. Dù sao cũng cách thành phố Thanh Châu nhà chúng ta không xa, muốn về lúc nào thì về”.

Thụ: “Vâng, con rất thích Dương Thành. Không khí trong lành, đường phố sạch đẹp, khu, người ở đó cũng rất tốt nữa”.

Bố Diệp trêu: “Xem ra ở đó không tồi đâu nhỉ. Thế lần này con về làm gì? Về khoe khoang với hai ông bà già này đấy hả?”.

Thụ: “... Không phải, là về nhà thăm hỏi một chút thôi”.

Tối đó thụ nằm trên chiếc giường quen thuộc ở nhà, lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được. Cậu hơi nhớ công.

Ngày đó công thổ lộ xong, chạy trốn chết, còn bản thân mình thì sao, cũng có thể coi là trốn mất dạng. Hơn nữa còn trốn vô cùng triệt để. Thụ không thể lừa dối bản thân, sau khi công nói ra câu “Tôi thích cậu”, cậu cũng hết người. Hết lần này đến lần khác, thụ tự nhắc nhở bản thân, mình là một thằng đàn ông, thế nhưng lòng lại không nhịn được, vừa thích thú vừa lo lắng. Cuối cùng cậu cũng phải thừa nhận, mình thích công, là cái kiểu thích vượt rất xa so với tình cảm bạn bè bình thường. Có điều, thụ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để chấp nhận công. Mà quan trọng hơn nữa là, công mặc dù đã tỏ tình rồi, lại cũng đâu có nói mấy câu đại ý như “Hãy ở bên tôi đi” hay gì đó tương tự như thế! Tóm lại giờ phút này, lòng thụ loạn như ma, mà cứ nghĩ đến ngày hôm sau phải gặp công, cậu thấy với tình trạng bản thân bây giờ thật sự không cách nào đối diện với công được, liền quyết định chạy về nhà trốn mấy hôm.

Đến ngày thứ bảy, thụ cuối cùng cũng trở về, tám giờ tối có mặt ở chỗ trọ, phát hiện trước cửa nhà có một cái lọ nhựa, bên trong toàn là đầu thuốc. Cậu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng xuống dưới lầu gõ cửa chủ nhà. Bác chủ nhà ra mở cửa, vừa thấy cậu đã nói ngay: “Tiểu Diệp à, có phải cậu nợ tiền anh bạn kia không thế? Ngày nào cậu ta cũng đến trước cửa nhà cậu hút thuốc, sắc mặt cực kỳ khó coi...”.

Thụ cười cười: “Không có gì đâu ạ, mấy ngày trước bọn cháu cãi nhau một tý ấy mà. Giờ cháu đang chuẩn bị tìm cậu ấy đây”. Thụ nói mấy câu xã giao với bác chủ nhà rồi lên phòng, đặt túi đồ xuống, lấy ra một hộp cơm.

Thụ xách theo hộp cơm, từ tốn bước ra ngoài. Cậu chọn một con đường khác so với bình thường, cứ đi như thế lại đến đúng chỗ góc đường mà công vẫn hay đứng đợi mình. Cậu dựa vào tường, nghĩ đến dáng vẻ công thích ăn sườn, dáng vẻ công gấp ếch bằng giấy, dáng vẻ công viết truyện cổ tích, dáng vẻ công nói thích mình.

Dáng vẻ của người đó, rõ ràng đã khắc sâu trong lòng.

Thụ thở dài một hơi, đi về phía quán cà phê.

Công nhìn thấy thụ, nhất thời giật mình, rất lâu sau mới lắp bắp nói một câu: “Cậu, cậu đến rồi”.

Thụ: “Vừa mới quay lại”.

Thụ tìm một chỗ trống ngồi xuống, nói: “Cái lọ nhựa đựng đầy tàn thuốc trước cửa nhà tôi, anh định đem về bán lấy tiền à?”.

Công đầu tiên là gật gật, sau lại đột nhiên lắc đầu: “Không phải, tôi sợ làm bẩn chỗ đó nên mới nhét hết vào một chỗ”.

Thụ: “Mang cho anh ít sườn này, mẹ tôi làm đấy, không biết có hợp khẩu vị của anh không?”.

Công: “A? Mẹ cậu đặc biệt làm cho tôi à?”.

Thụ liếc công một cái: “Anh nghĩ nhiều quá rồi đấy”, sau đó đưa hộp cơm cho công.

Công nhìn món sườn quay nóng hổi trong hộp cơm: Sao nhìn thế nào cũng giống “Bữa tiệc cuối cùng” thế!

Công ngẩng đầu lên: “Tôi có thể không ăn không?”.

Thụ: “Làm sao thế?”.

Công đem hộp cơm trả lại, lắc đầu: “Tôi không ăn đâu”.

Thụ: “Anh không thích ăn quay à?”.

Công trầm mặc một lúc, nhìn thụ nói: “Tôi thích cậu, xin lỗi, tôi thật sự thích cậu, hiện giờ tôi không cách nào giả vờ mình không thích cậu được cả, vì vậy...”.

Thụ ngắt lời công: “Anh có thể kể cho tôi nghe một câu chuyện cổ tích không? Truyện anh viết là được”.

Công: “... Cậu, cậu muốn nghe truyện nào?”.

Thụ: “Câu chuyện về con mèo cứ lưu lạc khắp nơi ấy”.

Công: “Ngày xưa ngày xưa có một con mèo đen, nó...”.

Tốc độ kể chuyện của công rất chậm, giọng nói cũng rất thấp. Thụ nhìn anh, nghĩ: A, đây là dáng vẻ công khi kể chuyện.

Sau đó, cậu đứng dậy, nghiêng người về phía trước, hôn lên tai công, nói:

“Cảm ơn anh đã thích tôi. Tôi đến là để nói với anh, thực ra tôi cũng thích anh.”

Lần đầu tiên trong đời, công kể chuyện cổ tích, kể đến muốn khóc.

6. Chương 16 - 17 - 18 - 19

16

Sáng thứ Bảy, A nhận được điện thoại của công, nói muốn mời cậu ăn cơm.

A: “Ăn cơm? Sao tự dưng lại có hứng mời tôi ăn cơm?”.

Công: “Ông không có thời gian hả?”.

A: “Cũng không phải... Mà nói mới nhớ, ông với Chiêu Ninh thế nào rồi?”.

Công: “Không, không thế nào cả”.

A: “Không thế nào là thế nào?”.

Công: “Thì chính là không thế nào cả! Rốt cuộc ông có đến không, sáu giờ tối nay, quán Thực Vi Thiên”.

A: “Ồ, biết rồi”.

Thụ đứng một bên vừa cán bột gói sủi cảo, vừa nhìn công mặt mũi đỏ bừng dập điện thoại, không nhìn được mà đưa tay vuốt má anh một cái: “Chẳng phải chỉ gọi có cuộc điện thoại cho bạn rủ đi ăn thôi sao? Làm gì mà mặt đỏ bừng thế này?”.

Từ sau ngày hai người thổ lộ tình cảm cho nhau kia cũng xem như đã xác định quan hệ yêu đương. Thụ thì rất bình tĩnh, hoàn toàn chẳng có gì khác thường. Tâm trạng rối bời lúc trước, trải qua một tuần nghỉ ngơi căn bản đã hoàn toàn biến mất. Có thêm một người bạn trai, chủ yếu là khiến cậu cảm thấy mãn nguyện hơn thôi. Công thì ngược lại, thường xuyên hỏi hộp còn hơn cả lúc tỏ tình. Lúc ở bên thụ, động một tý là đỏ mặt. Rõ ràng đã biết mình đồng tính từ lâu rồi, thế mà lúc này lại thuần khiết đến bất ngờ. Đối với việc này, thụ cảm thấy rất buồn cười: “Em nhớ lúc trước anh rất dũng cảm, ban ngày ban mặt còn dám hôn em”.

Công nghe thấy câu này liền quay đầu lại nhìn thụ, mắt chớp chớp. Thụ bị nhìn đến có phần lúng túng: “Khụ, ý của em là...”.

Chụt...

Công ghé sát lại bên tai thụ: “Em xem, giờ anh vẫn dám hôn em đấy thôi!”.

Ừm, lần này đổi thành cả hai người đều đỏ mặt rồi.

Lúc gần đến cuối tuần, công bảo thụ mình có một người bạn cũng biết chuyện của cả hai, định mời cậu ấy ăn bữa cơm, dù sao thì lúc trước cũng đã làm phiền cậu ấy không ít, hơn nữa cậu ấy cũng xem như là cố vấn...

Công dẫn đo mãi, khó khăn lắm mới nặn ra được mấy chữ: Cố vấn về mặt tinh thần.

Thụ hiểu kỳ hỏi: “Cậu ấy cố vấn cho anh về chuyện gì thế?”.

Công nghĩ cả nửa ngày, đáp: “Cũng không nhớ nữa”.

Thụ: “...”.

Tối thứ Bảy, công với thụ từ sớm đã ngồi sẵn trong phòng đặt riêng ở quán ăn đối, A vừa đến, nhìn thấy hai người lập tức cười toe: “Ồ...”.

Mặt công đã đỏ đến độ sắp chảy máu luôn rồi, còn thụ thì lại rất thản nhiên: “Chào anh, tôi là Diệp Chiêu Ninh”.

A: “Chào cậu, nghe danh đã lâu”.

Thụ: “Thế à? Anh ấy không nói xấu tôi chứ?”.

A: “Không có đâu, chỉ nói thích cậu, thích đến suýt nôn ra thôi!”.

Thụ: “... Lời tâm tình đặc biệt thế này, quả là lần đầu tiên nghe thấy”.

A âm thầm đưa mắt ra dấu với công: Không tồi, bình tĩnh thoải mái, khống chế cục diện rất tốt.

Thụ rót cho A cốc nước, nhìn thấy áo khoác A để sang một bên, hỏi: “Cái áo khoác này của anh nhìn hơi quen quen”.

A nghĩ thụ không nhận ra lần trước mình đã đến quán cà phê, vội đáp: “Không thể nào đâu, tôi hình như chưa từng đến quán cà phê ở chỗ cậu”.

Thụ: “Ừm, không phải anh. Tôi nói nhìn quen quen là vì lần trước có gặp một vị khách rất quái dị, anh ta hình như cũng mặc cái áo này”.

Công nãy giờ ngồi một bên cố gắng hạ nhiệt độ cho da mặt mình cuối cùng cũng bắt vào câu chuyện: “Em nói cái thằng cha biến thái lần trước ấy hở?”.

A đột nhiên hứng thú dạt dào, hỏi: “Biến thái? Thằng cha biến thái nào?”.

Công: “Cái này để tôi nói cho. Lần trước lúc đi làm, Chiêu Ninh có gặp phải một người khác, gọi cà phê thì gọi đi, lại còn gọi cái gì mà một cốc ‘Thời gian’, ha ha ha, ông nói xem hắn ta có phải là đọc truyện Quỳnh Dao nhiều quá rồi không?”.

A: “...”.

Công: “Chưa hết, gọi thế rồi, Chiêu Ninh bảo ở quán không có món đó, tên kia còn gọi thêm một cốc ‘Hồi ức’ nữa chứ”.

A: “... Thật ra, tôi cũng chẳng thấy hứng thú lắm đâu, không cần kể tiếp nữa...”.

Công: “Thỉnh thoảng tôi nhớ lại mà vẫn còn thấy buồn cười đây này, ha ha ha...”.

A hít một hơi thật sâu: “... Có thể gọi món được chưa?”.

Công: “Vậy thì chọn món đi”.

Công ân cần đẩy quyển thực đơn đến trước mặt thụ: “Em muốn ăn gì?”.

Thụ: “Để A chọn món trước đi”.

Công: “Cậu ta ăn uống tùy tiện lắm, em cứ chọn đi, xem xem thích ăn gì?”.

Thụ đưa mắt hỏi ý kiến A.

A: “... Cậu chọn là được rồi”.

Thụ: “Được rồi, vậy lấy một đĩa cá hấp, một đĩa thịt bò xào khoai tây, một đĩa đậu cô ve xào khô, ừm, anh muốn ăn gì?”.

Công: “Anh muốn...”.

Thụ: “Không được chọn món sườn”.

Công: “Anh không thèm chọn món sườn đâu, anh chỉ thích món sườn em nấu thôi”.

Thụ: “Í? Lần trước mẹ em nấu, không phải anh ăn rất vui vẻ đấy à?”.

Công: “Chuyện đó không giống nhau mà...”.

Công nói mãi nói mãi, tự nhiên thấy phía đối diện có vẻ im lặng quá, ngẩng đầu nhìn, mắt A đã trợn trắng lên rồi. Công giật mình: “Sao thế sao thế? Đói hoa mắt rồi à?”.

A: “Tôi không những đói, mà còn sắp mù luôn rồi!”.

Công: “Thế à...”.

Công dựng thẳng quyển thực đơn lên, che khuất toàn bộ mặt mình và thụ: “Được rồi, bảo vệ mắt cho ông còn nhìn thức ăn!”.

17

Có lẽ vì ngoài trời đang mưa nên lượng khách đến quán buổi tối không nhiều, đồ ăn công và thụ chọn rất nhanh đã được đem lên. A thật sự cũng đói rồi, không khách sáo cầm đũa chuẩn bị chiến đấu. Công nói: “Cứ đợi đồ ăn lên hết đã, còn một người nữa chưa đến”.

Trong lòng A lập tức dâng lên dự cảm không lành. Quả nhiên chẳng bao lâu sau, B đẩy cửa bước vào: “Xin lỗi, tôi đến muộn rồi”.

B vừa nhìn thấy công và thụ ngồi bên nhau, lập tức hiểu đại khái mọi chuyện, khẽ gật đầu: “Chúc mừng!”.

Công, thụ nhìn nhau cười cười, công mở miệng: “Cảm ơn!”.

A lẩm bầm: “Quả nhiên là ngửi thấy mùi thức ăn cái, xuất hiện ngay”.

B quay đầu nhìn A: “Ồ, trùng hợp quá, cậu cũng ở đây à?”.

A: “...”.

Bữa cơm này cũng rất vui vẻ. A và B từ lâu đã biết công thích nam giới, quen biết đã nhiều năm, nói chuyện vô cùng thoải mái; Thụ mặc dù biến từ thẳng sang cong[1], nhưng do tính cách điềm đạm dễ gần nên bốn người ngồi với nhau, không khí rất hòa hợp, tiếng cười nói vang lên không dứt.

[1] Biến từ thẳng sang cong: Chỉ việc từ con trai có thiên hướng tình dục bình thường chuyển sang thích người đồng tính.

Trong bữa ăn, A cảm thán thụ ấy thế mà lại bị tên ngốc công cuỗm mất rồi. Thụ cười đáp: “Anh ấy ngốc chỗ nào chứ? Tặng kẹo, tặng hoa, tặng con ếch giấy tự tay gấp, còn nghĩ ra cách rất ấn tượng để tặng vé xem phim, mặc dù chẳng có thứ nào tặng đúng cả”.

A tò mò hỏi: “Vậy sao cậu còn thích cậu ta?”.

Thụ đáp: “Chịu thôi, anh ấy cười một cái là tôi bó tay rồi. Mỗi lần anh ấy cười tôi đều thấy, a, trời nắng lên rồi! Sau đó đợi đến lúc anh ấy thổ lộ, tôi liền nghĩ, nếu ở bên anh ấy thì chắc chắn ngày nào cũng rực rỡ cả. Bởi thế nên mới nhịn không được mà mong đợi”.

Lời vừa nói xong, A và B đều cực kỳ kinh ngạc, cả hai đều không nghĩ rằng thụ sẽ thổ lộ tình cảm của mình với công ngay trước mặt họ thế này. Thậm chí đến bản thân công cũng là lần đầu tiên nghe thấy, bất tri

bất giác trên mặt lại nóng bừng lên, có điều ánh mắt lại dịu dàng như sắp chảy ra nước vậy. A nhìn thấy vậy liền khẽ nói với B: “Công trông thế này, lát nữa chắc sẽ ‘biến thân’ mất”.

Ăn xong cơm, A hưng phấn bừng bừng đòi đi hát karaoke, mặt công lập tức biến sắc, vội bảo tối này có việc, không thể đi được.

A lập tức ra về “đã hiểu”: “Đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng, tôi hiểu mà. Ông đi đi”.

Nhưng một người đi hát quả thật là quá buồn chán, thế là A sống chết lôi bằng được B vào quán karaoke. B nghĩ dù sao cũng chẳng có việc gì, còn được uống rượu, cũng mặc kệ A kéo mình đi.

Buổi tối vẫn còn mưa lất phất, công cầm ô, cùng thụ chậm rãi đi bộ trên đường. Thụ nhớ đến phản ứng lúc nãy của công, hỏi: “Sao lúc A vừa nhắc đến việc đi hát, mặt anh đã biến sắc ngay thế?”.

Công: “Đùa à, cậu ta hát không phải là thứ người nghe được đâu. Nó còn mang cả công năng tẩy não ấy chứ, nghe một lần thì ba ngày sau em đừng mong ngủ được!”.

Thụ: “Không đến mức đó chứ”.

Công vô cùng nghiêm túc lắc đầu: “Thật sự không nói quá đâu, tại em chưa có dịp kiểm chứng nó lợi hại đến mức nào thôi...”.

Công liền kể cho thụ nghe mấy câu chuyện thú vị lúc trước, càng kể càng hăng. Thụ cười suốt cả đường, cảm khái nói: “Lúc mới quen anh, em còn tưởng anh là tuýp người ít nói chứ”.

Công nghe thấy thế thì cứ cười mãi, cũng chẳng nói gì.

Thụ: “Anh cười gì thế?”.

Công hơi hạ chiếc ô xuống, quay người qua hôn lên môi thụ một cái, nói: “Lần đầu tiên nghe thấy tiếng em, anh đã nghĩ, người này giọng nói hay quá, hay đến mức khiến người khác muốn một ngụm nuốt luôn xuống. Kết quả, bây giờ anh quả thật có thể nuốt âm thanh của em rồi”.

Thụ: “...”.

Công: “Bây giờ nghĩ lại, quả thật có cảm giác ‘số mệnh’...”.

Thụ: “...”.

Khi cả hai sắp về đến nhà thụ thì mưa cũng đã tạnh. Công gấp gọn ô lại, đưa thụ đến tận dưới lầu. Lúc thụ vừa quay người định lên lầu thì đèn cảm ứng ở cầu thang vụt tắt. Cậu còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị công kéo vào lòng. Công ôm chặt lấy thụ, nhẹ giọng nói: “Anh sẽ đối xử tốt với em”.

Thụ vẫn còn chưa hiểu tại sao đột nhiên công lại nói thế, nhưng cậu cũng im lặng lắng nghe.

Công: “Thật xin lỗi, đã khiến em yêu một người đàn ông, mặc dù có thể biến em từ thẳng thành cong, anh thật sự rất vui”.

Thụ: “...”.

Công: “Chiêu Ninh, chúng ta thế này, xã hội khó chấp nhận đã đành, mà người bình thường cũng chẳng mấy ai hiểu được. Nhưng em đừng sợ, không có vấn đề gì đâu, anh sẽ đối xử tốt với em, sẽ bảo vệ em thật tốt. Em cứ tin ở anh”.

Anh đang bắt an.

Thụ đột nhiên nhận ra, công đang thấy bắt an.

Nói thật thì, cậu chỉ đơn giản là thích công, còn về chuyện bước vào thế giới thứ ba này sẽ gặp những vấn đề, những sự phản đối thế nào, cậu hoàn toàn chưa hề ý thức được. Có điều nếu đã chấp nhận tình cảm của công, thụ cũng đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với các loại áp lực rồi. Cậu không phải loại người đi đến nửa đường mà bỏ cuộc, bất luận là sự nghiệp hay tình cảm.

Thụ nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm của công, đưa hai tay lên vuốt ve khuôn mặt anh, sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi người đối diện. Công dường như bị nụ hôn bất chợt này dọa đến mất hồn, cứ mở to

mắt đứng ngây ra. Thụ khê thở dài một tiếng: “Đừng nhìn em nữa”, sau đó đưa tay che mắt công lại, lưỡi quét qua khoe môi anh, sau đó tiến công thần tốc vào trong, cùng lưỡi anh quấn quýt không rời. Công rất nhanh đã chuyển từ bị động sang chủ động, vô cùng nhiệt tình dây dưa với cậu. Thụ dường như không hô hấp được nữa, hành động của công rút đi toàn bộ khí lực của cậu, tất cả những gì cậu có thể làm là phối hợp với anh, để môi lưỡi giao hòa. Một lúc lâu, trong bóng tối nơi cầu thang chỉ nghe thấy hơi thở hỗn hển cùng âm thanh do hai đôi môi tạo ra.

Qua một hồi, công buông thụ ra, hai người bình ổn nhịp thở rồi thụ mới lại cất tiếng: “Em tin anh”.

18

Lại nói tới B đi cùng A đến quán karaoke, hai người gọi xong đồ ăn thức uống, A liền cởi bớt áo quần ra, bắt đầu hát. Từ mấy bài hát thị trường suốt ngày phát ở mấy hàng quán ven đường đến những bài hát từ thời xưa thời xưa, từ tiếng Trung cho đến tiếng Anh, từ nhạc chế cho đến dân ca, hiểu biết của A về âm nhạc quả là khiến B không thể xem thường, đồng thời khả năng “phối khí” toàn bộ các bài hát với cung cách hát đặc biệt đến bất thường cũng khiến B mở rộng tầm mắt.

A một mình hát hò vui vẻ một lúc rất lâu, cảm thấy thật quá vô vị, liền đẩy đẩy B: “Ê, trí thức, tôi không hát nữa, chúng ta chơi gì vui vui đi?”.

B nhìn nhìn A: “Ý của cậu là...”.

A: “Đã chơi thì phải chơi hết mình, những lúc như thế này thì việc thích hợp nhất là gì, anh hiểu rồi đấy”.

B: “...”.

A cười có phần dâm dăng: “Dù sao chúng ta hai người cũng không chơi được, gọi hai cô ‘công chúa’ tới nhé”.

Nói thật thì B cũng có hơi bất ngờ. Bản thân bình thường đi tiếp khách cũng hay gọi mấy cô gái đến mua vui, nhưng chẳng ngờ A lại cô đơn đến độ bản thân đi chơi cũng cần... Chắc có lẽ bị không khí hạnh phúc đến mù mắt của cặp công với thụ kia kích thích rồi.

B từ chối không cho ý kiến, im lặng nhìn A.

A: “Được rồi, đừng có giả bộ nữa, tôi biết anh cũng muốn mà”.

Chẳng bao lâu sau có hai cô “công chúa” đến, eo thon chân dài. A bĩu môi, ghé lại nói thầm với một trong hai cô mấy câu, trên mặt cô nàng lập tức hiện lên vẻ kỳ quái: “Quý khách thật sự muốn ạ?”.

A hăng hái gật đầu lia lịa: “Mau lên, mau lên, ngứa ngáy chết được rồi đây này!”.

A quay sang nhìn B, vui vẻ nói: “Đừng vội, lát nữa dụng cụ quan trọng nhất sẽ tới liền”.

B: “... Tôi ra nhà vệ sinh một chút”.

B ở trong toilet nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng quyết định nể mặt cái duyên quen biết mà tìm cách khuyên can A, tránh cho cậu làm ra mấy hành vi nguy hiểm.

Đợi đến lúc B ra khỏi toilet, đẩy cửa bước vào phòng thì đã thấy A cùng hai cô gái kia mỗi người ngồi ở một cạnh của cái bàn vuông, trên bàn là mấy thanh nhựa dẻo hình chữ nhật có in hình hoa...

Bàn mặt chượt còn thiếu một chân!

B sững người nhìn A: “Cậu...”.

A cực kỳ hưng phấn: “Mau lên mau lên, lâu lắm không đánh, ngứa tay lắm rồi! Nói trước nhé, người đứng bét mỗi ván phạt một cốc rượu đấy!”.

Hai tiếng sau, B nhìn A say đến bất tỉnh nhân sự, thở một hơi dài thườn thượt. Hai cô “công chúa” kia cầm tiền thắng được trong tay, khó xử nhìn B: “Quý khách, ngài xem...”.

B khoát tay: “Được rồi, các cô cứ đi đi”.

19

Sáng sớm, A bị tiếng chuông hẹn giờ đánh thức, cậu nhắm mắt đưa tay mò mò trên cái bàn đầu giường, mò cả nửa ngày cũng chẳng thấy chuông đâu, may mà người bên cạnh kịp thời tìm thấy mà tắt chuông, nếu không chắc ồn chết mất!

Ý? Đợi đã...

A mở bừng mắt ra: Bên cạnh có người! Cậu lập tức bật dậy nhìn sang bên cạnh mình, là B! Lại nhìn xuống cơ thể mình, toàn thân trống trơn, đến cái quần lót cũng chẳng có! Chuyện gì thế này? Cậu sao lại cả người không một mảnh vải cùng B nằm trên giường?

A cố gắng nhớ lại tối qua: Ăn cơm... hát karaoke... đánh mật chược... bản thân toàn thua, uống cũng không ít rượu... về sau thì cố mãi cũng chẳng nhớ được gì. Có điều, chắc là mình uống say quá, B đành đưa luôn về nhà hẳn.

Có lẽ do cử động của A quá mạnh, B cũng tỉnh dậy. Anh ngồi lên nhìn A: “Cậu tỉnh rồi hả?”.

A: “Tối qua anh đưa tôi về à?”.

B: “Tối qua cậu uống hơi nhiều, tôi không biết nhà cậu ở đâu, đành phải đưa về nhà tôi”.

A: “Thật cảm ơn anh”.

B khoát tay xuống giường, cầm lấy đồ ngủ mặc lên: “Không có gì”.

A yên tâm rồi, lại như nhớ đến chuyện gì hài hước lắm mà bật cười, nói với B: “Anh có biết lúc tôi tỉnh dậy thấy mình thế này đã nghĩ gì không? Nghĩ đến một cảnh thường thấy trong tiểu thuyết và phim truyền hình: Cái gì mà sáng sớm tỉnh lại thấy mình nằm ở nhà ai đó, nhìn trên người có mấy dấu đỏ đáng ngờ, trên giường còn có vết máu, liền tưởng mình với đối phương đã làm gì rồi. Ha ha ha ha ha, tôi còn suýt nữa không nhận được mà gỡ chăn ra soi ý chứ, ha ha ha ha ha...”.

Mặt B không thể hiện chút cảm xúc gì nhìn A. Đến tận lúc ngưng cười, A mới hỏi một câu: “Sao thế?”.

B: “Chúng ta thực sự đã làm rồi”.

A phì cười: “Anh đừng đùa nữa, không thể nào đâu!”.

B: “Tối qua tôi uống cũng không ít”.

A: “Trên người tôi đến cả vết hôn còn chẳng có”.

B kéo vạt áo ngủ ra: “Ồ trên người tôi”.

A: “Thế vết máu mờ ám đâu?”.

B: “Nếu cậu không bị mù màu thì cứ nhấc chăn lên đi, tôi nghĩ là cậu sẽ nhìn thấy thôi”.

A như bị sét đánh trúng đầu. Trên cổ B đúng là có mấy vết đỏ rất khả nghi, trên cánh tay cũng có mấy vết xanh tím, trên giường... trên giường cũng...

Cậu yếu ớt cất tiếng: “Sao có thể... Thế tại sao tôi chẳng cảm thấy gì cả...”.

Ánh mắt B nhìn cậu dường như có chút thương hại: “Tối qua cậu quả thật uống hơi nhiều...”.

Cho đến tận trước khi B ra khỏi cửa, A vẫn còn đang trong trạng thái hóa thạch. B nhẹ nhàng bỏ lại một câu: “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, tối qua chắc cậu mệt chết rồi”, sau đó liền tinh thần phấn chấn rời khỏi nhà đi làm.

Ba ngày sau.

B đột nhiên nhận được điện thoại của A, nói muốn gặp anh có chút việc. Mặc dù cảm thấy hơi kỳ quái nhưng B vẫn đồng ý. Hai người hẹn nhau ở một quán trà, A vừa nhìn thấy B đến, trên mặt liền hiện rõ vẻ mất tự nhiên. Đợi đến lúc B ngồi xuống rồi, A đẩy một bình đựng canh đến trước mặt B: “Cái này, đối với anh rất tốt đấy, anh uống đi”.

B mở ra xem: Canh gà ác hầm khoai.

B trầm mặc một lúc lâu: “Tôi cực kỳ chắc chắn là mình không phải đang ở cử”.

A: “Cái này, để bồi bổ...”.

B: “Tôi cũng cực kỳ chắc chắn là mình không cần bồi bổ khí huyết”.

A: “Hôm ấy... hình như anh ra rất nhiều máu... cũng không biết có làm đau anh không... Đây là lần đầu tiên của tôi mà... A, không phải, ý tôi là, đó là lần đầu tiên với đàn ông...”.

B: “Ý cậu là: Cậu ở trên tôi, khiến tôi chảy máu, vì thế muốn đem canh đến giúp tôi bồi bổ?”.

A: “Kỹ thuật của tôi chắc không tốt lắm... Xin lỗi...”.

B: “Tại sao lại là cậu ở trên mà không phải tôi ở trên? Rốt cuộc thì cậu lấy đâu ra tự tin là cậu ở trên tôi được cơ chứ?”.

A: “Cái đó còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là tôi rồi, anh ấy mà...”.

B hít một hơi thật sâu: “Được rồi, tôi cũng không muốn đùa nữa. Bây giờ tôi rất nghiêm túc nói với cậu, việc ngày hôm đó chỉ là trò đùa, lừa cậu một tý cho vui thôi. Chúng ta hoàn toàn chưa phát sinh chuyện gì cả”.

A vẽ mặt phức tạp nhìn B.

A: “Vết vết... trên cổ anh là gì?”.

B: “Bị muỗi cắn”.

A: “Vết máu trên giường...”.

B: “Cậu uống say không chịu ngồi yên, đánh tôi chảy máu mũi”.

A có phần thương xót nhìn người đối diện: “Nói thật... lý do có hơi giả dối... Tôi biết anh rất khó chấp nhận... nhưng... nếu đã phát sinh rồi...”.

B: “... Chúng ta thật sự, thật sự chưa phát sinh bất cứ chuyện gì cả”.

A: “Được rồi, được rồi, cứ xem như chưa có gì xảy ra đi. Anh uống canh trước đã”.

B: “... Thôi quên đi, không tiếp chuyện cậu nữa. Tôi có việc, đi trước đây”.

B nói xong liền đứng dậy định rời đi, A thấy thế thì nghiêng răng ken két, hướng về phía B hét lớn: “Mấy ngày nay tôi đã nghĩ rất kỹ rồi, anh yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm”.

Quán trà vốn là nơi vô cùng yên tĩnh, A vừa hét lên một tiếng, toàn bộ khách khứa trong tiệm lập tức bắn tia nhìn không-chết-người-không-bỏ-qua về phía hai người. B chỉ cảm thấy dây thần kinh trong não mình “phụt” một cái đứt luôn rồi, trong lòng cực kỳ tức giận nhưng ngoài mặt lại nở nụ cười, nhìn A hỏi: “Cậu muốn chịu trách nhiệm thế nào?”.

7. Chương 20 - 21 - 22 - 23

20

Ở Dương Thành này, vào tiết thu đông, chỉ cần một trận mưa cũng khiến nhiệt độ lạnh hơn. Lúc thời tiết thay đổi như thế, kiểu gì cũng có rất nhiều người bị cảm. Công, vì thức mấy đêm liền viết truyện để nộp cho kịp hạn, cũng rất đau khổ trúng chiêu: trúng gió sốt cao, nằm bẹp trên giường.

Buổi chiều, sau khi nhận được điện thoại của công, thụ liền giúp anh xin nghỉ, đồng thời còn tỏ ý nếu cần thì buổi tối mình cũng có thể đến làm được. Ông chủ liếc thụ một cái, nở nụ cười như có như không: “Tôi thật không biết quan hệ giữa hai người tốt đến thế cơ đấy”.

Thụ cực kỳ lúng túng, ông chủ khoát tay: “Được rồi, mấy ngày này cứ để cậu ấy nghỉ ngơi cho tốt. Dù sao thời tiết lạnh thế này, buổi tối cũng chẳng có mấy khách, mình tôi làm là được rồi”.

Gần đến giờ tan ca, thụ gọi điện cho công, hỏi anh muốn ăn gì, cậu mua đồ đem đến nhà làm cho. Giọng công, bởi vì đang ốm, nghe qua điện thoại lại càng trở nên trầm trầm, khàn khàn: “Anh muốn ăn... em...”, do còn đang ốm, trong lúc mơ màng, mấy chữ “nấu sườn cho anh” đã không thoát nổi ra lời.

Đầu kia, thụ nghe xong mà tai đỏ bừng, vội vàng dập điện thoại.

Công và thụ đã ở bên nhau rồi nhưng vẫn chưa làm đến bước cuối cùng. Công nghĩ thế nào thì cậu không biết, nhưng đối với thụ mà nói, mặc dù về mặt tình cảm đã chấp nhận công rồi, nhưng liên quan đến việc lên giường, cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Nói thật ra thì, cậu vẫn đang trong giai đoạn học hỏi. Mấy bộ phim người lớn dành cho đồng tính nam ở trên mạng cậu cũng đã len lén tải về cả đăm, mỗi lần xem đều mặt đỏ tai hồng, liên tưởng bộ phim đó vào trường hợp mình với công, bất luận là cậu ở trên hay anh ở trên, thụ đều không cách nào nghĩ tiếp được. Sau này nghĩ đi nghĩ lại mãi, làm tình vốn là một chuyện thuộc loại không học cũng biết, bản thân mình cứ để ý như thế, thật sự chẳng cần thiết. Kết quả, hôm nay vừa nghe thấy công mơ mơ hồ hồ nói một câu “Anh muốn ăn em”, chẳng biết tại sao mặt thụ lại đỏ bừng lên rồi.

Nhà công là căn hộ anh tự mình mua, một phòng khách, ba phòng ngủ, bài trí rất đơn giản, hài hòa. Căn hộ tọa lạc bên bờ con kênh cổ của Dương Thành, đứng ở ban công có thể nhìn thấy những cảnh liễu rủ dọc theo bờ kênh, phong cảnh rất đẹp. Lần đầu tiên thụ đến nhà công đã từng đùa: “Thảo nào lúc đầu bảo anh chuyển đến ở cùng em anh lại không chịu”.

Công ập a ập ứng cả nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi một câu: “Em, em có muốn đến nhà anh ở không?”.

Thụ không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì cơ?”.

Công hít một hơi thật sâu, rút từ trong túi ra một sợi dây tết bằng chỉ đỏ, bên trên treo một chùm chìa khóa, đeo lên cổ thụ: “Sính lễ”.

Thụ nhìn kỹ, cái chùm chìa khóa này cũng phải đến gần mười chiếc: “Sao mà nhiều chìa thế?”.

Công: “Cứ thứ gì có chìa là anh đều làm thêm một cái cho vào đó”.

Thụ dở khóc dở cười: “Thế tại sao lại không phải là của hồi môn?”.

Công rất ngoan ngoãn nghe lời: “Được, là của hồi môn”.

Thụ: “...”.

Bị công làm phiền cả nửa ngày, cuối cùng thụ đành phải nhận chùm chìa khóa kia. Có điều nhà cậu đang ở bây giờ đã trả tiền trước nửa năm rồi, còn hai tháng nữa mới hết hạn, nên trước mắt vẫn chưa chuyển sang chỗ anh.

Lúc thụ đến được nhà công thì trời đã tối, mở cửa ra lại thấy bên trong vô cùng im ắng. Cậu nhẹ chân nhẹ tay bước đến phòng công, nhìn thấy anh đang ngủ say vội đưa tay lên trán thử nhiệt độ. May quá, cũng không nóng lắm. Công dường như cảm nhận được thứ gì mát mát chạm vào người, thoải mái dụi dụi đầu vào tay thụ. Thụ thấy hơi buồn cười, cầm khăn ướt giúp anh lau mồ hôi, lại sửa chăn để đảm bảo đắp kín người anh. Buổi chiều lúc gọi điện thoại, công bảo đã uống thuốc hạ sốt, giờ chỉ cần cho ra hết mồ hôi là được.

Cần nhắc tới việc dạ dày người ốm thường không tốt lắm, thụ nấu một nồi cháo trắng, kèm thêm một ít đồ chua. Thấy cơn sốt của công cũng đã hạ kha khá liền gọi anh dậy: “Dậy ăn chút cháo rồi ngủ tiếp nào”.

Trong cả bữa ăn, công hoàn toàn im lặng, thụ nói gì anh cũng chỉ gật đầu hoặc ậm ừ vài tiếng thể hiện mình đang nghe mà thôi. Thụ cảm thấy rất kỳ lạ: Người này làm sao hôm nay lại im lặng thế? Ốm đến mức cả sức để nói chuyện cũng không có rồi à?

Ăn xong, công ra sofa đọc sách, thụ ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Không ngủ nữa à? Sao hôm nay anh im lặng thế?”.

Công nghĩ một lúc, cuối cùng mới mở miệng: “Anh bị cảm cũng khá nặng, lây sang em thì không tốt đâu”.

Thụ bật cười, hôn công một cái, nói: “Để em thử xem có bị lây không”.

Không ngoài dự đoán, lần này đến lượt mặt công đỏ như mặt trời. Thụ thấy thế lại càng vui: “Í, đâu có bị lây, để em thử lần nữa”, nói rồi lại hôn công một cái.

Công nhìn thụ, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ: “Em tranh thủ lúc anh bị ốm, ăn hiếp anh”.

Thụ đắc ý: “Ai bảo anh... ưm...”.

Công chuẩn xác bịt miệng thụ lại, cái lưỡi ẩm ướt như con rắn nhỏ trườn vào khoang miệng người đối diện, quần quýt mà mạnh mẽ. Không biết có phải do vừa rồi còn đang sốt không mà thụ cảm thấy người công, thậm chí cả hơi thở của anh cũng nóng bỏng đến kinh người, khiến cho bản thân thụ cũng thấy nóng lên như đang cấp thiết đòi hỏi một thứ gì đó, bởi vậy mới không nhận ra dưới nụ hôn mãnh liệt kia, quần áo của hai người đã được chậm rãi cởi ra từ lúc nào không biết. Mãi đến khi cảm thấy cơ thể hơi lạnh lạnh, thụ mới dần tỉnh táo lại, thở dốc không ngừng.

Trước mặt là công, phần trên lỏa thể, mặt đỏ bừng, trong mắt lại là dục vọng trần trụi.

Anh chăm chú nhìn thụ hồi lâu, sau đó vùi đầu vào cổ cậu, hơi thở nóng bỏng khiến thụ suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Công cố gắng bình ổn chính mình, khàn khàn cất tiếng: “Mau nói dừng, nếu không...”.

Thụ cười một tiếng, cầm lấy tay công đặt lên nơi đã thức dậy của mình, nhẹ giọng nói: “Dừng không được nữa rồi”.

Thụ chỉ cảm thấy hơi thở của công hình như càng nặng nề hơn, ngay sau đó đã thấy bản thân mình bị đè thẳng xuống ghế. Cậu ôm lấy anh, cảm nhận lưỡi anh đang dạo chơi trên cơ thể mình: bên tai, trên má, trước ngực... Đầu lưỡi đang chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, thụ cảm thấy mình sắp không thở được nữa rồi, lúc miệng công bao bọc lấy nơi đó, cậu bị kích động đến mức cả ngón chân cũng cong hết lại. Công dường như cũng cảm nhận được sự căng thẳng của thụ, chiếc lưỡi lại nhẹ nhàng liếm láp, tỉ mỉ dạo chơi ở nơi riêng tư đó. Thụ đã cứng đến mức sắp chịu không được, không kiềm chế nổi mà hét lên: “Mau... mau lên”.

Lưỡi công tiếp tục công việc đang dở thêm một lúc nữa, rồi mới luyến tiếc đổi sang dùng tay. Dư vị cao trào còn chưa hết, trong đầu thụ một mảng trắng xóa, chỉ có thể không ngừng thở hổn hển. Công nhẹ nhàng chuẩn bị cho thụ, đợi đến khi cậu dần thích ứng, khuôn mặt lại trở nên đỏ bừng, anh liền tiện tay lấy cái cà vạt này giờ vẫn vớt ở trên sofa bịt chặt mắt thụ lại.

Thụ kinh ngạc: “Dừng...”.

Công dịu dàng hôn cậu: “Dừng sợ”.

Thời khắc chậm rãi tiến vào, công nhẹ giọng nói bên tai thụ: “Diệp Chiêu Ninh, anh yêu em”.

21

Buông thả dục vọng, kết quả là sáng ngày thứ hai, thụ không tài nào mở nổi mắt, cứ khật khà khật khừ buồn ngủ. Ngược lại, công thì tinh thần sảng khoái, chẳng thấy chút dấu vết nào về vụ cảm sốt hôm qua cả. Sáng tỉnh dậy, anh gọi ngay cho ông chủ, bảo hôm nay thụ không đến làm được.

Ông chủ: “Cậu ấy làm sao thế?”.

Công: “Mệt quá, vẫn đang nằm ngủ”.

Ông chủ: “... Lý do của cậu không phải quá hùng hồn rồi đấy chứ?”.

Công: “... Bởi vì quá mệt mỗi lần đến sức khỏe không tốt, thế nên vẫn đang ngủ”.

Ông chủ: “Tôi có thể quan tâm hỏi một câu không, làm gì mà mệt đến thế?”.

Công: “Tôi có thể không trả lời không?”.

Ông chủ: “... Tháng này nhất định phải trừ lương cả hai cậu!”.

Thụ ngủ một mạch đến tận trưa mới dậy, tắm rửa một lát rồi ra ngoài. Nhìn thấy công vừa rửa đồ ăn vừa nghĩ ngợi gì đó, trông có vẻ rất vui. Thụ cảm thấy việc lần này thật mới lạ, hỏi: “Em không biết là anh cũng biết nấu cơm đấy?”.

Công chẳng thèm quay đầu lại, đáp: “Chỉ biết mấy món đơn giản thôi, không ngon bằng em làm đâu”.

Thụ thấy bộ dạng chăm chú của công, nhất thời lại nổi lên ý định muốn trêu đùa một chút. Cậu tiến đến bên cạnh, vòng tay ôm lấy eo công, sau đó tay phải trực tiếp đi vào dưới vạt áo sơ mi, đặt lên lưng công.

Công bị dọa giật mình: “Sao thế, tay lạnh muốn sưởi ấm à?”.

Thụ không nói gì, bàn tay dần dần di chuyển lên cổ, dùng đầu ngón trỏ ve vuốt xương cổ rồi thuận theo cột sống trượt xuống phía trên thắt lưng công.

Công bị cảm giác tê dại làm cho hơi thở đột nhiên hỗn hển, lập tức quay người bắt lấy cổ tay thụ: “Em...”.

Thụ: “Vừa rồi kích thích lắm à? Hình như anh vừa rùng mình một cái”.

Công: “...”.

Thụ: “Hơn nữa mặt mũi còn đỏ hồng”.

Công: “...”.

Thụ: “Anh nhất định rất thích”.

Công dường như vừa giận dữ vừa xấu hổ, chỉ nhìn thụ chăm chăm: “Đừng nói linh tinh nữa, mau dọn bàn đi, sắp có cơm rồi”. Thế là, thụ liền vui vẻ đi đến dọn bát đĩa ra bàn, đúng lúc này thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi, thụ sững ra một chút, nghĩ một lát, cuối cùng đi ra ban công nghe điện. Kết thúc cuộc gọi thì công cũng đã làm xong món cuối cùng, ba món mặn, một món canh, xem ra không tệ. Lúc ăn cơm, thụ có vẻ không tập trung lắm, công nghĩ có lẽ là do cuộc điện thoại vừa rồi, nhưng cậu đã không nói tức là có lý do của mình, anh cũng không hỏi nhiều.

Thực ra cuộc gọi đó cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bạn gái cũ của thụ gọi điện đến. Cô ấy nói công ty phải đến Dương Thành làm việc, sẽ ở đó một thời gian. Biết thụ cũng đang ở Dương Thành nên muốn gặp mặt ăn cơm, nói chuyện một chút. Nếu nói cuộc gọi đó có gì đặc biệt, thì đó chính là bạn gái cũ của thụ và cậu có thể xem như thanh mai trúc mã.

Cô nàng thanh mai trúc mã này tên là Viên Viên, từ nhỏ đã lớn lên cùng với thụ, gia đình hai bên cũng là bạn bè thân thiết, bởi thế lúc nào đi học, tan học cũng đi cùng nhau. Từ lúc hai người còn nhỏ, phụ huynh đôi bên đã tính toán là đợi khi bọn họ học xong đại học thì làm mối cho cả hai thành một cặp. Kết quả lúc lên đại học, thụ có người yêu, còn Viên Viên thì xuất ngoại, việc mai mối này cũng chẳng thành.

Nhận được điện thoại của Viên Viên, cả hai hẹn nhau cuối tuần sẽ đi dạo rồi cùng đi ăn cơm luôn. Thụ không mấy tập trung là bởi đang suy nghĩ có nên mang công cùng đi không, nghĩ đi nghĩ lại một hồi, thụ quyết định cứ từ từ đã. Có điều cậu cũng không muốn giấu giếm công, nói với anh cuối tuần này mình phải đi với một người bạn, bảo anh bữa trưa và bữa tối cứ tự xử đi.

22

Chủ nhật, thụ dẫn Viên Viên đi dạo phố, công cũng rủ A ra ngoài ăn cơm.

A cảm thấy cực kỳ bất thường, hỏi: “Sao ông không ăn với Chiêu Ninh?”.

Công: “Cậu ấy có hẹn rồi, đưa bạn đi chơi”.

A: “Sao ông không hỏi trước, lỡ tôi cũng có hẹn rồi thì sao?”.

Công: “Ông có hẹn rồi à?”.

A: “... Không. Nhưng mà nói ra thì, cậu ấy đã đi với bạn, sao không đưa ông đi cùng luôn?”.

Công: “Bọn tôi cũng đâu phải trẻ sinh đôi dính liền cơ thể, sao bắt buộc phải đi với tôi?”.

A: “Ồ, tôi nghĩ thấy mùi chua chua”.

Công: “Ông hoang tưởng rồi, tôi có hẹp hòi thế đâu”.

Hai người đi đến quán lẩu thì gặp người quen. Công vừa chuẩn bị bước vào thì bị A kéo lại: “Hình như tôi nhìn thấy đối tượng của ông thì phải”.

Công nhìn theo hướng A chỉ, quả nhiên thấy thụ đang ngồi với một cô gái.

A: “Đó là bạn Chiêu Ninh à? Nhìn đẹp phết, rất có phong thái nữa”.

Công: “...”.

A: “Hình như nói chuyện rất vui vẻ, hai người cười nói không dứt kìa”.

Công: “...”.

A: “Còn tặng cô ấy hoa hồng nữa chứ!”.

Công tròn tròn mắt nhìn qua: “Cái gì?!”.

A: “À, nhìn nhầm, là bàn trước đó”.

Công: “...”.

A: “Bọn họ...”.

Công: “Đồ hôm nay tôi mặc trông ổn chứ?”.

A: “Hả?”.

Công quay đầu nhìn A: “Chúng ta qua chỗ họ cùng ăn”.

Hai người đứng trước cửa quán bàn bạc một hồi. Theo A thì mặc dù đúng là tình cờ đấy, nhưng nếu bây giờ vào trong cùng ăn thì lại chẳng giống vô tình gặp tý nào, khó tránh khỏi hiểu lầm. Tốt nhất là làm ra vẻ tình cờ đến thôi, bởi vậy, A nêu ý kiến, cứ để cậu vào trước, ra về bất ngờ khi gặp thụ, sau đó lại gọi điện thoại cho công, giả vờ gọi anh đến cùng ăn.

Công: “Một mình ông tự đứng lại chạy đi ăn lẩu, không phải sẽ hơi bất thường à?”.

A: “Vây...”.

Công: “Cũng được, thật ra đối với ông thì việc đó cũng bình thường thôi”.

A: “... Tóm lại, lúc đến ông phải ra vẻ mình rất bận rộn, căn bản là không muốn đến, nhưng nghe nói bạn thân đến rồi nên mới cố đến góp mặt”.

Công: “... Độ khó có vẻ cao đấy”.

A: “Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt nhà vợ. Nếu không phải là thời gian eo hẹp, chúng ta còn có thể sắp xếp vài cái NPC[1] góp phần nhấn mạnh việc ông đến được đây là khó khăn đến mức nào, nhân thể làm nổi bật sự coi trọng đối với người bạn này đến thế nào nữa”.

[1] NPC: Non-player character, từ dùng trong các trò chơi, chỉ những nhân vật được thiết kế sẵn trong trò chơi để giúp đỡ, hướng dẫn người chơi.

Công: “... Tôi thấy trí tưởng tượng của ông phong phú quá đấy, bạn của Chiêu Ninh có lẽ không biết quan hệ của bọn này đâu”.

A: “Ông thì biết gì, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo”.

“Phòng ngừa chu đáo cái gì?”

A vừa nói dứt câu, giọng thụ đã vang lên từ sau lưng. A trưng ra bộ mặt vô cùng bất ngờ, quay đầu lại: “Trùng hợp quá...”.

“Sao hai người lại ở đây?”, thụ tiếp tục hỏi.

Công và A nhìn nhau một cái, đồng thời mở miệng: “Vô tình gặp”.

Thụ: “Vây có muốn...”.

A: “Tốt thôi, vậy thì cùng ăn nào”.

Công & thụ: “...”.

Thụ dẫn hai người đến bàn cậu ngồi, giới thiệu với Viên Viên: “Hai người này là bạn của tớ. Vừa vặn nhìn thấy bọn họ đứng ngoài cửa nên tớ mời vào ăn cùng chúng ta luôn”.

Viên Viên: “Tốt quá, ăn lẩu phải nhiều nhiều người một chút mới vui mà”.

Công miệng thì nói “Ngại quá, làm phiền hai người dùng bữa rồi”, mắt lại len lén nhìn thụ. Thụ thấy thế liền lùi vào ngồi ghế bên trong. Công vừa định ngồi xuống, Viên Viên đã nói: “Không sao, tôi ngồi với Chiêu Ninh là được rồi, hai người ngồi bên này đi”.

Công & thụ: “...”.

A: “... Cô thật chu đáo quá”.

Dựa theo nguyên tắc ưu tiên phụ nữ và khách hàng, việc chọn món hầu hết đều do Viên Viên đảm đương, A chỉ có nhiệm vụ tìm đề tài để nói.

A: “Đây là lần đầu tiên cô đến Dương Thành à? Hôm nay đã đi được những đâu rồi?”.

Viên Viên: “Đúng thế, Dương Thành thật đẹp, không khí cũng rất trong lành. Tôi thích nhất là con đường buổi sáng đi, đường gì ấy nhỉ?”.

Viên Viên quay đầu sang nhìn thụ, thụ chậm rãi nói: “Đường Đông Quan”.

Viên Viên: “Đúng thế, đúng thế, đường Đông Quan. Chiêu Ninh bảo ở đó rất nhiều đồ ăn vặt, vì thế chúng tôi đã ăn một lượt hết các món, lại mua thêm một đồng đồ nữa. Đến giờ thì mệt chết rồi”.

Nói đến đây hình như nhớ ra điều gì, cô rút từ trong túi ra một tập giấy nhìn rất giống sách nghiên cứu đưa cho thụ: “Hôm nay mãi đi dạo phố, suýt nữa thì quên mất đồ cho cậu, đồ án nguyên gốc của kiến trúc sư người Anh, James Smith. Tớ biết là cậu muốn có lâu rồi”.

Thụ nhìn thấy lập tức vui mừng không thôi: “Không ngờ cậu vẫn còn nhớ!”.

Viên Viên: “Thôi đi, chuyện của cậu có chuyện nào mà tớ không nhớ chứ!”.

Công thấy hơi tò mò: “Kiến trúc? Sao tự nhiên lại muốn đọc sách về mảng này thế?”.

Viên Viên: “Anh không biết à? Lúc học đại học Chiêu Ninh học về kiến trúc mà. Nói ra thì, cậu còn nhớ ước mơ hồi nhỏ của bọn mình không, muốn mở một tiệm cà phê do chính mình tự thiết kế ấy”.

Thụ bật cười: “Đương nhiên nhớ chứ. Cậu xem, tớ đang cố gắng vì nó đây còn gì”.

Viên Viên: “Bây giờ nhớ lại lúc nhỏ thật vui, nghe nói A Dương nhà thím hai đã kết hôn rồi đấy”.

Thụ: “Cưới từ năm ngoái rồi, tớ cũng đi dự đám cưới mà”.

Viên Viên: “Thảo nào, lúc đó tớ vẫn còn đang ở nước ngoài. Í, sao hai người không nói gì?”.

Công: “... Hà hà”.

A: “... Ha ha”.

Nghiêm khắc mà nói, Viên Viên là một cô gái rất tuyệt: xinh đẹp, hài hước, ăn nói khéo léo, rất dễ gây cảm tình với người khác. Có điều không biết có phải tưởng tượng không, nhưng công thấy Viên Viên hình như có địch ý với mình. Anh nghĩ có khi Viên Viên thích thụ, dựa vào giác quan thứ sáu của phái nữ mà nhận ra được “tình địch” là anh, thế nhưng lại cảm thấy hình như không phải vậy. Có điều dù thế nào thì anh cũng có thể khẳng định là Viên Viên không thích mình lắm. Bởi bất luận anh với thụ đang nói về vấn đề gì, Viên Viên luôn có thể lôi kéo chủ đề về lại cuộc sống lúc trước của hai người: từ quán đậu của nhà họ

Lý ở ngõ Dương Gia đến con chó nhà đối diện cổng trường tiểu học nuôi. Tóm lại bữa ăn này chủ đề chính là: hồi ức, hồi ức và hồi ức.

Tâm tình công không tốt. Cả bữa ăn anh cứ có cảm giác mình bị cô lập, có điều công cũng rất cố gắng tỏ ra vui vẻ. A nhìn thấy chỉ có thể than thầm một tiếng: Đây rõ ràng không phải đám lâu nhâu mà là Boss lớn rồi!

Thụ lại dường như không cảm nhận được gì khác thường, vẫn nói cười vui vẻ với Viên Viên.

Đợi đến lúc kết thúc bữa ăn, Viên Viên đột nhiên ra vẻ thần bí hỏi công: “Tôi có thể mạo muội hỏi anh một chuyện không?”.

Công: “Được, cô hỏi đi”.

Viên Viên: “Sao lúc ăn anh cứ nhìn chằm chằm vào Chiêu Ninh thế?”.

23

Viên Viên vừa nói xong, cả bàn ăn lập tức im bật. Công lại cười vô cùng vui vẻ: “Tôi là đang xem cậu ấy có gặp hết món tôi thích đi không thôi”.

Viên Viên thở ra một hơi dài: “Tôi đã bảo mà, suýt nữa tôi còn cho rằng anh là đồng tính, để ý đến cậu ấy rồi chứ!”.

Cả bàn lại lần nữa rơi vào im lặng, đến sắc mặt thụ cũng có vẻ thay đổi, Viên Viên dường như không nhận ra, lại tiếp tục nói: “Nói mới nhớ, ở nước ngoài đồng tính không thiếu, có điều hầu hết bọn họ chỉ tìm người trong giới, không làm hại đến người bình thường, dù sao...”.

Thụ: “Còn muốn ăn gì nữa không?”.

Viên Viên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn sang cậu, cười đáp: “Không ăn nữa, no muốn chết rồi!”.

Ăn xong bữa, thụ để công và A về trước, còn mình thì tiễn Viên Viên về khách sạn cô ở. Hai người vừa đi vừa nói chuyện câu được câu mất. Lúc gần đến khách sạn, Viên Viên cuối cùng cũng mở miệng: “Xin lỗi cậu”.

Thụ: “Sao tự nhiên lại xin lỗi?”.

Viên Viên: “Cậu thôi đi, cố ý bảo bọn họ rời đi, không phải là muốn nói chuyện lúc này với tớ chắc?”.

Thụ: “Hôm nay cậu hơi quá đáng rồi”.

Viên Viên trầm mặc một lát, đáp: “Cậu không biết thật hay giả vờ không biết thế? Ánh mắt anh ta nhìn cậu...”.

Thụ: “Tớ biết. Bởi vì bọn tớ là một đôi”.

Mặc dù Viên Viên cũng đã đoán ra được phần nào, nhưng nghe chính miệng thụ thừa nhận thì vẫn không tránh được kinh ngạc.

Viên Viên: “Cậu... Tớ nhớ lúc tớ ra nước ngoài còn nghe nói cậu đang có bạn gái... Là do lần đó chia tay nên mới...”.

Thụ: “Cậu thấy tớ giống loại người vì một lần thất bại trong tình yêu mà tự làm khổ mình, chuyển đổi cả thiên hướng tình dục sao?”.

Viên Viên: “VẬY... tại sao... Anh ta nhìn cũng đâu có vẻ gì đặc biệt? Nói thật, tớ thấy tớ còn hơn anh ta nữa kìa!”.

Thụ có phần bất đắc dĩ: “Đúng thế, đúng thế, đúng thế, cậu có tài năng, có ngoại hình, có cá tính”.

Viên Viên: “Tớ không đùa với cậu đâu. Tớ không biết cậu thấy việc này chơi vui hay thế nào, nhưng trước đây rõ ràng cậu có bạn gái, vậy tức là...”.

Thụ: “Tớ không phải đang đùa chơi. Cậu cũng biết đấy, trước nay tớ không chơi đùa với chuyện tình cảm”.

Viên Viên: “... Tớ thật sự thấy hơi choáng rồi...”.

Thụ: “Hôm nay vốn cũng không định nói với cậu. Có điều tớ thấy hơi tò mò, làm sao cậu nhìn ra được thế?”.

Viên Viên: “Lại còn phải nhìn à? Ánh mắt anh ta cứ như dùng keo con voi dính vào người cậu luôn rồi ấy chứ. Chẳng qua là tớ không nghĩ nhiều đến thế, cứ cho rằng anh ta là một tên đồng tính nào đó không có ý tốt, nhầm trúng cậu nên mới muốn nhắc nhở anh ta cách cậu xa ra một tý. Kết quả cậu thì hay rồi, đến cuối cùng còn nhịn không nổi mà giải vây cho anh ta nữa chứ”.

Thụ không nhịn được, phì cười: “Anh ấy là như thế đấy, có những lúc rất ngốc nghếch”.

Viên Viên có vẻ đã đến lúc xả ra, nói cả tràng: “Thân là bạn cậu, tớ tôn trọng quyết định của cậu. Có điều, nói thật lòng, tớ vẫn không thể chấp nhận được... Tớ không thể chúc hai người đầu bạc răng long, chỉ có thể nói, chúc cậu hạnh phúc”.

Thụ: “Thế là đủ rồi, cảm ơn cậu”.

Viên Viên: “Chỗ bác gái, cậu đã...”.

Thụ: “Đợi đến thời điểm thích hợp tớ sẽ nói. Mẹ tớ trước giờ vẫn rất yêu quý cậu, đến lúc đó cậu nhớ nói giúp tớ mấy câu nhé”.

Viên Viên: “... Tớ cũng chẳng biết phải nói gì rồi. Quan điểm của nước mình cũng vẫn còn bảo thủ, cậu chắc sẽ... Được rồi, tớ hỏi thẳng luôn vậy, cậu yêu anh ta không?”.

Thụ nghĩ một lát: “Tớ cũng không biết tình cảm đến mức nào thì mới có thể dùng đến chữ ‘yêu’ đó. Mỗi người có một tiêu chuẩn của riêng mình. Nhưng tớ có thể nói với cậu, tớ thích anh ấy, rất rất thích”.

Nói chuyện với Viên Viên xong, thụ đi thẳng đến nhà công. Hình như công đang sáng tác, thụ liền ngồi xuống sofa mở tivi lên xem.

Công len lén quan sát thụ từ đằng sau máy tính, ho khan một tiếng, thuận miệng hỏi: “Hôm nay ăn cơm vui thật...”.

Thụ: “Ừ, lâu lắm không gặp cậu ấy rồi”.

Công: “Kỷ niệm của hai người lúc nhỏ thật nhiều...”.

Thụ: “Cả khu chỗ em ở chỉ có em và cậu ấy là cùng tuổi, bố mẹ hai bên quan hệ cũng tốt, tự nhiên sẽ chơi với nhau nhiều hơn”.

Công: “Cô ấy cũng rất xinh đẹp, lại đã từng du học, tính cách hình như cũng rất tốt...”.

Thụ tắt tivi, im lặng nhìn công.

Công thấp thỏm không yên: “Cô ấy còn nhìn thấy em khóa thân rồi nữa!”.

Thụ: “Lúc đó bọn em mới có năm tuổi, mà em cũng thấy cô ấy trần truồng rồi. Cô ấy là con gái đấy, em thấy cô ấy còn chịu thiệt nhiều hơn”.

Công: “Ước mơ mở quán cà phê của em, hóa ra là lời hẹn với cô ấy... thật đẹp...”.

Thụ: “Lần đầu tiên em bước vào quán cà phê là khi học tiểu học, được bố mẹ đưa đến. Lúc đó em được uống một cốc nước rất ngon, nghĩ đến việc nếu mở quán cà phê thì mỗi ngày đều sẽ được uống thứ nước kia, thật quá tốt, bởi vậy lúc người lớn hỏi sau này muốn làm gì, em liền bảo muốn mở một quán cà phê. Còn lý do của Viên Viên là vì cô ấy muốn ăn bánh ngọt ở trong đó. Sau này lớn lên, cảm thấy việc mở quán cà phê cũng rất phù hợp với một người rảnh rỗi như mình, lại thêm việc em thích thiết kế, thế nên mới quyết định theo đuổi ước mơ này”.

Công: “Ồ...”.

Thụ: “Còn giận không?”.

Công có phần đau buồn, nói: “Sao anh dám giận chứ? Anh chỉ đang tiếc nuối tại sao lại không gặp em sớm hơn...”.

Thụ: “Lần sau ăn cơm cùng nhau cô ấy sẽ không giống hôm nay, cố ý lảng mạ hoặc nói mấy lời chọc giận anh nữa đâu”.

Công khó hiểu nhìn cậu.

Thụ: “Cô ấy đã biết chuyện của chúng ta rồi. Có điều anh cũng phải thể hiện tốt một chút, mẹ em xem cô ấy như con mình, lời nói của cô ấy đối với mẹ em rất có trọng lượng đấy”.

8. Chương 24 - 25

24

Mấy ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng chiếu lên người có cảm giác ấm áp, dễ chịu vô cùng. Có điều mùa đông chính là như thế, thời tiết càng đẹp lại càng khiến người ta lười biếng, ngại rời giường, ngại ra khỏi nhà, đến ngay cả ông chủ quán cà phê dạo gần đây cũng đến tiệm ngày một trễ. Tỷ như hôm nay chẳng hạn, cả buổi sáng chẳng thấy bóng dáng đâu, đến chiều mới lù lù vác xác tới. Nhưng được cái lúc ông chủ đến rồi, thụ cũng nhàn hạ không ít. Ông chủ nói dạo gần đây mình không ngồi được lâu, chủ động muốn làm chân chạy bàn, thụ liền thanh thoi ngồi ở quầy bar pha chế đồ uống. Cũng may mà buổi chiều thường chẳng có mấy khách, quay đi quay lại cũng chỉ có từng ấy khuôn mặt. Thụ còn đang nghĩ xem có nên nghỉ sớm không thì ông chủ đến gõ lên mặt bàn trước mặt cậu: “Dạo gần đây có phải da tôi rất đẹp không”.

Thụ: “... Trông cũng được”.

Ông chủ nghe xong liền lôi ra một cái gương, soi trái ngó phải một hồi, lại tự mình lẩm bẩm: “Lẽ nào lại đẹp trai tới nỗi thu hút được sự chú ý của mấy ông lão trung niên rồi?”.

Thụ: “... Có chuyện gì thế?”.

Ông chủ: “Cậu nhìn thấy người đàn ông ngồi ở bàn ngay chỗ cửa sổ kia không? Cả buổi rồi, cứ lúc nào tôi đi qua là ông ấy lại nhìn chằm chằm, nhìn tới nỗi da gà da vịt của tôi khởi nghĩa hết rồi đây này”.

Thụ nhìn theo hướng ông chủ chỉ, quả nhiên có một người đàn ông trung niên đang cúi đầu ngồi đó.

Thụ: “Có lẽ là người quen của ông thôi, chắc không phải là mấy tay săn tìm ngôi sao chứ?”.

Ông chủ: “Cũng rất có khả năng, vừa nhìn hình như còn viết gì đó vào sổ tay nữa”.

Thụ lại nhìn kỹ lần nữa, trước mặt người đàn ông trung niên đó quả đúng là có một quyển sổ tay. Giống như cảm giác thấy ánh mắt của cậu, người đàn ông đó ngẩng đầu lên nhìn lại. Hai người nhìn thẳng vào nhau, thụ ngẩn người ra...

Khuôn mặt đó, rõ ràng là phiên bản tuổi trung niên của công mà.

Thụ ổn định tinh thần, nghĩ ngợi một lúc, người đó chắc là cha của công. Cha anh đặc biệt đến quán cà phê thì ắt là để nhìn mình rồi. Công nói từ lâu đã biết thiên hướng tình dục của bản thân, việc anh kể chuyện tình cảm của mình với mẹ cũng không có gì hiếm lạ. Nghĩ đến đây, thụ bỗng thấy căng thẳng. Việc này quả thật quá đột ngột, công cũng chưa bao giờ nói với mình là cha mẹ anh ấy muốn gặp cả. Cậu liền gọi điện thoại cho công nhưng chẳng có ai nhắc mách.

Thụ nhìn đồng hồ, có lẽ anh cũng sắp đến đây rồi. Thế là cậu đi tới trước mặt người đàn ông trung niên kia, nói: “Xin hỏi, bác có phải là cha của Hướng Văn không ạ?”.

Cha Hướng Văn ngơ ngác nhìn cậu, gật gật đầu.

Thụ: “Chào bác, cháu là... Diệp Chiêu Ninh”.

Người đàn ông trung niên trầm mặc một lúc, sau đó chỉ tay vào ông chủ: “Cậu là Diệp Chiêu Ninh, vậy cậu ta là ai?”.

Thụ: “... Đó là chủ quán chúng cháu ạ”.

Người đối diện lại lần nữa lâm vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới phần nộ thốt ra một câu: “Nhìn cả buổi chiều, chẳng ngờ lại nhìn nhầm người mới bực chứ!”.

Nói xong liền gấp quyển sổ trước mặt lại, dùng dưng tức giận bỏ đi. Thụ giật mình, vội vã chạy theo cha của công: “Bác trai, bác đợi đã...”.

Cha công dừng bước, trên mặt vẫn còn mang vẻ tức giận, có điều dường như còn thấy cả vài vệt đỏ đáng ngờ?

Cha công: “Bác vừa vặn có việc qua đây, nghe mẹ nó bảo cháu làm phục vụ ở quán này nên bác mới tới đây nhìn một chút. Ông chủ của các cháu cũng thật là, chẳng có tí đáng về ông chủ gì cả, chạy qua chạy lại làm bác nhận nhầm mất!”.

Thụ: “...”.

Bởi thế, vì làm ra một trò cười trong lần “gặp mặt con dâu” này nên gương quá hóa giận?

Có điều không cần biết thế nào, thụ lập tức cười cầu hòa: “Bác trai, thật có lỗi, Hường Văn không nói với cháu là bác muốn tới đây, buổi chiều cháu cũng không để ý lắm nên mới...”.

Cha công khoát khoát tay: “Không phải lỗi của cháu, Hường Văn nó không biết đâu”.

Vừa nói xong, sau lưng liền truyền đến một giọng nói lạnh lùng âm u: “Giờ thì biết rồi”.

Thụ thở phào, cuối cùng công cũng đến rồi, cha anh hình như cũng không dễ nói chuyện lắm.

Công có phần bất đắc dĩ nhìn cha mình: “Cha, chuyện gì thế này? Không phải mẹ nói đợi mẹ đi công tác về, hai người cùng đến luôn sao?”.

Cha công: “Muốn nhìn thì đến nhìn thôi”.

Công: “Có phải cha muốn đến quan sát Chiêu Ninh, sau đó về nhà khoe khoang với mẹ không?”.

Cha công dường như có phần kinh ngạc: “Sao con biết?!”.

Thụ: “...”.

Công mặt đầy vẻ bất lực: “Cha, cha bao nhiêu tuổi rồi...”.

Cha công phần nộ không thôi: “Sao con không hỏi mẹ mình ấy. Hôm qua bà ấy còn gọi điện hỏi ta xem có nên mua ít quần áo ở Hồng Kông cho Tiểu Diệp không? Đến cả cỡ quần áo của Tiểu Diệp bà ấy cũng biết, còn ta chỉ biết mỗi cái tên thôi đây này!”.

Công: “... Được rồi, chúc mừng cha, hôm nay cha có thể ăn được đồ Chiêu Ninh nấu rồi, nhớ chụp ảnh về gửi ẹ nhé”.

Đoàn ba người đi bộ đến nhà thụ, công chủ động nhận nhiệm vụ rửa nguyên liệu nấu ăn, để thụ nói chuyện với cha mình. Thụ hơi bất an, rót một cốc trà cho cha công, nói: “Bác trai, bác uống trà”.

Cha Hường gật đầu: “Ừm”.

Nói thật ra thì, thụ thật sự chẳng biết phải làm gì trong tình huống này: Người đàn ông trước mặt về mặt tuổi tác mà nói, so với mình là vai tiền bối, về mặt danh phận lại là cha của người yêu mình, mặc dù công từ sớm đã xác định bản thân đồng tính, nhưng thụ dù sao cũng là con trai, từ đầu đến cuối cứ thấy kỳ quái sao đó...

Thụ cứ ngồi nghĩ ngợi miên man như thế, hoàn toàn chẳng nhận ra không khí im lặng giữa hai người. Mặc khác, cha công lúc này trong đầu cũng đang quay cuồng: Tiểu Diệp nhìn cũng rất thuận mắt. Cậu nhóc này có phải là quá e thẹn rồi không, sao lại không nói gì thế? Mau tìm đề tài mà nói đi chứ, đừng có ngáy ra thế nữa, mau nói đi, mau nói đi, còn tiếp tục không nói gì thì ta uống hết cốc trà này mất...

Cha Hường cho rằng mình thân là trưởng bối, trước mặt hậu bối nhất định phải bảo vệ hình tượng, đặc biệt là khi cái đứa hậu bối này lại là “con dâu” lần đầu gặp mặt, mà cái chuyện tìm đề tài để nói, rõ ràng là việc hậu bối phải làm, bởi thế ông cứ ngồi im lặng đợi thụ tìm ra chủ đề nói chuyện... Nói trắng ra là, đang làm cao.

Cuối cùng thụ cũng thoát ra khỏi luồng suy nghĩ rối rắm, thấy cha công nhú mày nhìn mình, mí mắt cậu nháy một cái, lập tức mở miệng: “Bác trai ở nhà thích làm gì ạ?”.

Cha Hường bình tĩnh đặt cốc trà xuống: “Cũng không có gì, đọc ít sách hoặc chơi cờ với mẹ nó, không có nhiều thứ để chơi như thanh niên mấy đứa”.

Thụ: “Đánh cờ? Cha cháu cũng rất thích đánh cờ. Bác thường đánh cờ gì ạ?”.

Cha Hường: “... Loại nào cũng đều chơi cả”.

Thụ: “Cháu thấy khả năng chơi cờ của Hường Văn cũng không tồi, chắc là do bác hướng dẫn ạ?”.

Cha Hường: “... Cũng hướng dẫn một chút”.

Thụ: “Thật ra cháu với Hường Văn cũng không thích ra ngoài chơi. Cuối tuần bọn cháu nhiều lắm cũng chỉ ra ngoài xem phim là hết rồi”.

Cha Hường: “Thanh niên mấy đứa phải nhanh nhẹn, sôi nổi lên một tý, không có chuyện gì làm thì có thể ra ngoài đi du lịch mà”.

Thụ: “Chúng cháu đã lên kế hoạch đến năm sau mới đi du lịch, thời tiết bây giờ hơi lạnh”.

Cha Hường: “Hôm nay bác vừa đọc được một câu chuyện, nói về một vị đại hiệp ngày xưa, kiếm của hắn rất lạnh, tay của hắn rất lạnh, trái tim của hắn cũng rất lạnh, cuối cùng, hắn lạnh chết...”.

Thụ: “Dạ?”.

Cha Hường: “Chuyện này dạy chúng ta một điều, đó là trời lạnh phải nhớ mặc thêm nhiều quần áo”.

Thụ: “...”.

Công rất nhanh đã chuẩn bị xong nguyên liệu, chỉ đợi thụ bắt tay nấu nữa thôi. Thụ liền xin phép cha công một tiếng rồi vào bếp, công làm chân lon ton phụ một tay. Mặc dù có thêm một miệng ăn nhưng may mà đồ ăn mua cũng rất nhiều nên bàn ăn bày ra vẫn rất phong phú: Thụ lấy đầu cá nấu canh, thân cá cắt thành miếng rán, lại làm thêm mấy món ăn kèm nữa, hương sắc đều đầy đủ.

Trong bữa, cha Hường không ngừng khen tay nghề nấu ăn của thụ thật tốt, mùi vị rất ngon. Thụ thấy cha công dáng vẻ rất vừa ý, trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít, cười nói: “Bác trai, nhà cháu có mấy quyển sách về những điều tinh diệu trong việc chơi cờ, lần sau cháu sẽ đem đến cho bác”.

Công nghi hoặc nói: “Cho bố anh? Bố anh chỉ biết chơi cờ ca rô thôi, không bằng em cứ cho anh thì hơn”.

Bàn ăn nhất thời im lặng.

Công ngẩng đầu lên, thấy cả cha lẫn thụ đều đang trừng mắt nhìn mình.

Công: “Sao...”.

Thụ: “Không phải anh đói rồi sao, tốt nhất là đừng nói chuyện nữa, tập trung ăn nhiều vào”.

Công: “...”.

Ăn xong bữa tối, công nhìn đồng hồ thấy vẫn sớm, liền cùng thụ và cha mình ra ngồi sofa xem tivi. Anh thấy quyển sổ tay của cha để trên bàn liền thuận tay nhấc lên lật giở mấy trang, vừa nhìn đã thấy trên trang mới nhất ghi mấy dòng chữ: Chiều cao tầm con trai nhà họ Vương, da khá trắng, trong túi còn mang theo gương, mở ngoặc, có vẻ hơi tự sướng, đóng ngoặc,...

Công đóng sập quyển sổ lại: “Cha, không phải cha đến xem Chiêu Ninh sao, cái người cha viết trong này là ai thế? Không giống Chiêu Ninh chút nào!”.

Cha Hường làm như không nghe thấy, tiếp tục ngồi xem phim.

Thụ lúng túng ho nhẹ một cái, kéo công: “Bác trai hôm nay tưởng nhầm ông chủ là em...”.

Công: “Hả?”.

Cha Hường vẫn tiếp tục chăm chú nhìn tivi, có điều tai đã dần dần đỏ lên rồi.

Thụ: “Đều tại ông chủ không tốt, cứ muốn chạy qua chạy lại làm bồi bàn cơ...”.

Công: “...”.

Thụ: “Thân là ông chủ thì phải ra dáng ‘chủ’ một tý chứ...”.

Công: “...”.

Cha Hường ngồi bên cạnh nghe trộm, khước miệng khẽ kéo lên.

Thấy sắp đến giờ công phải đi làm, công và cha chuẩn bị đồ rời đi. Thụ tiễn cả hai xuống đến tầng một, cha Hường mặt mày nghiêm chỉnh nói với thụ: “Nhớ cùng Hường Văn về nhà ăn cơm”.

Thụ ngây ra một lát, lại nhìn thấy công ở bên cười vô cùng gian xảo mới giật mình tỉnh lại, cười đáp: “Dạ, cháu biết rồi ạ”.

Cha Hường gật đầu, quay người rời đi. Thụ giống như chợt nhớ ra điều gì đó, hướng về phía cha Hường nói to: “Bác trai, thật ra cháu cũng chỉ biết chơi cờ ca rô thôi, lần sau cháu tiếp bác”.

Chân cha Hường khựng lại một chút, sau đó tăng tốc đi thẳng.

24.5

Câu chuyện công “tìm được giới tính thật”

Lần đầu tiên công phát hiện mình không thích con gái là năm cấp hai.

Ngày đó công đến nhà bạn học chơi, một đám con trai làm hết bài tập xong liền bắt đầu tán chuyện các bạn nữ xinh đẹp trong lớp, tán chuyện về quả đầu của thằng béo lớp bên cạnh, tán chuyện về những kỹ xảo bóng đá giỏi giang của mình,... Tán chán rồi, thằng bạn họ Vương cuối cùng lại ra vẻ thần bí, nói: “Cho các cậu xem thứ này hay lắm”.

Không sai, chính là thứ giúp anh em nam giới lĩnh ngộ được ý nghĩa thâm sâu nhất của cuộc đời trong truyền thuyết kia - phim người lớn!

Không sai, lúc mở loại phim này thường là vào thời điểm các bậc phụ huynh vắng nhà!

Dùng ánh mắt hiện nay mà đánh giá thì đó chỉ là một bộ phim người lớn rất bình thường, chỉ có một tên đàn ông thô tục (được cho có khoảng năm phần trăm màn hình, trên mặt lại còn bị làm mờ nữa chứ) và một người đàn bà dâm dăng đang khỏa thân, cộng thêm các góc quay đầy đủ 360 độ nữa mà thôi. Có điều chừng đó cũng đủ làm náo động mấy thanh thiếu niên đang tuổi mới lớn rồi. Từ lúc bắt đầu ríu rít bàn tán cho đến lúc cười gian rồi sau đó là im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng hơi thở hổn hển, đây quả thật là kích thích rất lớn. Cả đám thiếu niên tập trung tinh thần xem, phim cũng bắt đầu tiến dần đến giai đoạn cuối...

“Tôi đói rồi, nhà ông có gì ăn không?”, công nhìn thẳng bạn học lúc này mở phim, mặt mày thành khẩn hỏi. Đứa bạn không thèm động đậy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn bà khuôn mặt ngày càng khó coi trên phim.

“Tôi thật sự đói lắm rồi, ông đừng có nhỏ nhen thế chứ?”, công thà chết không buông. Cả đám bạn học chẳng ai thèm nhúc nhích, mắt vẫn đang chăm chú theo dõi, sắp đến đoạn cao trào rồi...

Phụt...

“Đừng xem nữa, chúng ta ra ngoài ăn thịt xiên nướng đi!”, công cao hứng nêu ý kiến. Đám thiếu niên nhìn màn hình tối đen như mực, phần nộ quay sang quát: “Ông đói đến thế cơ à?!”.

Tóm lại, vụ việc phim người lớn lần đó đã khiến công xác định được một việc: Anh hoàn toàn không có hứng thú với người đàn bà trong phim. Đây thật ra là một dấu hiệu, như khi ấy công cũng chẳng để ý lắm. Mãi cho đến sau này, công thích một người, lúc đó anh mới phát hiện việc này hình như không đúng lắm.

Không sai, công thích một người con trai, là cán sự môn Vật lý của lớp anh. Cán sự Vật lý ngồi trước công một bàn, điểm số môn Vật lý của cậu ấy cực kỳ tốt. Mà lúc đó, môn công học tệ nhất là Vật lý, môn Văn học thì anh có thể đứng vào một trong ba thứ hạng đầu tiên của lớp, đồng thời điểm môn Vật lý của anh cũng đứng vào một trong ba thứ hạng đầu tiên từ dưới đếm lên của lớp. Bởi vậy lúc ban đầu công chỉ đơn giản là ngưỡng mộ cậu bạn đó học môn Vật lý thật giỏi, về sau dần dần phát hiện tính cách của cậu ấy cũng không tồi, không ngại phiền phức hướng dẫn công học môn Vật lý; sau đó lại nhận ra ở bên cậu ấy cũng rất vui; tóm lại kết quả cuối cùng chính là: Rất thích cậu ấy, vừa nhìn thấy cậu ấy đã mặt đỏ bừng, tim đập tình thích. Có điều thực ra trong lòng công cảm thấy có gì đó không ổn, anh không dám hỏi bạn cùng lớp, chỉ có thể về nhà hỏi cha mẹ.

Lúc đó cha mẹ công bận bịu công việc, đối với việc giáo dục công cũng chỉ là thỉnh thoảng có cơ hội thì nhắc nhở, dạy dỗ một chút. Tỷ như lúc cả nhà cùng ăn cơm, xem tivi, thời sự đưa tin công an đã điều tra và bắt giữ được một ổ buôn lậu ma túy lớn, thì cha công sẽ nói: “Ma túy rất có hại, tuyệt đối không được động vào”, sau đó tiện thể nói thêm một vài kiến thức liên quan đến ma túy; hay ví như lúc ra ngoài, trên xe buýt có người nhường chỗ ngồi cho người già, mẹ công cũng sẽ nói: “Bạn nhỏ nào biết nhường chỗ cho người già đều rất ngoan, mẹ thích những bạn nhỏ như thế nhất”. Thế là một ngày, công hỏi cha Hường: “Cha, con trai có thể thích con trai không?”.

Các bậc phụ huynh bình thường, vào lúc này sẽ nói: “Không được, con trai phải thích con gái mới đúng”.

Nhưng cha Hường vốn theo trường phái tư duy phân kỳ[1], cảm thấy đây là cơ hội tốt để giáo dục sức khỏe giới tính cho con trai. Bởi vậy ông nói tròng giăng đại hải, tóm lại ý chính là: Về mặt nguyên tắc con trai thích con gái, nhưng cũng có những trường hợp vì nguyên nhân nào đó hoặc bị vấn đề gì đó ảnh hưởng mà chuyển sang thích người đồng giới, chuyện này cũng rất có khả năng, bởi vậy chúng ta phải nhìn nhận và đối xử cho đúng đắn.

[1] Tư duy phân kỳ: Là một phương pháp tư duy bằng cách nhìn một vấn đề theo nhiều mặt, nhiều đường lối và cách thức khác nhau, tìm hiểu các cách giải thích khác nhau nhằm đưa ra được đáp án trọn vẹn nhất.

Bởi vậy, công liền rút ra kết luận: “Ồ, việc này rất bình thường”.

Thế là một ngày nọ, bạn công mời cán sự Vật lý về nhà chơi rồi tỏ tình, còn có ý đồ “cưỡng hôn”, bị cậu bạn học võ thuật từ bé đập ột trận. Thật ra lúc tỏ tình công quá căng thẳng, vô tình vấp phải ghế nên mới bổ nhào lên người cậu cán sự kia, cậu bạn đó từ đầu đến cuối cứ cho rằng công ác ý trêu đùa mình, sau khi đập cho hả dạ liền tuyệt giao với công luôn, mà cha mẹ công cuối cùng cũng biết được đầu đuôi câu chuyện.

Ban đầu hai người chỉ cho rằng công vừa bước vào giai đoạn dậy thì, tính cách có phần nổi loạn hoặc một trò đùa dai nào đó, nhưng công rất thẳng thắn nói rằng mình chỉ có cảm giác với con trai. Cha mẹ công tự trách mình, họ cho rằng vì mình không quan tâm đầy đủ đến con nên mới không phát hiện thiên hướng tình dục của công có vấn đề, bởi vậy mới dẫn đến tình trạng hôm nay. Nhị vị phụ huynh cũng từng muốn điều chỉnh cho công, đưa anh đến khám bác sĩ tâm lý. Bác sĩ làm hết các loại xét nghiệm, thậm chí còn thử cho công xem mấy bộ phim người lớn, nhưng tất cả đều chẳng có tác dụng gì.

Mẹ công thường xuyên khóc thầm, công nhìn thấy mà đau lòng, thế là anh nói với mẹ: “Mẹ à, hay mẹ đưa con đi gặp thêm mấy bác sĩ tâm lý nữa đi, nhất định có thể chữa khỏi mà”. Công biết đây không phải là bệnh, thiên hướng tình dục là do trời sinh, nhưng anh rất muốn an ủi mẹ nên mới nói thế. Sau đó, mẹ công khóc càng to hơn.

Lòng công vừa bức bối vừa đau khổ, đem toàn bộ sức lực tập trung hết vào việc học, đỗ được vào một trường đại học tốt. Lên đại học rồi, việc đầu tiên anh làm là kết giao bạn gái sau đó đưa cô về nhà. Có điều cha mẹ công nhìn thấy lại càng thương tâm hơn.

Về sau, cha Hường và công có một cuộc nói chuyện dài. Cha Hường bảo, bao nhiêu năm như thế, cha mẹ đều đã nghĩ thông suốt rồi. Hy vọng lớn nhất của hai người chẳng qua chỉ là con trai mình sống hạnh phúc, không muốn thấy con vì mình mà miễn cưỡng bản thân, việc này đối với công, với con gái nhà người ta đều không tốt. Thích con trai cũng chẳng phải việc gì to tát, muốn ôm cháu thì có thể nhận một đứa về nuôi, bọn họ cũng không phải loại người cổ hủ. Yêu cầu duy nhất của họ chỉ là, nếu về sau công gặp được một người mình thật lòng muốn ở bên thì nhất định phải thông qua sự đồng ý của cha mẹ mới được. Công đã đồng ý.

Sau đó, công chia tay bạn gái, đồng thời rất thành khẩn xin lỗi cô.

Sau đó, nghiêm túc học hành, tốt nghiệp đại học, bắt đầu viết văn.

Sau đó, cuộc sống bận rộn, lúc vui vẻ, lúc cảm động.

Sau đó, gặp gỡ rất nhiều loại người.

Lại sau đó, có một ngày, ở quán cà phê nơi công làm ca tối, anh nhìn thấy một hộp cơm trong tủ lạnh. Còn có một tờ giấy nhỏ, trên đó ghi:

Xin chào, tôi là Diệp Chiêu Ninh, người làm ca sáng, tôi nấu canh sườn để trong hộp, nếu anh không ngại thì xin dùng làm bữa khuya nhé.

Diệp Chiêu Ninh.

Công nghĩ: Cái tên thật là hay.

25

Cuối tuần, tại một quán trà.

Công nhìn A phải đến nửa tiếng rồi, nhưng A vẫn nguyên bộ dạng muốn nói lại thôi. Anh thật sự nhin không nổi nữa: “Nếu trong vòng một phút nữa mà ông không nói cho tôi biết ông có chuyện gì thì tôi đi luôn đây!”.

Hôm qua công nhận được điện thoại của A, bảo là có chuyện muốn nói với anh. Kết quả hôm nay đến nơi, chỉ mỗi biểu hiện trên khuôn mặt A là phong phú vô cùng, còn miệng thì chẳng thốt ra lấy một lời.

Nghe công nói thế, A thở ra một hơi dài thườn thượt như đã hạ quyết tâm làm gì đó, nói: “Hình như tôi đã ngủ với B rồi”, sau đó đem hết chuyện ngày hôm đó uống rượu say ra kể cho công nghe. Nét mặt của công đi từ “hoang mang ngỡ ngàng” chuyển sang “khó có thể tin”, cuối cùng là “mắt tròn tròn, mồm há hốc”.

Công: “Sau đó thì sao? Anh ta hỏi ông muốn chịu trách nhiệm thế nào, ông trả lời sao?”.

A: “Tôi nghĩ một lúc, thấy câu này tôi trả lời không nổi, liền chuyển bóng lại cho anh ta, hỏi anh ta muốn tôi chịu trách nhiệm thế nào?”.

Công: “... Tiếp theo?”.

A: “Anh ta nói tôi đưa số điện thoại cho anh ta, sau đó liền rời đi”.

Công: “... Ông có nhầm lẫn gì không chứ tôi thấy B nói thật đấy, giữa hai người chưa xảy ra chuyện gì đâu”.

A: “Tôi cho là B bị nằm dưới, ngại không muốn nói ra nên mới kiên quyết phủ nhận chuyện đã rồi kia, còn lúc đầu nói ra chẳng qua là do phản xạ thôi”.

Công: “...”.

A: “Ông cũng biết đấy, trước nay tôi không thích nợ nần gì người khác, vì thế chuyện này nếu không làm gì thì thật lòng không an tâm nổi”.

Công: “Ông có thể mua gì đó hoặc đưa tiền mà”.

A: “... Như vậy chẳng phải nói anh ta bán thân sao...”.

Công: “... Dù sao anh ta đã lấy số điện thoại của ông rồi, ông cứ ngồi đợi đi vậy”.

A: “Tôi biết, tôi chỉ đang lo không biết anh ta có định bắt tôi nằm ra giường để anh ta lên không...”.

Công: “... Thực ra, cũng rất có khả năng này...”.

Lại qua một tuần sau, B cuối cùng cũng gọi điện cho A.

B: “Lần trước không phải cậu nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi sao? Tôi nghĩ rồi, nếu cậu đã có thành ý, vừa...”.

A: “Tôi đã mấy ngày chưa tắm rồi!”.

B: "... vừa vặn thôi...".

A: "Đầu đầy dầu, người cũng bắt muốn chết!".

B: "... Tôi muốn nói, thôi...".

A: "Hình như còn có mùi kỳ quái nữa".

B: "... Tôi không có hứng thú với thói quen vệ sinh cá nhân của cậu. Tôi muốn nói là, vừa vặn lúc này trợ lý của tôi nghỉ để, bây giờ là cuối năm, rất khó tìm người, cậu qua chỗ tôi làm tạp vụ đi".

A: "A...".

B: "Cậu nghe có vẻ thất vọng nhỉ?".

A: "Không có, tôi rất vui lòng".

B: "Đúng rồi, mặc dù tôi không có hứng thú với thói quen vệ sinh cá nhân của cậu, nhưng dĩ phụ trách dọn dẹp ở công ty tôi rất có trách nhiệm, để cậu không bị dìm vớt vào thùng rác thì phiền cậu nhớ tắm rửa trước khi đến".

A: "...".

A ôm tâm trạng phức tạp gọi điện thoại cho công, qua một lúc lâu sau công mới nhắc máy: "A lô?".

A vừa nghe tiếng thở hổn hển cùng với âm thanh cứng nhắc ở đầu dây bên kia liền cười hì hì: "Làm phiền hai người rồi?".

Công: "...".

A: "B bảo tôi đến chỗ anh ta làm trợ lý".

Công: "Dù sao ông cũng là họa sĩ, rảnh rỗi thừa thời gian, đến đó làm cũng tốt".

A: "Nhưng mà...".

Công: "Được rồi, không có nhưng nhị gì cả, cứ ngoan ngoan mà bồi thường cho người ta đi".

Nói xong công dập máy cái rầm, sau đó lập tức tắt máy, rút dây điện thoại bàn.

Thụ: "Có chuyện gì thế?".

Công: "Không có gì, điện thoại cũng biết mệt, để nó nghỉ ngơi một tý".

Nói xong lại cong môi lên hôn thụ một cái, tiếp tục công việc dở dang lúc nãy. Hai người đang dần dần bước vào tiên cảnh, quần áo cũng cởi ra gần hết...

Reng reng reng...

Mặt thụ đỏ bừng, nhẹ nhàng đẩy công ra: "Di động...".

Công mặt mày đầy phẫn nộ: "Không phải của anh!".

Thụ: "... Em biết, là của em".

Thụ nhận điện thoại: "A lô...".

Đầu bên kia truyền tới giọng A: "Không có gì, tôi chỉ muốn nói với hai người một tiếng: Ngủ! Ngon!".

9. Chương 26 - 27 - 28

B nhìn người trước mặt: khoác áo vest thắt cà vạt, giày da đánh xi bóng loáng, đến tóc hình như còn vuốt keo...

B: “Cậu đến đây xem mắt đấy hả?”.

A: “Cái đám tri thức bọn anh không phải đều ăn mặc thế này sao? Tôi đây là nhập gia tùy tục đấy chứ”.

B: “Được rồi, lần sau ăn mặc đơn giản thôi, mặc thế này tôi thấy chướng mắt mà cậu cũng bất tiện”.

Sáng thứ Hai, A chính thức trở thành trợ lý của B.

Đối với một họa sĩ vẽ tranh minh họa trước giờ vẫn làm việc tự do mà nói, A cảm thấy việc đến công ty làm quả là một việc vừa đau khổ lại vừa thú vị. Thú vị là vì đến nhà xuất bản có thể gặp được rất nhiều loại người khác nhau, nghe được những câu chuyện hay ho, giúp việc vẽ tranh của cậu có thêm không ít cảm hứng. Đau khổ là vì mỗi ngày đều phải dậy sớm, đặc biệt lúc này lại còn đang là mùa đông. Bởi vậy mới đi làm có một tuần, A đã đến muộn tận bốn lần. Trưởng phòng nhân sự đến tìm B, uyển chuyển tỏ ý mặc dù A có chỗ dựa là B nhưng cứ đi muộn mãi thế này sẽ gây ảnh hưởng không tốt. B có phần bất đắc dĩ, nói với A: “Cậu không thể không đến muộn à?”.

A: “Cơ thể tôi nói với tôi là nó thật sự không thể tỉnh trước tám giờ ba mươi phút được”.

B: “Tôi cho là tôi có thể để nắm đấm của mình đi đàm phán với nó một chút”.

A: “... Đợi xe buýt lâu lắm”.

B: “Tôi nghe nói cậu có xe”.

A: “... Tiền xăng đắt quá”.

B: “Công ty thanh toán tiền cho cậu”.

A: “... Tôi không biết viết hóa đơn để thanh toán”.

B: “Tôi bảo người bên bộ phận văn phòng viết cho cậu”.

A: “... Thật ra tôi là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường”.

B: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Tôi nhớ là cậu đến đây để trả nợ chứ không phải đến làm đại ca. Hơn nữa tôi còn trả lương cho cậu cơ mà!”.

A: “...”.

B: “Tối hôm đó, cậu...”.

A: “Hằng ngày mấy giờ anh đến công ty?”.

B: “Khoảng tám giờ năm mươi phút”.

A: “Vậy thì khoảng tám giờ bốn mươi phút sẽ đi ngang qua khu Hồng Viển. Tám giờ ba mươi tôi ngủ dậy, tám giờ bốn mươi đợi anh ở cổng khu nhà, thế nào?”.

B: “... Xong!”.

Lần đàm phán này đã kết thúc một cách thân thiết và đầy tình hữu nghị như thế, có điều B vẫn không hiểu tại sao rõ ràng A đã chịu nhượng bộ rồi, thế mà bản thân lại vẫn thấy mình lỗ?

Nhưng cũng phải nói, A làm công việc trợ lý này rất ổn. Việc B giao cho, A đều rất chuyên tâm hoàn thành. Những vấn đề không hiểu rõ lắm cậu lại cẩn thận đi hỏi các đồng nghiệp khác. Mặc dù A mới đến nhưng bất ngờ ở chỗ cậu rất nhanh chóng đã trở nên thân thiết với các đồng nghiệp khác, đến cả giờ nghỉ trưa ăn cơm cũng thường xuyên thấy cậu tụ tập nói chuyện với đồng nghiệp (đặc biệt là các đồng nghiệp nữ).

Ví như hôm nay.

B làm xong việc, nhìn đồng hồ đã quá giờ ăn cơm ở căng tin trong công ty, định gọi A đi mua cơm hộp ỉn. Ra khỏi phòng làm việc lại nhìn thấy cả một đám người đang vây quanh A, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười. B nhẹ nhàng tiến lại gần quan sát, A hình như đang vẽ cái gì đó. Một lúc sau mới nhìn ra đó là hình

một người đang ngồi trên bàn làm việc, miệng thì nhỏ dãi, xung quanh thì toàn là các loại đồ ăn vặt. Chỉ nghe thấy tiếng đồng nghiệp Giáp đột nhiên bật cười: “Tiểu Lục, hóa ra trong mắt cậu trông tôi như thế này đây”.

A nói: “Đúng thế, ai bảo anh lúc nào cũng ham ăn cơ chứ”.

Đồng sự Ất: “Tiểu Lục, mau vẽ trưởng phòng Triệu xem nào”.

Trưởng phòng Triệu là một người cực kỳ khó tính, bình thường nói chuyện được mười câu thì đến tám câu mang ý chỉ trích. A nghĩ một lát, liền vẽ trưởng phòng Triệu như một con nhím, trên tay còn có gai.

Cả đám người lại cười to một trận, B đang định gọi A thì nghe thấy đồng nghiệp Bính nói: “Vẽ lãnh đạo của cậu xem nào”.

Đám người lại cùng hòa vào: “Đúng thế, đúng thế, vẽ biên tập Trầm xem”.

Mặt B không biến đổi, nói thật thì anh cũng rất tò mò không biết A sẽ vẽ mình như thế nào.

A cười một cái: “Cái này vẽ rất dễ”.

Thế là cậu lại cúi đầu tập trung vẽ: “Phòng làm việc... khuôn mặt nhìn nghiêng... lật giở tài liệu...”.

Đây là dáng vẽ của B mà ngày nào A cũng nhìn thấy, không có gì đặc biệt.

Đồng sự Giáp: “Tiểu Lục, cậu thiên vị lãnh đạo của mình quá thì phải. Vẽ tôi là vẽ hình chibi, vẽ biên tập Trầm lại vẽ như nhân vật nam chính trong truyện tranh ấy...”.

A sững ra: “Có à?”.

Đồng nghiệp Bính: “Đúng thế, còn rất đẹp nữa chứ. Có điều, sao biên tập Trầm cậu vẽ bên dưới lại không mặc quần?”.

A: “Cái này là một cách biểu đạt của tôi. Mọi người có để ý là tôi vẽ thân trên mặc áo vest, sơ mi, nút áo đều cài chặt khít, ý muốn nói biên tập Trầm làm cho người ta có cảm giác rất đứng đắn, nghiêm túc, có cảm giác bị áp bức; còn bên dưới không mặc gì là thể hiện ý muốn phản kháng, không muốn gò bó, là sự khát khao tình cảm... Đồng thời đây còn có thể suy rộng ra hình ảnh tượng trưng cho con người hiện đại ngày nay khi ở trước mặt và sau lưng người khác, hoặc là sự khác biệt giữa ban ngày và ban đêm... Mọi người thấy ý tưởng này thế nào?”.

Không ai đáp lại.

A nghi hoặc ngẩng đầu lên, các đồng nghiệp xung quanh đã rời đi từ lúc nào, chỉ nhìn thấy khuôn mặt xanh đen của B.

B nghiêng răng nghiêng lợi năn từng câu từng chữ: “Lập! Tút! Đi! Mua! Cơm!”.

27

A ôm tâm trạng thấp tha thấp thỏm mua đồ ăn nhanh đem đến phòng làm việc đưa cho B, vừa định quay người rời đi thì bị gọi giật lại.

B: “Đợi đã!”.

A: “Có việc gì à?”.

B: “Tối nay tôi phải tăng ca, cậu cũng ở lại với tôi đi”.

A: “Hả?”.

B: “Ở lại tăng ca với tôi”.

A: “Việc này quá kỳ quặc rồi”.

B ngẩng đầu liếc A một cái: “Cậu không biết à? Cái loại người hai mặt, sáng thì đứng đắn, tối thì ngả ngớn như tôi, từ trước đến nay vẫn rất kỳ quặc mà”.

A: “...”.

Thật ra A cũng không cần thiết phải ở lại tầng ca, B chẳng qua chỉ là nhất thời tức giận muốn trừng phạt để cậu biết điều hơn một chút mà thôi. Đợi đến lúc tan tầm, đồng nghiệp đều đã về sạch rồi, A rất tự giác đi vào văn phòng của B. Bữa tối hai người gọi luôn đồ ăn đến, mỗi người lấy một phần tự giải quyết. A nhìn đồ ăn của mình: hẹ xanh xào, thịt cá băm và sườn kho tàu, hoàn toàn chẳng có thứ gì cậu thích cả. Lại nhìn sang hộp cơm của B: cải trắng trộn dấm, cá rán, lại còn có một viên thịt băm chứ.

B thấy A cứ nhìn chăm chăm mà chẳng thèm động đũa, bèn hỏi: “Sao thế?”.

A: “Tôi muốn ăn cải trắng”.

B: “...”.

B gấp cải sang hộp cơm của A: “Cậu ăn đi, tôi không ăn cải”.

A tò mò hỏi: “Tại sao anh lại không ăn cải?”.

B cũng chẳng thấy có gì bất thường: “Cậu ăn thì đương nhiên tôi không ăn rồi”. Nói thật, trước nay anh vẫn ghét ăn cải trắng, may mà có A, đỡ phải đồ đi, lãng phí thức ăn.

A nghe B nói thế, nghĩ một lúc, nhân cơ hội B đang há miệng liền nhanh chóng nhét một miếng sườn vào. B nhất thời miệng đầy đồ ăn, không cách nào thốt ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cậu.

A: “Tôi tuyệt đối không ăn không của anh như thế đâu”.

Tầng ca là một việc vô cùng nhàm chán, nhất là với một người chẳng có việc gì để làm. B thì thật sự là bận việc, bởi vậy cũng chẳng có thời gian mà ngẩng đầu lên làm gì. A lướt mạng, thấy thật vô vị, liền lấy tai nghe ra xem phim. Không có âm thanh gõ bàn phím lạch cạch, không gian trở nên yên tĩnh hơn nhiều, B có phần không quen, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy A mặt mày co giật đang cúi đầu cắn lên tay áo chính mình. Anh giật nảy người, vội vàng chạy lại kéo A: “Cậu làm sao thế? Bệnh gì đang phát tác à?”.

A cười toe toét ngẩng đầu lên nhìn người vừa mới chạy vội qua: “Không phải, tôi đang xem phim hài, buồn cười chết mất! Sợ làm ồn lại ảnh hưởng đến anh nên mới cố kìm lại”.

A vừa ngẩng đầu lên, khoảng cách giữa mặt hai người liền gần lại, bởi vậy cậu nhìn rất rõ hình ảnh bản thân trong đáy mắt B.

A: “Tôi... trong mắt anh...”.

B: “Cái gì?”.

A giật mình, nhin không được thổi vào mắt B một cái.

B nhú mày đứng thẳng người lên: “Cậu làm gì thế?”.

A: “Sáng quá”.

B: “Cái gì sáng quá?”.

A: “Mắt anh sáng quá. Bà tôi nói, không được đối mắt với người có mắt sáng quá lâu, rất dễ bị hút đi tinh khí, vì thế tôi phải nhanh chóng thổi một cái”.

B: “... Bà cậu biết nhiều quá”.

Đến hai giờ sáng, B cuối cùng cũng hoàn thành số việc cần giải quyết. Cứ đến cuối năm là thế, việc đồ dồn hết lại. B nhìn đồng hồ, nghĩ về đến nhà chắc cũng kịp nghỉ ngơi một chút, liền đứng dậy chuẩn bị gọi A, lại phát hiện cậu đã nằm bỏ ra bàn ngủ từ đời nào. Anh đi đến chỗ cậu, thấy trên bàn có mấy tờ giấy đang vẽ dở, cầm lên nhìn một chút, hai bức đầu là bồn hoa trong phòng của anh, bức thứ ba dường như là tự tưởng tượng ra: có một con thuyền đang trôi giữa sông, hai bên bờ là những ngôi nhà như cái nấm, hàng cây ven mép nước thì treo đầy những ngôi sao, mà trên trời thì lại vẽ thành một cái vòng xoáy.

B bật cười: Cái bức tranh tên là “Trong mắt” này đường nét hài hòa, sạch sẽ, mặc dù không hiểu hàm ý của cái tên lắm nhưng vẫn khiến người xem có cảm giác thoải mái. Sau đó B lật đến bức tranh cuối cùng. Bức tranh cuối này vẽ hai người con trai, tư thế của cả hai có phần mờ ám, một người đang đè người còn lại lên tường hôn. Đây là phác họa nháp, mặc dù nhìn có phần hơi loạn nhưng...

Cái người đang đề ở trên kia, cái đôi mắt tam giác, cái kiểu đầu hơi hói, nhìn thế nào cũng giống trường phòng Triều; mà cái người bị đề kia, kiểu đầu đó, y phục đó, lại còn cả cái cà vạt sọc chéo nữa, nhìn thế nào cũng giống mình thế!

B cúi đầu nhìn cái tên mặt mo đang ngủ say, tức giận đập cả tập giấy xuống trước mặt cậu, to tiếng: “Thế này là thế nào?”.

A giật mình tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở nhìn bức vẽ đó: “À, tôi tập cách vẽ cấu trúc và tỉ lệ cơ thể người của nam giới ấy mà”.

B trừng mắt, A cũng chẳng phản ứng gì, còn bày ra bộ dạng chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao.

B cười khẩy một tiếng: “Cấu trúc và tỉ lệ cơ thể người chứ gì, để tôi dạy cậu cái gì gọi là cấu trúc và tỉ lệ cơ thể người!”, nói rồi anh một tay kéo A đứng dậy đề thẳng vào tường, tay trái ôm lấy thắt lưng cậu, tay phải luồn vào trong áo khoác ngoài của A.

B: “Bức tranh cậu vẽ là tư thế này đúng không?”.

B cao hơn A một chút, tư thế này dẫn đến việc B vừa cúi đầu nói chuyện, hơi thở đã ở ngay bên tai A rồi. Tai A bị hơi thở đó làm cho buồn buồn, liền mạnh mẽ đẩy B ra, chẳng hiểu thế nào lại chạm vào nút tắt đèn, cả văn phòng nhất thời tối đen. Cuối cùng cậu cũng hơi tỉnh ra được một chút, vội vàng nói: “Thuận tay vẽ bữa tỷ thôi mà, anh mau thả tôi ra đi!”.

Tay trái của B hơi siết chặt khiến thân thể hai người lại càng gần nhau hơn, nói: “Đây là eo”.

Trong bóng tối, các giác quan của cơ thể đều trở nên mẫn cảm hơn nhiều, A bị ôm chặt đến chẳng thể nào động đậy. Tay phải của B thuận theo thân thể A mà di chuyển dần lên trên, sau đó ghé lại bên tai A nói: “Đây là xương sống”.

A bị hơi thở ấm nóng bên tai dọa đến phát hoảng, sức lực lại không so được với B, chỉ đành quay đầu sang chỗ khác, lại vô tình đối mặt với mắt B. Không biết tại sao, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt anh. B thấy bộ dạng không biết phải làm sao của A thì bật cười, rút cánh tay đang ôm A ra, đổi thành nắm lấy cánh tay cậu. Buổi dạy vẫn đang tiếp tục, bên tai A lại xuất hiện một làn hơi ấm: “Chỗ này, là cánh tay vững chắc”.

Cả văn phòng rộng rãi, chỉ nghe được hơi thở hỗn hển cùng tiếng tim đập loạn nhịp của hai người.

A: “... Tôi, tôi đều học được rồi... Có thể thả tôi ra được chưa...”.

B không đáp lại, rất lâu sau, giọng nói mang theo cả sự kìm chế của anh mới vang lên: “Còn một thứ nữa...”.

Tay anh chậm rãi vuốt ve má A, có lẽ là ở trong văn phòng có điều hòa lâu ngón tay cũng khô ráo và ấm áp. A muốn nói gì đó nhưng còn chưa kịp thốt ra lời thì miệng đã bị một làn hơi ấm nóng, ẩm ướt bao phủ.

A hoàn toàn đần ra rồi.

Rất lâu sau B mới thả cậu ra, nhẹ giọng nói:

“Đây là, hôn.”

28

A nhìn cả tập phác thảo bữa trưa trên mặt bàn.

Mấy ngày nay thứ cậu vẽ nhiều nhất là hôn. Cha mẹ hôn con cái, trẻ con hôn thú cưng, học sinh hôn giáo viên,... Tóm lại, cậu vẽ các thể loại hôn, dùng nó để thuyết phục bản thân nụ hôn hôm đó của B với mình chỉ là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa mà thôi... ừm...

“Bình thường như cân đường hộp sữa” cái con khỉ! Đây căn bản là quấy rối tình dục nơi công sở mà!

A tức khí, vút luôn bút xuống bàn. Từ sau tối hôm đó, A phát hiện bản thân không cách nào có thể thần nhiên nhìn B như trước nữa. Cậu cũng thấy khó hiểu, theo lý mà nói dù sao cậu cũng đã nằm trên B rồi, bây giờ đổi lại để anh ta hôn một cái cũng đâu có gì to tát. Nhưng mà thực tế thì, cứ lúc nào B đi qua là cậu lại thấy cả người mất tự nhiên. Còn B thì lại rất bình thần, cần sai phải thì sai phải, cần nói chuyện

thì nói chuyện, giống như chuyện hôm đó hoàn toàn chưa từng xảy ra vậy. Nghĩ đến đây A không khỏi thấy buồn bực: Bị cấp trên quấy rối tình dục, sao bây giờ mình lại là người chột dạ cứ như bản thân mới là người đi quấy rối tình dục cấp trên thế này.

A thở dài một hơi rồi thả người nằm xuống ghế, tay cầm tờ phác thảo “Trong mắt” tối hôm đó trước khi ngủ đã vẽ. Lúc ấy cậu nhìn thấy hình ảnh bản thân phản chiếu rõ ràng trong mắt B, đột nhiên nghĩ rằng chính mình cũng nhìn thấy cả một thế giới trong mắt anh ta. Ý nghĩ đó khiến cậu trào dâng cảm hứng sáng tác, liền vẽ nên bức tranh này.

A đang suy nghĩ miên man đột nhiên nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Vừa nhìn tên người gọi đến, A đột nhiên có mong muốn ném điện thoại xuống đất mà giẫm đạp nó tơi bời, có điều nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cậu vẫn ấn nút nghe...

B: “A lô, qua đây đón tôi đi, tôi đang ở phòng số 817 bar Hoàng Quan”.

A: “... Mặc dù tôi vẫn đang vẽ tranh nên chưa ngủ, nhưng mười hai giờ đêm mùa đông, anh bảo tôi đến đón anh...”.

B: “Tôi uống rượu rồi, không lái xe được”.

A: “Anh có thể gọi taxi đưa về”.

B cười một tiếng, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Được rồi, nếu tôi nói tôi thấy thích cậu đến đón hơn thì cậu có đến không?”.

A: “... Anh thật phiền phức!”.

Cậu đập máy, sờ sờ lên mặt: “Ừm, ở trong điều hòa lâu quá, có vẻ hơi nóng rồi”.

Lúc đến căn phòng số 817 mà B nói, A đang chuẩn bị gõ cửa bước vào thì nhìn thấy cửa hơi khép hờ, nghe được tiếng B và ai đó đang nói chuyện. A trốn sau cánh cửa nhìn vào trong, B đang chuyện trò vui vẻ với một ông tai to mặt lớn.

B: “Tổng giám đốc Vương, ngài là ông chủ, còn tôi ngày mai vẫn còn phải đi làm, cái phòng tắm hơi mà ngài nói, hay là chúng ta đổi sang hôm khác đi nhé”.

Tổng giám đốc Vương: “Tiểu Trầm à, cậu thế này là không được rồi. Cậu không đi có phải là xem thường tôi không?”.

B: “Ngài xem, ngài đã nói như thế, sao tôi dám không đi chứ”.

Tổng giám đốc Vương: “Vậy thì đi thôi. Nói cho cậu biết nhé, chỗ đó thật sự không tồi đâu...”.

A chép miệng: “Thật là quá xa hoa, đòi trụ”.

Lại nhìn sang B, trông bộ dạng có vẻ cũng đã uống không ít rượu, thần trí dường như vẫn tỉnh táo. Có điều dù khuôn mặt vẫn mang nét cười, miệng cũng nói chuyện niềm nở, nhưng thần sắc dường như cũng hơi mất kiên nhẫn rồi.

Mấy chuyện tiếp khách xã giao này, quả nhiên là rất phiền phức. A nghĩ ngợi, nói thế nào thì bây giờ B vẫn là lãnh đạo của mình, thôi, cứ giúp anh ta một tay vậy. Thế là cậu nhanh chóng chạy vào phòng, tát cho B đánh “bốp” một cái. Một tát này làm cả B lẫn tổng giám đốc Vương bên cạnh đều sững ra.

A nhìn B đầy cảm phẫn: “Anh không thấy có lỗi với tôi sao?!”.

B: “...”.

Tổng giám đốc Vương: “...”.

A: “Gọi điện thoại nói với tôi là đang tăng ca, kết quả thì sao?!”.

A trừng bộ mặt dữ tợn nhìn B (thực ra cậu đang cố bày ra vẻ đau khổ cơ). B lặng lẽ dời tầm mắt. A lập tức trút cơn giận lên chỗ tổng giám đốc Vương, tức tối nắm lấy vai ông ta mà lắc tới lắc lui: “Sao ông lại muốn cướp của tôi? Tại! Sao?!”.

Tổng giám đốc Vương lau mồ hôi trên trán: “Cậu hiểu nhầm rồi...”.

A vừa khóc vừa nói: “Tôi đã nghe thấy hết rồi!”.

Cậu lại hướng ánh mắt căm tức sang B, sau đó cụp mắt xuống, tay trái xoa xoa bụng, nói: “Anh làm như thế, không thấy có lỗi với nơi này, nơi có...”.

B khẽ ho khan một tiếng, tổng giám đốc Vương thì kinh ngạc nhìn A chằm chằm.

A: “... ruột tôi à?”.

B: “...”.

Tổng giám đốc Vương: “...”.

Tóm lại, cái nhà tắm hơi mà tổng giám đốc Vương để cử đã bị A phá rối như thế, không, nói cho chính xác là tổng giám đốc Vương vô cùng nhiệt tình nêu ý kiến: Thời gian đã không còn sớm, hôm khác gặp lại hoặc tốt nhất là đừng bao giờ gặp nữa thì hơn. Thế là, bạn A liền vô cùng vui vẻ lái xe đưa B về.

10. Chương 29 - 30

29

Lúc trên xe, A cao hứng, cứ bô lô ba la không ngừng.

A: “Thế nào, thế nào, vừa rồi tôi diễn không tồi đúng không?”.

B ngồi ở ghế phụ lái, nghiêng đầu nhìn cậu.

A: “Mau nói đi, kỹ thuật diễn của tôi thế nào? Tôi còn thành công kéo anh thoát khỏi đó đấy nhá!”.

B vẫn nhìn A, không nói câu nào.

A nhíu mày: “Anh không phải là uống rượu đến lú luôn rồi đấy chứ? Thôi vậy, trước tiên cứ đi mua cho anh cốc trà sữa đá, vừa vặn tôi cũng đang thấy đói”.

A quay bánh lái, chuẩn bị tiến thẳng đến cửa hàng KFC gần đó mua chút đồ ăn uống. B đột nhiên mở miệng: “Chúng ta đi ngắm sao đi!”.

A: “...Hả?”.

B: “Lúc mới ra ngoài tôi đã nhìn rồi, thời tiết đẹp thế này, nhất định sẽ có nhiều sao, cũng sẽ rất sáng”.

A: “... Ngắm sao? Anh không bị gì đấy chứ?”.

B: “Hơn nữa tôi biết một chỗ ngắm sao rất tốt”.

A: “Làm ơn đi... Chưa nói đến chuyện bây giờ đã nửa đêm rồi, mà chỉ riêng chuyện tôi với anh, hai thằng đàn ông lớn thế này rồi còn kéo nhau đi ngắm sao là thế nào? Anh là phụ nữ à? Anh thừa nhận mình là nữ, tôi sẽ đi ngắm sao với anh!”.

B: “Được, tôi là phụ nữ”.

A kinh ngạc đập thẳng vào phanh xe, sau đó quay sang B với bộ mặt buồn-nôn-muốn-chết.

B thì lại chẳng thèm để ý: “Dù sao nói cũng có mất miếng thịt nào đâu”.

A: “... Anh thẳng rồi”.

Hai người trước tiên là vào cửa hàng KFC mua ít đồ ăn thức uống, sau đó A theo hướng dẫn của B, lái xe đến nơi ngắm sao. Đó là một bến đỗ cỏ trên dòng kênh đào ở Dương Thành, đương nhiên hiện nay chỗ này đã bị quy hoạch thành khu bảo tồn, có điều xung quanh cũng được dựng lên mấy cái đình chòi giả cổ, quả

là một chỗ ngắm cảnh lý tưởng. Hai người A và B không đến mấy cái đình ở phía dưới, chỉ tùy tiện đứng dựa người vào thành xe. Trước mắt là nước kênh lững lờ trôi, ngẩng đầu nhìn lên là sao sáng vạn dặm, cảnh đẹp không bút nào tả xiết.

A ngắm một lúc, các tế bào nghệ thuật trong người bắt đầu nhao nhao nêu ý kiến, nhin không được liền lấy từ trong xe ra một tập giấy, bắt đầu động bút vẽ, tay múa miệng nói: “Chỗ này quả không tồi. Có điều sao tự nhiên anh lại muốn đi ngắm sao?”.

B uống một ngụm cà phê cho ấm người, đáp: “Cũng chẳng có gì. Đứng đắn mãi rồi, thỉnh thoảng cũng phải thử mấy việc chán ngấy của mấy người bình thường một tý”.

A nghe thế thì cười hì hì: “Xem ra lần trước tôi vẽ anh chuẩn quá ấy chứ. Nhìn thì có vẻ đứng đắn, thực ra cũng rất ngả ngớn đấy”.

B liếc A một cái, siết chặt cốc nước trong tay: “Tuần sau cậu không cần đến làm nữa. Hết tuần này cậu qua bộ phận Nhân sự lĩnh tiền lương đi”.

A sững người, bỏ bút xuống, quay sang nhìn B: “Ý gì thế?”.

B bật cười: “Cậu thật sự muốn ở chỗ chúng tôi làm luôn đấy à. Vốn chỉ là đùa với cậu tý thôi, tôi đã bảo bộ phận Nhân sự tìm trợ lý mới rồi. Chúc mừng cậu, từ tuần sau ngày nào cậu cũng có thể ngủ nướng rồi”.

A: “Sao lại đột ngột thế? Có vẻ không giống phong cách làm việc của anh lắm”.

B: “Chuyện này có gì đột ngột đâu. Lúc đầu cũng chỉ là đùa cậu một tý thôi mà. Có điều cậu cũng giúp đỡ tôi không ít việc, vì thế cậu cứ an tâm, tiền lương sẽ không thiếu lấy một xu!”.

A: “... Nhưng mà...”.

B: “Nhưng mà cái gì? Trời ạ, cậu vẫn cho là hôm đó chúng ta lên giường rồi, còn muốn chịu trách nhiệm gì gì đấy nữa hả?”.

A: “...”.

B: “Chúng ta, thật sự, chưa từng xảy ra chuyện gì cả”.

A: “... Vậy sao hôm đó anh lại hôn tôi?”.

B: “...”.

A: “Tôi còn cho rằng lần đó anh muốn trả thù nên mới quấy rối tôi một chút. Nếu anh biết chúng ta chưa xảy ra chuyện gì, vậy lần đó tại sao anh lại hôn tôi?”.

Không biết có phải vì đêm lạnh khiến người ta tỉnh táo hơn không, nhưng A chỉ thấy tư duy của mình chưa bao giờ rõ ràng hơn lúc này.

B trầm mặc một lúc, nói: “Được rồi, tôi là đồng tính, bây giờ cậu đã hiểu chưa?”.

A nghĩ một lúc: “Nhưng ngày đó chúng ta dựa sát vào nhau như vậy, lúc anh hôn tôi cũng đâu thấy huynh đệ của anh có phản ứng gì đâu?”.

B: “... Chuyện này với việc tiểu đệ của tôi có phản ứng không thì liên quan gì đến nhau?”.

A: “Nếu anh quả thật là đồng tính thì lúc hôn tôi sẽ phải có phản ứng chứ”.

B: “... Nói thật thì, cậu cũng không xuất sắc đến mức có thể khiến tôi mới hôn thôi đã có phản ứng. Hơn nữa...”.

A: “Hơn nữa cái gì?”.

B nhanh nhẹn kéo đầu A lại, chuẩn xác phủ môi mình lên miệng cậu. Đầu lưỡi ấm nóng như con rắn trượt vào miệng A, mạnh mẽ quần quýt lấy A một lúc mới chịu bỏ ra.

B: “Hơn nữa muốn có phản ứng thì ít ra cũng phải là cái hôn như thế này mới được...”.

A mặt mày đỏ lựng, hơi thở hổn hển nhìn B, mãi một lúc lâu sau mới như hiểu ra điều gì: “Bởi thế, anh sợ bản thân sẽ yêu thích thân thể của tôi, nên mới đột nhiên quyết định để tôi rời đi đúng không?”.

B: “... Cậu nói thế thì cứ xem như thế đi. Cậu dù sao cũng là người bình thường, giữa chúng ta vốn chẳng có chuyện gì xảy ra, sau này người nào đi đường người nấy thì tốt hơn”.

A lắc đầu: “Anh sai rồi. Vốn lúc đầu chúng ta không xảy ra chuyện gì thật, nhưng bây giờ anh đã hôn tôi hai lần rồi, anh còn mặt mũi mà bảo không có gì với tôi?”.

B: “...”.

A: “Được rồi, được rồi, anh đừng nhắc đến việc từ chức nữa. Anh hôn tôi hai lần rồi còn dám đuổi tôi đi à! Còn về việc anh bảo mình đồng tính, muốn giữ khoảng cách với tôi, chuyện này tôi lại càng không làm được. Tôi cho rằng về mặt thiên hướng tình dục mà nói, anh hoặc là đang tự ti, hoặc là anh đã từng bị tổn thương rồi, nên mới cố giữ khoảng cách với những người xung quanh. Nhưng anh yên tâm, tôi không phải loại người đó. Anh xem đây, Hướng Văn đã đồng tính bao nhiêu năm nay rồi, quan hệ giữa chúng tôi chẳng phải vẫn rất tốt đẹp đấy sao?”. Nói xong cả tràng này, đến A cũng tự thấy cảm động: Mình quả là một người bạn tốt!

B không nói gì, chỉ cúi đầu ngồi xồm xuống đất. A vừa nhìn thấy: Ôi, xem ra đã chạm vào vết thương của anh ta rồi!

Cậu kéo B đứng dậy, nói rất nghiêm túc: “Tôi không biết anh đã trải qua những chuyện gì nhưng anh phải tin là không có gì không thể vượt qua được cả”.

B dè dặt hỏi: “Tôi muốn ôm cậu, có được không?”.

A gật đầu. Lúc bạn bè muốn ôm, sao có thể từ chối được chứ? Vào khoảnh khắc B ôm chặt lấy mình, A nghĩ: Người này, quả là rất yếu đuối. Cậu cảm thấy B hơi đáng thương, không nhịn được mà vỗ vỗ lưng B an ủi: “Không sao đâu, làm người phải nhìn về phía trước. Tôi thấy anh rất tốt mà, tôi rất thích anh đấy!”.

A không nhìn thấy biểu hiện trên mặt B, chỉ là qua một lúc rất lâu rất lâu, cuối cùng mới nghe thấy B hình như bật cười một tiếng, nói bên tai cậu:

“Ừ, tôi cũng thích cậu.”

30

Buổi họp thường lệ hằng tuần.

A mặc dù chỉ là một trợ lý bé tý tẹo, nhưng thân là trợ lý của một vị lãnh đạo chức vụ không nhỏ nên cậu cũng phải tham gia họp. Vấn đề nghiêm trọng là ở chỗ, cái cuộc họp vừa khô khan vừa nhàm chán này lúc nào cũng được xếp lịch vào buổi sáng, đã họp là họp một lèo hết nguyên buổi, hơn nữa cậu lại chẳng cần phải phát biểu gì, bởi thế lần nào cũng nghe được một lúc là A bắt đầu thần trí bay bổng tận chín tầng mây, sau đó bắt đầu thấy buồn ngủ. Có lần không nhịn được, cậu rút điện thoại ra chơi một lúc, B thì không nói gì, nhưng vị lãnh đạo hiếm khi thấy mặt ở phía đối diện lại nhìn chăm chăm, nhìn đến mức cậu phải ngoan ngoãn nhét điện thoại vào lại túi. Sau này mới biết, vị lãnh đạo đó mặt mày vốn dữ tợn, nhìn ai cũng thể cả.

Người đang phát biểu lúc này là trưởng phòng Vương của bộ phận Thị trường, phát biểu vô cùng hào hứng, nhiệt huyết, mưa xuân bay rào rào. A nghe lại thấy chán muốn chết, thuận tay lấy bút ra vẽ một chút: Một chiếc bàn họp hình tròn, vị trưởng phòng đang phát biểu, nước bọt như mưa bắn tứ tung, còn những người xung quanh thì giương ô che... Cứ vẽ như thế một lúc, đột nhiên thấy xung quanh im lặng bất thường, A ngẩng lên: Gì thế này, sao ai cũng nhìn mình thế?

B ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng: “Trợ lý Lục, mau đưa bảng số liệu hôm qua cậu đã chuẩn bị cho trưởng phòng Vương đi, không phải đã quên rồi đấy chứ?”.

A hiểu ra, gật gật đầu, lục tìm trong tập tài liệu: Hôm qua chuẩn bị... không sai, chính là tài liệu đang cầm trên tay đây. Là tờ giấy cậu vừa mới vẽ ở phía sau!

Lòng lạnh buốt, A ném cái nhìn căm tức sang chỗ B. B chỉ cho là cậu không nghe rõ, lại nói lần nữa: “Chính là bảng số liệu phân loại bạn đọc tiểu thuyết theo độ tuổi ấy, tìm thấy rồi thì mau đem qua đi”.

A hạ quyết tâm, lấy tinh thần “thà chết không sờn” chuyển tập tài liệu cho trưởng phòng Vương. Mắt thấy vị trưởng phòng lật giở tập giấy xong, mặt xanh lét lườm mình một cái đầy tức giận, A cho rằng từ nay về sau nếu có nhìn thấy trưởng phòng Vương thì phải chọn đường vòng mà tránh rồi.

Tới phiên B phát biểu. A nhìn người bên cạnh nói năng chậm rãi từ tốn nhưng lưu loát, trơn tru, lại nghĩ đêm mấy hôm trước B ôm lấy mình, trong lòng cảm khái không thôi. Chẳng ngờ dạng đàn ông đồng tính trí thức, giỏi giang thế này cũng có quá khứ đau khổ, không biết anh ta rốt cuộc đã gặp phải việc gì. Có khi là yêu thầm một bạn nam bình thường suốt mười năm, đến lúc tỏ tình thì người đó lại không chấp nhận được, cuối cùng còn tuyệt giao không thèm nhìn mặt? Hay cũng có thể đã được sánh đôi với bạn trai trước, lại vì gia đình kịch liệt phản đối mà mỗi người một ngã? Nghĩ thế nào cũng thấy thật đau khổ.

Càng tưởng tượng, ánh mắt A nhìn B lại càng nhiều thương tiếc, hơn nữa còn không nhận ra hành động của mình rõ ràng đến mức nào. Cũng may những người khác đều đang cúi đầu đọc tài liệu, nếu không, cái bộ dạng “đau thương đến chết” kia của A đã dọa sợ không ít người. B lúc phát biểu rất chuyên tâm nên chẳng chú ý, nhưng tới khi nói xong thì cũng nhận ra A nhìn mình với ánh mắt rất kỳ quái. Anh viết một mảnh giấy đưa sang cho A: “Sao thế?”.

A: “Không có gì, anh đẹp trai quá nên ngẩn thôi”.

B: “Cám ơn”.

A: “Kể chuyện trước đây của anh tý đi, tôi tò mò”.

B: “Đang trong giờ họp”.

A: “Anh viết ra giấy cũng được mà”.

B chẳng thèm để ý đến cậu, trưng ra dáng vẻ “đang làm việc, miễn làm phiền”. A nhìn mà tức chết, lập tức dùng ngón tay chọc chọc vào chân anh. B bị cậu làm phiền đến không chịu nổi, liền thò tay xuống mặt bàn giữ chặt lấy bàn tay không yên phận kia. A giật mình, cổ giằng tay ra, B nhú mày, quay sang nói nhỏ: “Đừng làm loạn nữa”. Không biết tại sao, trái tim A bị câu nói này làm ằm nhũn, ngoan ngoãn ngồi im. Cứ thế, hai người cầm tay nhau đến hết cả buổi họp.

Vừa tan họp A liền đi theo B về văn phòng: “Lần sau anh đừng làm thế nữa!”.

B ngồi trên ghế trong văn phòng, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên: “Ai bảo cậu cứ nghịch ngợm linh tinh. Cũng đâu phải trẻ mẫu giáo, sao lại không ngồi yên được thế!”.

A: “Anh không thấy hai thằng con trai nắm tay nhau rất kỳ quái sao?”.

B ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cậu có phần bi ai: “Cậu... cậu có phải là khinh bỉ tôi...”.

Tim A nhảy lên một cái: Hồng rồi, hình như làm tổn thương trái tim mong manh của anh ta rồi.

A: “Không phải, tôi...”.

B: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý làm thế. Hôm nay tâm trạng không tốt lắm. Lúc sáng vừa nhận được điện thoại của mẹ, bà bảo bà chuẩn bị tái hôn rồi”.

A kinh ngạc nhìn B: “Cha mẹ anh...”.

B thần sắc ảm đạm: “Đúng thế, từ lúc tôi còn nhỏ bọn họ đã... Tôi vẫn luôn cảm thấy có lẽ là tại tôi không đủ đáng yêu nên cha mẹ mới không thích mình...”.

A: “...”.

B: “Quả nhiên, đến cả cậu cũng không thích tôi nữa. Tôi ấy mà, chẳng qua chỉ là một con người vứt đi mà thôi”.

A vội lắc đầu: “Không phải, không phải, anh nhầm rồi. Tôi muốn nói, nếu như anh có gì khó chịu trong lòng thì cứ đến tìm tôi là được”.

Không biết có phải là ảo giác của A không, nhưng cậu cứ cảm thấy từ lúc B mở rộng lòng mình với cậu, dường như anh ta càng lúc càng yếu đuối rồi. Hoặc có thể anh ta thật ra vốn yếu đuối, chỉ là trước nay vẫn cố gắng gượng ra vẻ vui cười mà thôi?

A nghĩ đến đây, lòng không khỏi thấy thương xót. Thế là cậu liền chạy về chỗ ngồi của mình, cầm lấy một nắm bút cùng một tập giấy trắng đến phòng làm việc của B. B nhìn cậu đầy khó hiểu.

A: “Anh không cần để ý đến tôi, cứ làm việc của mình đi”.

B thấy cậu có vẻ là muốn vẽ tranh, cũng nghe lời đi làm việc của mình. Kết quả, đến tận giờ nghỉ trưa A vẫn còn đang vẽ.

B: “Cậu xong chưa, hết giờ làm rồi”.

A: “Anh đi ăn cơm trước đi, lấy giúp tôi một phần với”.

B: “Tôi gọi đồ ăn cho cậu vậy. Buổi trưa tôi phải ra ngoài ăn cơm với mấy tác giả, buổi tối còn phải tăng ca. Cậu về nhớ khóa cửa lại nhé”.

A gật gật đầu, B cũng kệ cậu ở đấy, tự mình rời đi.

B bàn bạc với mấy nhà văn về việc xuất bản sách xong xuôi thì cũng đã đến giờ tan làm, anh ăn bữa tối qua loa rồi về văn phòng chuẩn bị tăng ca. Vừa ngồi xuống thì nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy vẽ hình một người bé bé kiểu hoạt hình, tay cầm bóng bay, miệng cười toe toét.

B bật cười: “Lục Dương thật là...”.

B mở tập tài liệu định cất bức tranh đó vào, nhưng vừa mở ra đã thấy một bức tranh khác vẽ hình người bé bé đang đánh đàn dương cầm, cũng đang cười toe. B ngây ra, quay đầu nhìn máy tính kế bên, quả nhiên, trên bàn phím cũng dán một bức tranh, vẫn là hình người bé bé đang cười đó, lần này là đang gặm bắp ngô.

Cạnh những quyển sách anh hay xem ở trên giá, bàn trà vừa ngẩng đầu lên là nhìn thấy, ngăn kéo đựng đủ thứ đồ linh tinh vụn vặt, còn cả dưới đáy chậu hoa đặt ở góc phòng,... Toàn bộ văn phòng B đã bị những hình người bé bé cười toe toét kia nhét đầy, ở đâu cũng có thể nhìn thấy. Chắc A tưởng rằng anh không vui nên mới vẽ mấy hình người bé tẹo cười vui vẻ này để dỗ anh. Ở tất cả các góc mà mắt anh nhìn đến, đều có từng nét vẽ thấm đượm tình cảm nồng ấm của cậu.

B chưa từng có cảm giác này, trái tim vừa cảm động vừa như đầy tràn, lại giống như có thứ gì đó đang tuôn trào trong cơ thể, làm anh muốn nắm chặt lấy nó. B hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn tâm lý, sau đó gọi điện thoại cho A.

B: “Cậu đang ở đâu?”.

A: “Ở nhà. Sao thế?”.

Cụp. B dập điện thoại luôn. A nhìn di động chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao: “Nợ tiền cước rồi?”.

Mười lăm phút sau, A nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Mở ra, không ngờ lại là B.

A: “Í, sao anh đến...”.

Còn chưa nói hết câu đã bị B ôm chặt vào lòng.

A: “... Sao thế? Tâm trạng lại không tốt nữa hả?”.

B không đáp lời.

A: “Haizzz, con người anh sao mà phiền phức thế, đã nói rồi, làm người thì phải hướng về phía trước, không thể để quá khứ cuốn chặt lấy mình được”.

B: “Tâm trạng tôi không tốt”.

Giọng B nghe rất rầu rĩ. Có điều những thứ có thể nói đều đã nói, những việc có thể làm đều đã làm, A còn đang nghĩ xem có cách gì để an ủi anh ta không thì B đột nhiên thả cậu ra.

A: “Sao thế?”.

B: “Cậu sẽ an ủi tôi chứ?”.

A: “...Ừ”.

B cười. A chưa từng thấy B cười như vậy, chỉ thấy khuôn mặt toát lên vẻ dịu dàng khôn tả, nhất thời khiến người ta không thể dứt mắt ra được. B đẩy A vào bức tường trong phòng, đóng cửa lại. A nhìn khuôn mặt B đang phóng to dần trước mắt mình, đột nhiên nghe thấy giọng khàn khàn của anh vang lên:

“Vậy, chúng ta làm tình đi”.

Khoảnh khắc B hôn cậu, trong đầu A chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Lần an ủi này, lỗi nặng rồi!

11. Chương 31 - 32 - 33

31

Mấy ngày nay thời tiết lúc nào cũng ở mức âm ba, bốn độ. Đối với các thành phố phương bắc thường xuyên âm mười mấy độ thì thể này vẫn chưa thấm vào đâu, nhưng Dương Thành trước nay độ ẩm vốn cao, mùa đông lúc nào cũng lạnh buốt, nhiệt độ vừa giảm là lại giống như lạnh từ xương lạnh ra. Những người không quen sống ở đây quả thật sẽ khó mà quen được. Thế nhưng công thì lại một bộ dạng “cuối cùng cũng đợi được đến ngày này”, ngày nào cũng hỏi thụ ở đó có lạnh không đến cả chục lần, sau đó còn cực kỳ hào hứng miêu tả nhà mình ấm áp thế nào, nhà tọa bắc hướng nam, lúc nào cũng rực rỡ ánh mặt trời, điều hòa nóng, nệm điện ấm, nước nóng, tất cả những thứ cần thiết đều rất đầy đủ, đồng thời còn ngượng ngùng ám chỉ nếu thụ muốn, anh cũng rất vui lòng làm túi sưởi miễn phí cho cậu mỗi ngày.

Thụ nhìn anh, bất đắc dĩ: “Tuần này mẹ em đến chơi”.

Công: “Hả?”.

Thụ: “Chiều thứ Năm đến, Chủ nhật về. Đến đưa chăn cho em”.

Công gục đầu xuống, chẳng ừ hử lấy một tiếng.

Chuyện mẹ Diệp tuần này đến Dương Thành là thật, có điều không phải để đưa chăn như thụ nói, chỉ là nhớ con trai nên đổi lịch dạy hôm thứ Sáu để đi đến thăm mà thôi. Thụ định cuối tuần này lười cả công đi thăm thú Dương Thành. Thứ nhất là bởi kiến thức về Dương Thành của cậu kém công nhiều; Thứ hai là xem như cơ hội bồi dưỡng tình cảm của công với mẹ cậu.

Đồng tính, chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng thụ.

Chiều thứ Năm, thụ xin ông chủ nghỉ phép, đi đón mẹ Diệp đến chỗ cậu trọ. Mẹ Diệp là lần đầu tiên đến chơi, thấy chỗ con trai ở không tồi, nhà cửa sắp xếp cũng rất gọn gàng, sạch sẽ liền nói: “Con ở một mình cũng biết dọn dẹp ghê đấy chứ”.

Thụ: “Không dọn cũng không được mà, gen thích sạch sẽ của mẹ đấy”.

Mẹ Diệp nhìn thấy chậu hoa cúc đại trên nóc tủ lạnh thì thấy rất kỳ quặc, hỏi: “Tiểu Ninh, con bị dị ứng phấn hoa sao còn trồng hoa trong nhà làm gì?”.

Thụ cười: “Không phải đâu, đây là hoa giả một người bạn tặng con đấy, nói là trong nhà để chút hoa cỏ thực vật nhìn sẽ dễ chịu hơn”.

Mẹ Diệp hiểu ra, liền đùa: “Cô gái tinh tế như thế, con cưới về luôn đi”.

Thụ dở khóc dở cười: “Nếu đó là con trai thì sao?”.

Mẹ Diệp sững người: “Con trai?”.

Bà nghĩ chắc con đang đùa mình đây, thế là cười bảo: “Con trai con cũng lấy cậu ta về luôn”.

Thụ cười nhạt, đáp: “Được, con nhớ rồi”.

Khoảng giờ như mọi khi, công đến nhà thụ. Thụ đã dặn anh mua nhiều thức ăn lên một tý, cậu muốn xuống bếp nấu ẹ một bữa thật ngon. Trên đường đi, công cứ một lúc lại chỉnh tóc tai, một lúc lại kéo kéo quần áo, căng thẳng vô cùng. Đến lúc gặp mặt mẹ Diệp, thụ giới thiệu: “Mẹ, đây là người bạn mà con bảo là góp gạo thổi cơm chung với con”, công mặt cười ngu ngơ nhìn mẹ Diệp, mẹ Diệp cũng cười cười nhìn anh.

...

Nửa phút trôi qua. Mắt thấy nụ cười trên mặt hai người đã cứng đờ cả rồi, thụ đành đẩy đẩy công: “Cười ngốc cái gì, mau chào đi”.

Công: “A, mẹ!”.

Câu vừa dứt, thụ suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Anh gọi bữa cái gì thế?”.

Công tỉnh ra, vội vã đặt túi thức ăn trên tay xuống, đi về phía trước: “Không, cháu là...”.

Phịch!

Công quỳ sụp xuống!

Thụ mắt tròn tròn, mồm há hốc nhìn anh. Mặt công đỏ bừng như sắp chảy máu đến nơi, ầm ỨC vô cùng: “Dây giày bung rồi...”.

Mẹ Diệp phì cười, vội vã đến đỡ công dậy: “Tiểu Hường này, sao lại không cẩn thận thế chứ. Được rồi, cháu đến tiếng ‘mẹ’ cũng gọi rồi, quỳ ra mắt cũng quỳ rồi, bác sẽ coi cháu như con nuôi luôn nhé”.

Công nhè nhẹ thở phào một cái, trong lòng lại cực kỳ ảo não: Mặc dù còn chưa công khai nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh gặp mặt gia đình người yêu. Nhớ lại lúc thụ gặp cha mình, biểu hiện tốt như thế. Nhìn tình cảnh mình bây giờ, mới gặp chưa được mười phút đã để lại ấn tượng “sâu sắc” ẹ Diệp rồi.

Có điều công cũng không phải dễ dàng chịu thua, tuy khởi đầu có phần không thuận lợi, nhưng vì bản thân là tác gia, nói chuyện cũng rất thú vị, sinh động, bởi thế đến lúc ăn cơm thì anh đã nắm được sở thích của mẹ Diệp (mẹ Diệp và bố Diệp đều hâm mộ kinh kịch), bắt đầu kể mấy câu chuyện liên quan đến vấn đề đó. Mẹ Diệp nghe rất hào hứng, cứ luôn miệng kêu Tiểu Hường, Tiểu Hường không ngừng, cả bữa cơm đều nói cười rôm rả.

Ăn gần hết bữa cơm, mẹ Diệp thấy trên tay công cũng chẳng có cái nhẫn nào liền hỏi: “Tiểu Hường à, cháu có bạn gái chưa? Có cần mẹ Diệp giới thiệu cho cháu mấy cô không?”.

Công: “A, cháu có bạn gái rồi ạ”.

Mẹ Diệp trêu: “Thế à, là cô gái thế nào thế?”.

Công liếc nhanh qua thụ một cái: “Người ấy... ừm... nấu ăn rất ngon ạ...”.

Mẹ Diệp gật gật đầu: “Biết nấu ăn là rất tốt đấy. Bây giờ con gái biết nấu ăn không nhiều đâu”.

Thụ vui mặt ăn cơm.

Mẹ Diệp lại hỏi: “Cô bé ấy trông thế nào? Tiểu Hường, cháu đẹp trai thế này, bạn gái nhất định cũng sẽ rất xinh phải không?”.

Công: “... Trông rất đẹp... người cũng rất tốt... A!”.

Dưới bàn, thụ đá công một cái.

Mẹ Diệp: “Sao thế?”.

Công: “Không, không có gì ạ, cháu... cháu rất thích người ấy”.

Mặt thụ hơi hồng hồng.

Mẹ Diệp gật đầu: “Tiểu Hường, cháu với bác có duyên thế này, bao giờ kết hôn nhớ mời bác nhé, bác cũng đến chúc vui cho cháu”.

Công: "... Dạ".

32

Trong hai ngày, công dẫn mẹ Diệp đi thăm thú toàn bộ các danh lam thắng cảnh, ăn hết các loại đặc sản nổi tiếng ở Dương Thành. Mặc dù chỉ đi trong nội đô nhưng bất kể là sắp xếp lịch trình hay giới thiệu về các danh lam thắng cảnh, công đều làm như một hướng dẫn viên chuyên nghiệp, chuẩn bị rất đầy đủ. Mẹ Diệp đương nhiên chơi rất vui vẻ, thụ thấy thế cũng vô cùng hài lòng.

Đến sáng ngày thứ ba, công tới nhà thụ. Mẹ Diệp đi vào buổi trưa, bà bảo trước khi đi sẽ làm một bữa ăn thật ngon để khao cả công lẫn thụ. Vừa vào cửa mẹ Diệp đã gọi to: "Tiểu Hường mau vào đây, bác làm nhiều đồ ăn cho cháu lắm".

Công vui mừng hơn hở: "Thật ạ? Bác ơi, bác không thể chiều cháu thế được, Chiêu Ninh sẽ ghen tỵ đấy ạ!".

Thụ lườm công một cái.

Có lẽ do mười phút gặp mặt đầu tiên bị quạ ám, hai ngày nay công làm hết sức mình, đỡ bằng được mẹ Diệp khen "Tiểu Hường tốt thật đấy!".

Mẹ Diệp bưng một cái bát từ bếp đi ra: "Đây là món bác làm riêng cho cháu đấy". Công nhìn trong bát, ra là một bát canh hoa bầu dục nóng hôi hổi.

Thụ có phần bất ngờ: Không ngờ mẹ mình mới sáng sớm đã đi chợ hóa ra lại là mua thận heo về nấu.

Mẹ Diệp: "Tiểu Hường à, cháu xem thân thể cháu yếu như thế, tốt nhất là mua chút thận về ăn để bồi bổ".

Thụ: "...".

Công ngượng ngập: "... Bác à, bác làm sao lại thấy cháu... yếu ạ...".

Mẹ Diệp: "Cháu nhớ lần trước không, cháu mới đi có mấy bước đã ngã rồi, rõ ràng là phần thất lưng và đầu gối không tốt chứ gì nữa".

Công: "...".

Dưới ánh mắt chăm chú rực lửa của mẹ Diệp, công nhìn thụ một cái đầy hàm ý, ăn hết bát canh. Nhìn công ăn ngon lành như thế, mẹ Diệp bảo: "Tiểu Hường à, Tiểu Ninh ở đây một mình, cũng chẳng có bạn bè gì, cháu là đứa tốt, có gì nhớ giúp bác chăm sóc nó nhé".

Công lập tức gật đầu: "Nhất định ạ".

Mẹ Diệp: "Có đứa con gái nào được được thì cũng nhớ để ý hộ Tiểu Diệp nhé".

Thụ: "Mẹ...".

Mẹ Diệp nghe giọng thụ chẳng chút hứng thú, lập tức trở mặt: "Con lại nữa rồi. Lúc gọi điện đã nhắc bao nhiêu lần rồi, bảo con mau mau tìm lấy một đứa đi. Miệng thì cứ xoen xoét biết rồi biết rồi, thực tế thì sao? Nhìn Tiểu Hường kia, cùng bạn gái vui vẻ thế kia".

Thụ: "...".

Mẹ Diệp như bị chạm trúng nút, bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Mấy năm gần đây cuộc sống cũng vào khuôn khổ cả rồi, chỉ không yên tâm mỗi việc chung thân đại sự của con mà thôi. Con cũng lớn chừng này rồi, sao chẳng hiểu chuyện gì cả thế? Lúc trước con với Tiểu Lưu ở bên nhau hợp thể còn gì, chẳng hiểu sao hai đứa lại chia tay nữa, cô bé đó cũng rất tốt mà...".

Thụ: "Mẹ!".

Mẹ Diệp: "Con đừng có nói mẹ nhiều chuyện, thầy Lý ở trường con còn nhớ không? Tuổi tác ông ấy còn nhỏ hơn cả cha mẹ, thế mà đã bế được cháu rồi đấy, con còn không nhanh lên! Cha mẹ đều đã lớn tuổi rồi, chỉ mong được con cháu đầy nhà, con cũng nên nhanh nhanh chóng chóng một chút...".

Thụ thấy công chẳng nói năng gì, vùi mặt vào bát canh hoa bầu dục, lòng không khỏi xót xa. Cậu nghĩ một hồi, thở dài, giống như đã hạ quyết tâm gì đó.

Thụ: “Mẹ, thực ra con...”.

Công lại đột nhiên ngừng đầu, nói to: “Bác nói rất đúng, cháu sẽ... để ý chuyện đó ạ”.

Thụ nhìn công, công khẽ lắc đầu.

Ăn hết bát canh, mẹ Diệp lại vào nhà bếp chuẩn bị bữa trưa. Thụ lấy cớ đi siêu thị mua thêm ít đồ, kéo công cùng ra ngoài. Vừa đi xuống dưới tầng, thụ không nhịn được nữa liền hỏi: “Sao không để em nói?”.

Công: “Đợi thêm một thời gian nữa đi. Bác gái khó khăn lắm mới đến được một lần, cứ để bác vui vẻ trở về”.

Thụ thở dài một hơi: “Chính là vì mẹ đang vui nên em mới muốn nhân cơ hội này nói rõ ràng. Hơn nữa có thể thấy rõ là mẹ cũng rất thích anh mà”.

Công: “Vẫn cứ đợi thêm thì hơn, anh còn chưa chuẩn bị tốt”.

Thụ: “Anh còn muốn chuẩn bị cái gì nữa”.

Công: “Anh thật sự không muốn bỏ mẹ em vì chuyện của chúng ta...”.

Thụ: “Tin em đi, em không muốn làm tổn thương bố mẹ. Nhưng việc này sớm muộn gì cũng phải nói cho rõ ràng. Anh thấy có vẻ hấp tấp, nhưng từ lúc em bắt đầu quyết định ở bên anh thì đã chuẩn bị hết cả rồi. Con trai của bố mẹ thích đàn ông, cùng một người đàn ông ở bên nhau, bố mẹ có quyền được biết”.

Công nghe thụ nói vậy, trong lòng lại càng thấy áy náy.

Công: “Anh biết, chỉ là... Anh không biết phải làm thế nào để đối mặt với mẹ em. Bác đã hy vọng em tìm được bạn gái đến thế...”.

Thụ trầm mặc một lúc: “Bởi thế, anh hy vọng em cứ để yên thế này, sau đó đến một thời gian nữa thì chúng ta cũng nhẹ nhàng chia tay?”.

Công tròn tròn mắt: “Không phải!”.

Thụ: “Vậy thì được. Thế anh nói xem, lúc nào chúng ta sẽ thú nhận?”.

Nói thật ra thì, lần này thụ bị sự do dự thiếu dứt khoát của công làm cho hơi tức rồi. Cậu không hiểu công rốt cuộc là làm sao nữa. Theo lý mà nói, hai người từ sớm đã sáng tỏ tâm ý của mình, cũng lên giường rồi, thời gian đâu ngắn ngủi gì, thụ cũng đã gặp cha Hướng. Hiện giờ thụ muốn công khai sự việc với nhà mình, cậu còn không ngại đối mặt, công thì hay rồi, cứ dè dặt dứ dứ vừa muốn thế này, lại vừa muốn thế kia. Nói đi nói lại, làm cho cậu cảm thấy mình cứ như nhất thời ầm đầu, bộ dạng rõ ràng là mất kiên nhẫn, đợi không được nữa vậy.

Trong lòng thụ có chút không vui, nói: “Anh thích làm thế nào thì cứ thế đi”.

Công nhìn cậu, vội giải thích: “Không phải, ý anh là, dù sao chúng ta ở bên nhau cũng chưa bao lâu, gấp gáp cái gì chứ?”.

Lời vừa nói ra, cả hai im lặng vài giây, công trong lòng thầm kêu to: Hồng rồi! Quả nhiên mặt thụ sầm xuống: “Anh nói cũng đúng, là em quá vội rồi, đáng lẽ nên suy nghĩ kỹ càng hơn”.

Trong lòng công loạn như ma, định nắm tay thụ lại bị cậu hất ra: “Đúng rồi, đồ ăn hôm nay không đủ ba người đâu, anh về nhà ăn đi vậy”, nói rồi đến đâu cũng không ngoảnh lại, đi thẳng về phía trước.

33

Tối thứ Sáu, công gọi điện kêu A đi uống rượu với mình. Lúc A đến quán bar thì nhìn thấy bộ mặt “người lạ cầm lại gần” của công, tò mò hỏi: “Ông làm sao thế?”.

Công: “Ông nói tôi bị làm sao rồi...”.

A lại quan sát kỹ hơn, dè dặt hỏi han: “Đến tháng rồi hả?”.

Công: "...".

A: "Được rồi, được rồi, ông đang có người yêu mà còn gọi tôi ra đây uống rượu, chỉ có một khả năng: Ông cãi nhau với Chiêu Ninh hả?".

Công rầu rĩ nói: "Bọn tôi đã gần một tuần không liên lạc với nhau rồi".

Ngày đó sau khi đuổi công về, thụ còn nhận một cái tin, đại ý là thời gian này đừng liên lạc với nhau nữa, cả hai bên cùng bình tĩnh lại một chút. Mặc dù trong lòng công vô cùng đau khổ nhưng anh không dám tùy tiện đến tìm thụ, sợ lại càng chọc cậu giận hơn, mà cứ giữ mãi trong lòng thế cũng không được, chỉ có thể ra ngoài uống rượu giải sầu. A nghe toàn bộ câu chuyện từ miệng công, bó tay: "Sao tôi thấy chuyện cũng có gì to tát đâu. Có điều câu cuối của ông thì đúng là rất khó nghe!".

Công: "Tôi cũng không nghĩ phản ứng của Chiêu Ninh lại mãnh liệt đến thế".

A: "Nói thật thì, tôi cũng rất tò mò. Ông thích cậu ấy đến thế, bây giờ cậu ấy muốn thông báo cho bố mẹ của mình không phải là chuyện tốt sao? Nếu đổi người khác, có khi còn giấu giếm giếm để chẳng ai biết nữa ấy chứ".

Công lắc đầu: "Cho dù có muốn nói thì cũng không thể nói trong tình huống đó được. Tệ nhất thì cũng phải chọn ngày đẹp, tôi ăn mặc tử tế một chút, cầm theo cây thuốc với bình rượu tự mình đến cửa, nói chuyện tôi và Chiêu Ninh đã ở bên nhau, sau đó cầu xin bố mẹ cậu tha thứ mới được".

A: "... Ông đi đến chúc Tết đấy à...".

Công: "Làm theo lễ nghi một chút tuyệt đối không sai đâu. Hơn nữa Chiêu Ninh xứng đáng để tôi làm thế".

A: "Rất tốt, sao lúc đó ông không nói cho cậu ấy nghe?".

Công lập tức héo rũ: "Ngày đó lo lắng quá, đến nói cũng nói sai rồi, sao mà có cơ hội giải thích dài dòng như thế chứ. Mà bây giờ cậu ấy cũng không chịu nghe tôi nói, gửi tin nhắn lại có vẻ không đủ thành ý".

A bĩu môi: "Tiền đồ của ông tươi sáng gồm nhể?".

Công: "Thôi vậy, không nói chuyện của tôi nữa. Ông thì sao, đi làm cảm giác thế nào? B đối xử với ông chắc là không tệ đâu nhỉ?".

A nhất thời tròn mắt: "Cái gì mà không tệ? Có chỗ nào không tệ? Ông có nhầm cái gì không đấy! Tôi là đi làm! Chúng tôi là quan hệ cấp trên cấp dưới, miễn cưỡng cũng chỉ xem là bạn bè thôi! Cái gì mà tệ với không tệ! Không có chuyện này!".

Công: "... Tôi thấy ông mới là đến tháng rồi đấy".

Thật ra thụ ở bên kia cũng chẳng dễ chịu gì cho cam. Mặc dù trong lòng biết rõ hôm đó công chỉ nói nhầm thôi, nhưng cứ nghĩ đến thái độ lạnh nhạt không dứt khoát của anh là cậu lại không khỏi tức giận, quyết định không thèm nhìn nữa cho đỡ ngứa mắt. Có điều nói thì nói thế, thụ vẫn rất nhớ công, nếu không sao lúc ba giờ chiều mỗi ngày đều nhìn không được mà nhìn về chỗ công thường đứng đợi mình mãi. Mấy ngày liền, thụ đều không nhìn thấy người mình nhớ, bộ dạng thất vọng rõ ràng đến nỗi ông chủ cũng chịu không nổi nữa.

Ông chủ: "Tôi quyết định từ tuần sau chuyển ca của Hướng Văn lên, bắt đầu từ bốn giờ?".

Thụ: "Hả? Tại sao?".

Ông chủ: "Tôi sợ mắt cậu nhìn đến rơi cả ra thì tôi còn phải chịu tiền tai nạn lao động nữa mất".

Mặt thụ đỏ bừng: "Ông chủ, ông nói lung tung gì thế?".

Ông chủ khoát tay: "Được rồi, cậu cứ xem như tôi mộng du nói mớ đi".

Ngày thứ năm, thụ vẫn chẳng nhìn thấy công đâu cả, trong lòng không khỏi buồn bực, đồng thời cũng lại thấy bản thân thật buồn cười: Cái loại miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo này đúng là chẳng khác gì mấy cô gái đang yêu cả.

Tối cuối tuần, thụ ở trong nhà đọc sách, đọc cả tiếng đồng hồ mà mới lật được hai trang, chỉ thấy nhàm chán vô cùng. Thực ra những ngày cuối tuần bình thường khác cậu cũng ngồi trên sofa đọc sách, công thì ngồi sau máy tính lạch cạch cạch cạch gõ bàn phím. Rõ ràng cả hai chẳng nói chuyện gì, người nào tự làm việc của người nấy nhưng lại không thấy ngột ngạt như lúc này. Nghĩ đến đây, thụ hạ quyết tâm, vút luôn quyển sách sang một bên, cầm điện thoại lên bắt đầu ngáy ra. Nhìn cả nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhện được mà ấn số của công, nghĩ xem câu đầu tiên nên nói gì. Kết quả, chẳng có ai nhắc máy. Thụ không rõ anh không nhận được hay cố ý không nhận, tóm lại, lòng loạn như ma.

Đến chiều, thụ nhận được điện thoại của bác chủ nhà, bảo là con gái bác đang học vẽ ở Cung văn hóa, nhưng thầy giáo của nó có việc gấp nên cho về sớm, bác trai bác gái đều có việc không đi được, muốn nhờ thụ qua đón bé hộ.

Thụ nghĩ dù sao mình cũng chẳng có việc gì làm liền nhanh nhẹn nhận lời. Vừa đến Cung văn hóa đã nhìn thấy con gái bác chủ nhà đứng ở cửa đang nhìn ngó tứ phía. Thụ tiến lên trước, vẫy vẫy tay: “Đường Đường, chú đến đón cháu đây”.

Cô bé người cũng như tên, vừa nhìn thấy cậu đã kêu rất ngọt: “Chú!”.

Thụ trêu đùa cô nhóc một tý, bé cứ cười mãi không thôi. Trên đường về đi qua một cửa hàng bánh ngọt, thụ thấy ánh mắt Đường Đường nhìn chăm chăm vào mấy cái bánh ga tô bên trong liền dừng bước: “Cháu muốn ăn bánh ga tô à?”.

Cô bé gật gật đầu.

Thụ: “Ừm... Nếu chú mua bánh ga tô cho cháu thì cháu sẽ cảm ơn chú thế nào nào?”.

Thụ thật ra chỉ định trêu cô nhóc một tý thôi, không ngờ cô bé quay người lại lục tìm trong cái ba lô sau lưng một lúc lâu, cuối cùng rút ra một bông hoa hồng gấp bằng giấy đỏ.

Cô bé giơ thật cao bông hoa lên trước mặt thụ: “Chú, cháu dùng cái này đổi với chú được không? Đây là thầy giáo vừa mới dạy bọn cháu làm đấy!”.

Thụ nhận lấy bông hoa, dịu dàng nói: “Bông hoa đẹp thế này, có thể đổi được một khoanh bánh ga tô dâu với một cốc trà sữa đấy”.

Mua bánh ga tô và trà sữa xong, hai người ngồi luôn trong quán để ăn. Thụ gửi tin nhắn cho bác chủ nhà, bảo là mình đã đón được Đường Đường rồi, hai bác cứ yên tâm. Cậu vừa đặt di động xuống thì nghe tiếng cô bé kêu to: “Chú ơi, chú mau nhìn xem, kia là chú đã tặng cháu con pikachu!”.

Tim thụ nảy mạnh một cái, thuận theo hướng cô bé chỉ mà nhìn sang, đối diện quả nhiên là công, đứng ở bên đường hình như đang nói chuyện với ai đó. Thụ đột nhiên rất muốn chạy qua, nhưng thấy công và người kia nói cười vui vẻ, dường như chẳng bị vụ cãi nhau giữa hai người ảnh hưởng chút nào, trong lòng lại có chút tức giận. Thế là cậu vỗ vỗ lên đầu cô bé con: “Đường Đường, cháu nhìn nhầm rồi, cái người cười đê tiện thế kia không phải là chú đã tặng cháu con pikachu đâu!”.

Cô bé nhìn thụ: “Chú, ‘đê tiện’ là gì thế ạ?”.

Thụ: “... Là vừa nhìn đã biết không phải người tốt ấy”.

Hai người ăn hết bánh ga tô, chuẩn bị ra về. Vừa ra khỏi tiệm, thụ không nhện được mà liếc về phía công, chẳng ngờ cô bé bên cạnh lại hướng về phía bên kia hét to: “Chú pikachu!”.

Công bị tiếng hét này làm giật mình, quay đầu lại. Đường Đường vui vẻ lắc lắc tay thụ: “Chú xem, đúng là chú pikachu mà, vậy chú ấy không phải đê tiện nữa rồi đúng không ạ?”.

Thụ: “...”.

Công vừa bắt ngờ vừa vui mừng, chạy vội qua.

Công: “Hai người sao lại ở đây?”.

Thụ im lặng.

Đường Đường: “Chúng cháu đi ăn bánh ga tô”.

Công một tay ôm lấy cô bé: “Công ty của chú hôm nay tổ chức một hoạt động cho trường tiểu học ở đây, bên trong có rất nhiều đồ ăn, rất nhiều đồ chơi, cháu có muốn qua đó không?”.

Thụ nhú mày, đang định mở miệng từ chối thì Đường Đường đã rất vui vẻ hỏi lại: “Thật ạ?”.

Công nhìn sang thụ, nhẹ giọng hỏi: “Cùng đi có được không?”.

Một lúc lâu sau, thụ gật đầu.

12. Chương 34 - 35 - 36 - 37 - 38

34

Nhà xuất bản của công kết hợp với trường tiểu học ở trung tâm thành phố tổ chức hoạt động. Nhà xuất bản quyền góp sách cho nhà trường, lại sắp xếp ột số tác giả viết sách thiếu nhi cứ thứ Sáu lại đến trường kể chuyện hoặc hướng dẫn các em chơi trò chơi gì đó. Đường nhiên, công là dựa vào thân phận biên tập của “chị Hường Nhật Quỳnh” mà đi.

Giờ học tương tác của công đến ba giờ mới bắt đầu, anh thấy thời gian vẫn còn sớm nên đi ra ngoài hút thuốc, chẳng ngờ lại gặp người quen nên mới đứng lại nói chuyện một chốc. Lúc này thấy cũng sắp đến giờ, công liền đưa cả Đường Đường và thụ vào chỗ anh chuẩn bị lên lớp. Vừa vặn phía cuối lớp có chỗ trống, công nói với chủ nhiệm một tiếng, sắp xếp cho bọn họ ngồi ở đó, lại lấy thêm một ít thức ăn đem đến.

Giờ học tương tác kiểu này thường sẽ có một chủ đề chính, chủ đề mà công chuẩn bị là “Bảo vệ môi trường”. Nhưng lúc nhìn dáng người đang ngồi phía cuối lớp, công đột nhiên đổi ý: “Chủ đề hôm nay của chúng ta là: Xin lỗi. Thấy muốn hỏi các con, các con cho là lúc làm những việc gì thì phải xin lỗi nào?”.

Ngồi dưới lớp đều là những bé còn nhỏ tuổi, nghe công nói thế liền nhao nhao thảo luận:

“Lúc làm bạn khác khóc ạ”.

“Con thấy lúc vô tình đánh trúng bạn khác thì phải xin lỗi ạ”.

“Lần trước con làm dơ đồ của mẹ, bố bắt con phải xin lỗi ạ”.

“...”

Không khí trong lớp học vô cùng náo nhiệt, nói thật là thụ cũng có phần bất ngờ, lúc bắt đầu công việc có vẻ hơi cứng nhưng lại rất chú tâm, những câu chuyện nhất thời bịa ra cũng rất sinh động, các bạn nhỏ dường như cũng rất thích anh. Đến lúc gần hết tiết, có một bạn nhỏ giơ tay xin phát biểu, thụ nghe thấy bạn nhỏ đó nói: “Thưa thầy, thầy có người thầy muốn xin lỗi không ạ?”.

Công: “Có”.

“Đó là người thế nào ạ? Là bạn tốt ạ?”

Công nhìn về phía thụ: “Người đó, đối với thầy là vô cùng vô cùng quan trọng, còn quan trọng hơn các loại đồ ăn vặt, các món đồ chơi, các bộ phim hoạt hình mà các con thích nhất cả trăm lần, cả ngàn lần, cả vạn lần”.

Các bạn nhỏ dường như bị những con số to đùng kia dọa sợ, nhất thời im lặng.

“Thầy ơi, người đó đã quan trọng như vậy, sao thầy lại còn làm sai ạ?”.

Công: “Có lẽ là bởi người đó quá quan trọng, bởi vậy thầy hy vọng mỗi một chuyện liên quan đến người đó đều phải làm tốt nhất. Nhưng thầy lại rất ngốc, vẫn nói sai, làm sai rồi”.

“Vậy thầy định xin lỗi như thế nào ạ?”

Công cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, đáp: “Thầy vẫn chưa tìm được cơ hội để nói lời xin lỗi với người ấy, hơn nữa cũng không biết người ấy có chịu tha thứ cho thầy không. Không biết các con có đồng ý giúp thầy một tay không?”.

Các bạn nhỏ bắt đầu xì xào bàn tán, thụ cũng nhìn công đầy kinh ngạc. Qua một lúc, một bé gái đứng lên: “Nhưng mà chúng con không biết người ấy là ai ạ”.

Công: “Hôm nay người ấy cũng đến, chính là chú ngồi ở dãy cuối cùng trong lớp đấy”.

Lần này thì thụ chờ luôn ra rồi. Các bạn nhỏ ngồi phía trước đồng loạt quay lại nhìn cậu, đến Đường Đường cũng nhỏ giọng hỏi: “Chú ơi, là chú à?”.

Thụ nhất thời không biết phải làm sao, chỉ có thể lén lườm công một cái. Công thì hay rồi, còn chẳng thèm để ý đến ánh mắt của cậu, cố ý không nhìn thụ. Lúc này, một bé trai chạy đến trước mắt thụ, hét to: “Chú, chú tha thứ cho thầy đi mà”.

Mặt thụ lập tức đỏ bừng, mà bé trai đó dường như đóng vai trò mở màn, các bạn nhỏ trong lớp bắt đầu lên tiếng không dứt:

“Chú ơi, thầy đã xin lỗi rồi, chú cũng đừng giận thầy nữa.”

“Đúng thế, đúng thế, lần trước Châu Gia Nhiên làm hỏng cái thước kẻ của cháu, cháu cũng đâu có giận cậu ấy đâu.”

“Chú ơi, mẹ cháu nói tức giận sẽ làm người ta già đi, nếu chú cứ giận mãi, sau đó già đi rồi, lỡ thầy không nhận ra chú nữa thì sao?”

“Chú ơi, nếu chú không tha thứ cho thầy thì thầy sẽ rất đau khổ, đau khổ sẽ ăn không vào, sẽ trở nên rất gầy giống...giống...giống như heo ấy ạ.”

“Điền Hạ, cậu ngốc chết đi được ấy! Heo rõ ràng là rất béo cơ mà!”

“Ai bảo thế? Bỏ tớ hôm qua còn mua thịt heo gầy[1]cho tớ ăn!”

[1]Thịt heo gầy: Chỉ thịt heo đã được lọc bỏ mỡ.

“Tớ thấy thịt heo gầy chắc là thịt ở phần chân, trên thân heo thực sự rất béo.”

“ ... ”

Thế là, các bạn nhỏ bắt đầu mặt đỏ tai hồng, tranh luận kịch liệt về vấn đề heo béo hay không. Thụ buồn cười nhìn sang công, anh chắc cũng không đoán được tình hình lại chuyển thành như thế, trông bộ dạng có vẻ luống cuống. Một giáo viên bên cạnh cũng không đứng nhìn được nữa, nhẹ giọng ho mấy cái, tiếng riu rít như chim sẻ của các bạn nhỏ cuối cùng cũng nhỏ dần rồi yên lặng hẳn. Đường Đường kéo kéo áo thụ: “Chú ơi, chú pikachu là người tốt, chú ấy đã xin lỗi rồi, chú tha thứ cho chú ấy nhé?”.

Thụ nhìn về phía công, thấy anh cũng đang nhìn mình. Cậu nghĩ anh nhất định cũng rất căng thẳng bởi cậu nhìn thấy bàn tay đặt trên bàn của anh đã nắm chặt lại.

Thụ cười: “Ừm”.

Giờ học kết thúc, giáo viên dẫn các bạn nhỏ đi sang chỗ khác chơi trò chơi, công và thụ chậm chậm đi dạo quanh sân vận động.

Công: “Chuyện ngày hôm đó, em không còn giận nữa chứ?”.

Thụ trầm mặc một lúc, nói: “Lúc đó em vội vàng muốn nói ẹ em biết chuyện của chúng ta là vì giấu giếm bố mẹ thế này, trong lòng cứ có cảm giác tội lỗi rất nặng nề. Về sau em nghĩ kỹ lại thì thấy anh nói cũng đúng, tình huống hôm đó quả thật không thích hợp để nói chuyện ấy. Bởi thế, thật xin lỗi, thái độ ngày hôm đó của em tệ quá”.

Công thở phào một hơi: “Lúc sáng anh cũng không nghe điện thoại của em, xem như hòa nhau rồi”.

Thụ: “Anh dám cố ý không nghe điện thoại của em?”.

Công vội lắc đầu quây quây: “Không phải đâu, tối qua anh uống hơi nhiều, ngủ một mạch đến giữa trưa mới tỉnh, tỉnh dậy lại vội vội vàng vàng chạy qua đây luôn”.

Nói xong công lại dè dặt nhìn thụ một cái, thấp giọng hỏi: “Chúng ta, làm hòa rồi chứ?”.

Thụ: “Còn chưa. Còn một chuyện em muốn anh trả lời em”.

Công dừng bước nhìn cậu. Ánh mặt trời mùa đông có phần lười biếng chiếu trên mặt thụ, từng chút từng chút một nhạt dần đi. Thụ gài một bông hồng gấp bằng giấy đỏ lên túi áo khoác ngoài của công, nói:

“Anh Hướng Văn, không biết đóa hoa hồng này có thể đổi một chỗ trên giường anh được không?”.

35

Ngày thụ chuyển nhà, công gọi cả A lẫn B đến ăn cơm. Người xuống bếp đương nhiên là thụ, công ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm với A và B. Thỉnh thoảng quay đầu nhìn thấy hình dáng thụ bận rộn trong bếp, chẳng hiểu sao trong đầu công lại hiện lên bốn chữ “uyên ương mới cưới”, nụ cười trên mặt không cách nào xóa đi được.

A mặt đầy khinh bỉ: “Ông đây là đang qua mùa đông hay qua ‘xuân’ thế?”.

Công vừa ngọt ngào vừa cảm khái, đáp: “Ông không hiểu đâu”.

A: “...Tôi cũng chẳng muốn hiểu chút nào”.

Lúc ăn cơm, A nhìn đồ ăn trên bàn, thêm đến nổi nước dãi cũng sắp rớt cả ra. Mấy hôm nay ở công ty ăn cơm hộp với B, chất béo trong bụng thật sự là quá ít rồi. A vừa giơ đũa ra định gấp một miếng thịt heo xào ớt thì có một đôi đũa từ bên cạnh thò ra đề chặt lấy đũa của cậu. A nhìn B: “Anh làm gì thế?”.

B: “Cậu không được ăn”.

A: “Tại sao?”.

B ho nhẹ một tiếng: “Dễ nóng...không tốt”.

B vừa nói vậy, cả công lẫn thụ đều nhìn chăm chăm vào A.

Công: “Sao thế, dạo gần đây ông bị nóng nghiêm trọng lắm à?”.

A đầu tiên là ngẩn ra, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì đấy, cảm tức trừng mắt nhìn B: “Nóng cái đầu anh, tôi cứ muốn ăn đấy!”.

Giống như muốn xả cơn tức, A múc luôn cả thìa đầy thịt heo xào ớt vào bát mình. B bó tay nhìn cậu một cái, kéo bát của A lại gần, cẩn thận gấp hết hoa tiêu vứt đi, lại đem toàn bộ mâm đậu trong đó chuyển sang bát mình: “Không phải cậu không thích ăn mâm đậu sao, cứ đưa hết cho tôi là được”.

Một loạt hành động này của B vô cùng tự nhiên, A dường như cũng xem là lẽ thường tình, vui vẻ cúi đầu xuống ăn, chỉ có công và thụ là mặt mày đầy khó hiểu nhìn hai người. Giống như cảm giác được trên bàn ăn có phần im lặng, A ngẩng đầu lên: “Sao không ăn gì thế? Đừng khách sáo chứ!”.

Công: “Hai người...quan hệ tốt thật đấy”.

A đang ăn hào hứng, không rảnh trả lời công, lại là B đáp: “Cũng được”.

Công: “Cái cũng được này...là cũng được loại nào thế?”.

B ngẩng đầu nhìn công một cái: “Cậu đoán xem”.

Công & thụ:...

Thụ nghĩ một chút, đẩy bát canh chân vịt đậu hũ đến trước mặt A, A vừa gặm cánh gà vừa nhìn cậu.

Thụ có phần không tự nhiên: “...Ăn thanh đạm một chút thì tốt hơn”.

A: “...”.

Ăn xong cơm, A và B cáo từ ra về. Thụ đi tắm, công vào bếp rửa bát, rửa một hồi cũng chạy vào nhà tắm luôn. Thụ nhìn bộ dạng cởi đồ chuẩn bị đi tắm của công, vừa tức vừa buồn cười: Không phải anh mới tắm lúc sáng sao. Công mặt mày vô cùng điềm tĩnh: “Lúc rửa bát để nước to quá, bắn ướt người rồi”.

Thụ: “...Anh đã dùng vòi cao áp để rửa bát rồi mà...ừm...”, mới nói đến đây công đã tự ý đi vào, hôn thụ làm cậu chẳng nói được nữa. Sau đó cả buổi tắm hơi nóng vẫn vít.

Tắm xong, thụ ngồi trên ghế sofa, công giúp cậu lau đầu. Thụ nhớ đến bữa ăn vừa rồi, hỏi: “A với B đều là đồng tính à?”.

Công: “B từ trước giờ vẫn là đồng tính không sai. Còn về A, trước hôm nay anh vẫn luôn cho rằng cậu ta thích dạng đàn bà eo thon cơ đấy. Cậu ta lúc trước vẫn nói với anh cậu ta thích nhất là cảm giác ‘đầy một bàn tay’ mà”.

Thụ: “...”.

Công: “Nhưng bây giờ, nhìn thế nào cũng thấy cậu ta bị người khác nắm ‘đầy một bàn tay’ rồi”.

Mà lúc này A và B hai người đang cãi nhau trong xe – Đây là theo ý kiến một chiều của A.

A: “Cuối cùng, anh muốn thế nào?”.

B: “Tôi chẳng muốn thế nào cả”.

A tức tới thở hổn hển: ‘Anh còn nói anh chẳng muốn thế nào? Lúc nãy trên bàn ăn, anh! Anh! Anh!’.

Cậu nói đến ba chữ “anh” rồi mà vẫn không thốt được hết câu.

B bật cười: “Tôi làm sao?”.

A: “Anh còn cười!”.

Tay trái B cầm bánh lái, tay phải nắm tay A, thấp giọng nói: “Đừng làm loạn nữa!”.

Lại là bốn chữ này! A thật sự muốn khóc mà không có nước mắt, mỗi lần nghe thấy B nói câu này cậu liền chịu thua.

Từ ngày hai người lên giường, quan hệ giữa cả hai nằm vào diện vô cùng tế nhị. Nói tóm lại, A còn chưa kịp thương khóc cho trình tiết cái cửa sau của mình thì đã bị một loạt những hành động không thể tưởng tượng của B làm cho đau đầu.

Tỷ như: Cậu vốn cho rằng lần đầu lên giường đó chỉ là hành động an ủi giữa bạn bè với nhau, cậu mơ hồ làm rồi thì cũng coi như xong, mọi người cứ xem như không có gì xảy ra là được. Thế nhưng ngày thứ hai, B mặt mày đầy hạnh phúc đem cháo đến cho cậu ăn là chuyện gì? Lâu lâu lại hôn cậu một cái là chuyện gì?

Hay ví như cậu cân nhắc B có phải là thích mình không, thế là cậu liền hỏi thẳng anh ta, B lại chỉ cười mà không nói gì. Mà đáng sợ hơn là: Bản thân cậu lại không thấy phản cảm với việc lên giường với một người đàn ông! A nghĩ thế nào cũng thấy mình giống như đang mở một cánh cửa đến thế giới khác vậy, mà B, lại chính là người dẫn đường.

Nghĩ đến đây, A hít một hơi thật sâu. Cậu quyết định rồi, ngày mai đến quán bar tìm đàn bà!

36

Lúc công và thụ đến phòng đặt sẵn thì B đã đợi ở đó rồi. Công nhìn trái nhìn phải một hồi, tò mò hỏi: “A hẹn chúng ta đến ăn cơm mà bản thân còn chưa đến à?”.

B: “Chưa thấy đâu”.

Thế là ba người ngồi xuống uống trà tán chuyện. Không bao lâu sau thì nhìn thấy A xuất hiện cùng một người con gái ăn mặc trang điểm rất thời thượng. Cậu ta còn đặc biệt đứng ở cửa, ra vẻ bảnh bao chào bọn họ: “Các vị, tôi đến rồi đây!”.

Công, thụ hai người không hẹn mà cùng nhìn sang B, B cười một tiếng: “Không giới thiệu người bên cạnh cậu với chúng tôi một chút?”.

A giống như khiêu khích, hôn một cái lên mặt cô nàng bên cạnh: “Bạn gái tôi, Ngô Hân”.

Công, thụ hai người lập tức “ồ” một tiếng. B lại vô cùng phong độ đứng dậy đưa tay ra, trên mặt còn cười tươi như gió xuân tràn về: “Hôm nay lời to rồi, không những được ăn cơm miễn phí, còn được làm quen với người đẹp. Chào cô, tôi là Trần Hạ”.

Người đẹp điệu dàng bắt tay B: “Chào anh, nghe Lục Dương nói anh làm chủ biên ở nhà xuất bản, đây là lần đầu tiên tôi quen được biên tập đấy”.

B giả vờ kinh ngạc: “Í, cậu ta không nói với cô bình thường tôi hành hạ cậu ta thế nào à?”.

Ngô Hân: “Để tôi nhớ lại xem...À có, anh ấy nói cơm hộp anh mua rất khó ăn”.

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều phì cười, bầu không khí có vẻ tốt không thể tốt hơn.

Thụ hỏi nhỏ công: “Chuyện gì thế này?”.

Công lườm thụ một cái, nói với A: “Ông có cô bạn gái xinh thế mà giờ mới đưa đến giới thiệu với bọn tôi, hôm nay nhất định phải phạt ông mấy cốc! Đi, cùng tôi đi chọn rượu!”, sau đó anh túm lấy A, kéo thẳng đi.

Đến khi hai người ra ngoài rồi, công hỏi: “Ông làm sao thế? Từ bữa cơm hôm trước đến giờ mới có ba ngày, bạn gái này của ông từ đâu chui ra thế?”.

A: “Quen trong quán bar, ông thấy ổn chứ?”.

Công hoài nghi, mở miệng: “Ông với B không phải...”.

A: “Tôi có bạn gái, ông nhắc đến anh ta làm gì. Tôi với anh ta ngày trước cũng chỉ là người xa lạ, bây giờ là bạn bè bình thường thôi”.

Công: “...Được rồi, là tôi nghĩ nhiều quá rồi”.

Lúc hai người ôm bình rượu vào phòng thì bên trong đang nói chuyện rất vui vẻ, Ngô Hân đã cười đến toàn thân rung cả lên. Vừa nhìn thấy A, cô vội nói: “Dương, người bạn này của anh thật thú vị!”.

A liếc B một cái: “Thế à?”.

B không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn A.

Có điều bữa ăn ngày hôm nay, nhìn thì có vẻ là để A khoe khoang hạnh phúc, nhưng chủ nhân lại ăn uống chẳng có tý cảm giác gì. Bởi trong suốt thời gian này, B đã hoàn toàn thể hiện được ma lực của những người đàn ông thành đạt: hài hước, ăn nói khéo léo, tự tin, có phong độ. Nói thật thì, lúc B từ tốn kể lại những chuyện thú vị mình gặp trong công việc, đến A cũng nghe đến mê mẩn, Ngô Hân lại càng không phải nói, cô liên tục kêu lên những tiếng kinh ngạc. B còn nhiệt tình mời cả bọn cuối tuần đến thành phố bên cạnh tắm suối nước nóng, nói là vừa vặn đang có mấy thẻ chiêu đãi. So sánh lại, A tự nhiên có vẻ quá bình thường.

Ăn xong, công và thụ đi xem phim, B nói hôm nay mình không lái xe, nhờ A đưa mình về nhà. Trên đường đi, A lái xe, Ngô Hân ngồi ở vị trí phụ lái, B ngồi ở ghế sau. Có lẽ do lúc ăn cơm quá vui vẻ, đến khi lên xe ba người mệt quá cũng chẳng nói gì. Ngô Hân có vẻ buồn ngủ, B nhìn ra cảnh vật ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ ngợi gì. Đến khu Ngô Hân ở, ba người biến thành hai người, trong xe lại càng im lặng bất thường, A chịu không được liền mở nhạc lên. B nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên thì hơi bất ngờ, là “You belong to me”.

Bài hát này là bài anh thích, trên xe anh cũng mở không biết bao nhiêu lần. A cũng chẳng nghĩ đến việc USB để trong xe có bài này, lại vô tình mở trúng, nhìn không được liếc lên gương chiếu hậu. Giống như cảm nhận được ánh mắt của cậu, B cũng quay lại nhìn lên đó, ánh mắt hai người gặp nhau qua tấm gương. A lúng túng quay đầu đi, hắng giọng: “Bài hát này rất hay, phù hợp nghe lúc về”, B chỉ cười một cái.

Rất nhanh xe đã đến nhà B, anh xuống xe xong lại gõ gõ vào cửa kính chỗ A ngồi. A hạ kính xuống, lười biếng hỏi: “Làm gì thế, muốn trả tiền xe à?”.

B: “Cuối tuần đi suối nước nóng đừng quên đưa bạn gái cậu theo nhé”.

A lẩm bẩm một câu: “Không có việc gì mà tự nhiên tử tế, không phải muốn gian dân thì cũng là phường đạo tặc”.

B cuối người xuống nhìn thẳng vào mắt A: “Sao cậu biết tôi muốn gian dân với cậu?”.

37

Rất nhanh đã đến thứ Bảy, cả nhóm năm người đến trung tâm nghỉ mát lớn nhất của thành phố bên cạnh. Mùa đông mà, đương nhiên là nên đi tắm nước nóng, thoải mái biết mấy. Thẻ chiêu đãi của B quả không phải làm hàng, ba phòng hạng sang, mỗi phòng đều có một bể tắm đôi riêng biệt, không cần phải làm sủi cỏ chui hết vào cùng một vạc dầu mà tắm chung với những người khác. Trước tiên, cả nhóm đến nhà ăn dùng bữa, Ngô Hân có vẻ vô cùng hào hứng, cứ quần quýt lấy A với B nói chuyện mãi không thôi. Ăn xong, công, thụ hai người trực tiếp nhận lấy khóa phòng rồi đi thẳng. B cầm chìa khóa hai phòng, đứng trước phòng mang số 106 nói với A: “Một phòng là 106, một phòng là 107, cậu...muốn lấy phòng nào?”.

A đưa ánh mắt kỳ quái sang nhìn anh: “Phòng 107”, sau đó đưa Ngô Hân vào phòng 107.

B chẳng nói gì, quay người tiến vào trong phòng, châm thuốc lên hút. Anh nghĩ: Một điếu thuốc, anh chỉ nhẫn nại đến hết thời gian hút một điếu thuốc thôi.

Kết quả, một điếu thuốc còn chưa hút hết, A đã mở cửa bước vào.

B ngẩn ra, hỏi: “Sao cậu không ở lại phòng 107?”.

A: “Anh đùa gì thế? Người ta là con gái đấy!”.

B: “...”.

A cũng chẳng thèm để ý đến B, thuận thực cởi bộ quần áo, lại quần khăn tắm quanh hạ thân, bước vào suối nước nóng.

B đứng dựa vào tường nhìn cậu: “Cô nàng Ngô Hân đó, thật sự là bạn gái cậu à?”.

A liếc B một cái: “Đương nhiên rồi. Tôi biết anh nghĩ cái gì, nhưng tôi với cô ấy dù sao cũng quen biết chưa lâu, tôi lại không phải loại người tùy tiện”.

B bật cười, A có phần tức giận: “Anh cười cái gì?”.

B: “Tôi cũng không phải người tùy tiện”, nói rồi cũng bắt đầu cởi đồ.

A: “Anh làm gì thế?”.

B: “Tắm suối nước nóng chứ làm gì”.

Quả thật là tắm suối nước nóng.

B và A mỗi người ngồi một bên, A lật giở tờ tạp chí mà khách sạn tặng, B lại cầm di động, hình như đang nhắn tin. A thấy thật nhàm chán, giờ chân đá đá B: “Haizz, nếu anh không đến có phải tôi được một mình một bể tắm rồi không? Anh nói xem, cái chức chủ biên của anh làm việc có vẻ cũng vất vả quá rồi đấy”.

B đặt điện thoại sang một bên, thoải mái nằm hằn xuống: “Quen rồi. Cha mẹ đã ly hôn từ lúc tôi bé xíu, tôi sống cùng mẹ. Một người mẹ đơn thân nuôi con nhỏ rất khổ cực, bà thường xuyên làm việc đến rất khuya mới trở về, bởi thế tôi luôn ăn một mình, làm bài tập một mình, xem ti vi một mình...Quen rồi thì cũng chẳng có vấn đề gì nữa cả”.

Không biết có phải do ngâm mình trong suối nước nóng rất thoải mái không mà giọng B chẳng cứng rắn như mọi khi mà trở nên có phần nhu nhược. A nghe anh nói mà thấy chua xót, lập tức tưởng tượng ra hình ảnh một cậu bé bê cái ghế nhỏ ra trước cửa ngồi đợi mẹ về.

A: “Mẹ anh quả thật cũng chẳng dễ dàng gì. Lần trước anh nói bà tái hôn, anh không vui, có phải là sợ người khác cướp mất tình yêu của mẹ dành ỉn không? Không nhìn ra anh còn có bệnh yêu mẹ quá đáng đấy!”.

B không nói gì. Nói thật anh cũng suýt quên mình đã nói với A chuyện này. Mặc dù có thất đức một chút nhưng lần đó quả thật là lừa cậu thôi. Đối tượng tái hôn của mẹ anh cũng đã gặp qua, là một người đàn ông dịu dàng, thành thật, anh rất yên tâm. Hơn nữa anh cũng đâu còn là trẻ con, chẳng có gì phải buồn cả.

A thấy B mãi vẫn chẳng trả lời, dường như còn nhắm mắt lại đầy đau khổ, lòng lập tức căng thẳng, bơi đến bên cạnh B, đưa tay lên che mắt anh lại.

A dè dặt nói: “Không sao đâu, anh đừng đau khổ. Mặc dù mẹ anh có một gia đình mới nhưng tôi tin là với bà, anh vẫn luôn là quan trọng nhất”.

B nhấc tay cậu ra, mở đôi mắt sáng ngời. Anh nhìn A chăm chú, hỏi: “Cậu đối với người khác cũng tốt thế này à?”, còn không đợi A trả lời, B đã hôn lên môi cậu.

Nụ hôn này không nhẹ nhàng như nụ hôn đầu tiên của A và B, cũng không cuồng nhiệt như lần hai người làm tình. Lần này B rất dịu dàng nhưng lại day dưa không dứt, anh rất kiên nhẫn, từng bước từng bước một chiếm đoạt lấy lý trí của A. Anh vuốt ve A, nhịp điệu cực kỳ thông thả, chậm rãi khiến các giác quan của A trở nên mẫn cảm dị thường. Cậu thèm khát những động chạm của B, thậm chí, cậu còn thèm khát có nhiều hơn thế. Tay B ở dưới, dịu dàng mơn trớn nhưng kiên quyết không lại gần nơi quan trọng nhất kia. Mặt A đỏ bừng: Cái tên này, thật quá dễ tiện!

Dường như nhìn ra được A đang nghĩ gì, B cười một tiếng, ngậm lấy tai cậu, bắt đầu chậm rãi chuẩn bị cho A, khiến thân thể cậu hơi run rẩy.

B dựa vào bên tai A, nói: “Phòng này cách âm không tốt lắm, tiếp theo đừng kêu ra tiếng nhé”.

Đêm tắm suối nước nóng, mới chỉ vừa bắt đầu.

38

Ba ngày sau lần đi tắm suối nước nóng, A gọi điện cho Ngô Hân, hỏi cô sau giờ làm có rảnh không. Ngô Hân bảo cô cũng đang có việc muốn nói với cậu, hai người liền hẹn nhau ở một quán cà phê. A đến trước, tâm tình rối loạn vô cùng. Hôm nay cậu hẹn gặp là muốn kết thúc cái quan hệ “người yêu” giữa hai người. Lần đó nhất thời nông nổi đến quán bar mời mấy cô gái uống rượu, trong đó có người là Ngô Hân, khi đi từ quán ra, anh đã hỏi cô: “Hay là, chúng ta thử yêu nhau xem thế nào?”.

Cậu chỉ là buột miệng hỏi thế, chẳng ngờ Ngô Hân lại nhận lời thật. Cậu đã nghĩ: Hay là, cứ yêu thật luôn đi. Nhưng qua cái đêm ở suối nước nóng kia, cậu không thể không thừa nhận, cậu có lẽ là...Tóm lại, cậu chẳng còn mặt mũi nào nhìn cô nàng “bạn gái” này nữa cả.

Một lúc sau Ngô Hân cũng tới. A đấu tranh mãi vẫn chưa mở được miệng, Ngô Hân lại lên tiếng trước: “Xin lỗi, chúng ta chia tay đi”.

A: “...”.

Ngô Hân: “Dù sao lúc đầu cũng đã nói chỉ là thử xem thế nào thôi. Không phải lúc đó anh cũng nghĩ thế sao?”.

Nói thế cũng không sai, có điều sao nghe lại khiến người ta buồn bực thế nhỉ?

A thấy hơi bực: “Tôi có thể hỏi tại sao không?”.

Ngô Hân: “Tôi thích người khác rồi, trong mắt tôi, anh ấy là người đàn ông hoàn hảo. Hơn nữa, tôi cảm giác là anh ấy hình như cũng có ý với tôi”.

A nghĩ: Không đúng, từ lúc cả hai quen nhau đến giờ còn chưa đến một tuần lễ. Hơn nữa còn ở bên nhau đến mấy ngày, cô nàng này gặp người đàn ông “hoàn mỹ” kia ở chỗ nào chứ?

A dè dặt hỏi: “Anh ta là...?”.

Ngô Hân ngẩng đầu nhìn A một cái: “Thật ra nói với anh cũng không sao, là Trầm Hạ”.

Tối đó B đang tăng ca.

Nói là tăng ca nhưng thực ra anh chỉ ngồi ở phòng làm việc, ngăn người nhìn di động mà thôi. Anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nhắc điện thoại lên, bắt đầu soạn tin nhắn. Kết quả, còn chưa kịp viết xong thì “ầm” một tiếng, chỉ thấy A lửa giận bùng bùng đập cửa bước vào.

B: “Cậu làm gì thế? Ăn nhầm thuốc nổ à?”.

A cười khẩy một tiếng: “Anh cũng được lắm!”.

B: “Cái gì?”.

A: “Giả vờ, còn tiếp tục giả vờ?”.

A lúc này quả thật là tức điên rồi. Ngô Hân nói với cậu, tối hôm tắm suối nước nóng đó, hai người bọn họ còn nhắn tin cho nhau nữa. Anh ta được lắm, một bên đề cậu xuống, một bên tán tỉnh người con gái khác.

B nhủ mày: “Rốt cuộc là cậu đang nói gì thế?”.

A: “Biên tập đại nhân, ngài cứ muốn tôi nói thẳng ra mới được à? Được thôi, ngài đã chẳng lo mất mặt thì tôi có gì phải để ý chứ. Sao nào, cảm giác tán tỉnh phụ nữ sau lưng tôi rất vui vẻ sao?”.

B nhìn chăm chăm vào A, không nói gì. A thấy anh như vậy, trong tim lập tức lạnh đi. Vốn cậu còn định qua đây xem có nhầm lẫn gì không, nghe xem anh giải thích thế nào. Mà giờ phút này, tình hình trước mắt phải hiểu thế nào đây, im lặng là thừa nhận sao?

B nhìn cậu một lúc, cuối cùng cũng mở miệng: “Cậu tức giận là bởi tôi tán tỉnh người con gái khác sau lưng cậu, hay là vì tôi phản bội tình bạn của cậu, tán tỉnh bạn gái cậu?”.

A bị B hỏi thế thì sưng ra: Cậu giống như cô vợ nhỏ chạy đến khiển trách anh thế này là vì...

B tiếp tục nói: “Tôi thừa nhận, tối hôm đó quả thật tôi có nhắn tin với cô ấy, tôi...”.

A vừa nghe thế, lửa giận lập tức bốc lên tận đầu, ngắt lời anh: “Cuối cùng thì anh cũng chịu thừa nhận rồi?”.

Sau đó cậu nhìn thấy di động trên tay B, liền giật luôn lấy, nói: “Vừa mở cửa ra đã thấy tay anh run rẩy một chút. Anh căng thẳng cái gì, chẳng lẽ đang làm chuyện gì mờ ám à?”.

Cậu ấn một phím trên điện thoại, màn hình lập tức sáng lên.

A: “Ái chà, hóa ra là đang soạn tin nhắn. Người nhận: Tinh Tinh[1]! Gọi cũng thân mật quá nhỉ?”.

[1] Tinh Tinh: Có nghĩa là ngôi sao.

A cảm tức nhìn B: “Để tôi xem viết cái gì: Anh muốn nói với em, anh thích em, rất thích em. Vì thế, xin em cùng anh...”.

A đọc từng chữ từng chữ một, tức giận quá mức lại hóa cười: “Ra là đã tiến đến giai đoạn tỏ tình rồi à. Có điều vẫn chưa kịp viết xong đã bị tôi làm gián đoạn rồi. Không sao, hai người tâm ý tương thông, không cần viết hết cũng có thể hiểu được nhau. Để người bạn này làm việc tốt, gửi giúp anh nhé”.

Nói xong, A ấn thẳng nút gửi đi.

Chưa đến năm giây sau, trong văn phòng vang lên tiếng nhạc trong trẻo. Đó là nhạc chuông tin nhắn của A.

A ngậy ra.

Cậu nghi hoặc rút điện thoại ra nhìn, lại nhìn lên B, dường như nhất thời hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ, không biết phải nói gì mới được. B lạnh nhạt nói: “Tôi về trước đây, lúc cậu về nhớ đóng cửa lại”, nói rồi anh cầm chìa khóa đi ra ngoài.

B đi đến bãi đỗ xe, dựa vào xe mình hút thuốc. Anh thấy trong lòng thật rối rắm. Anh hoàn toàn không nghĩ đến mình lại tỏ tình trong hoàn cảnh hỗn loạn này. Nói thật thì từ lúc gặp A đến nay, anh thấy mình không còn là chính mình nữa. A nhìn thì có vẻ thông minh lanh lợi, thực ra lại gốc hết chỗ nói, đã thế còn là cái loại người tốt vượt mức bình thường, bởi thế anh mới không nhận được mà lúc nào cũng trên chọc

cậu. Thế nhưng người như vậy lại từ tốn, vững vàng chiếm lấy một chỗ trong trái tim anh. Đã rất nhiều lần anh tự hỏi mình, người này có gì tốt? Song cũng đâu có cách nào? Thích chính là thích mà thôi.

B thở dài một hơi, dập điếu thuốc, mở cửa xe chuẩn bị lái về nhà thì nhìn thấy A thở hổn hển chạy lại.

B nhìn cậu.

Cậu chỉ đứng cách anh có một bước chân, chỉ một bước chân ngắn ngủi, anh có thể vươn tay ôm lấy cậu. Nhưng anh không dám, anh phát hiện mình không dám.

A thấy B chẳng có động tĩnh gì thì hơi căng thẳng, bàn tay đang buông thõng bên người lúc thì nắm chặt, lúc lại thả lỏng. Cuối cùng cậu nghiêng răng, rút điện thoại di động từ trong túi ra, tiến lên một bước: “Cái này...tin nhắn...anh cho tôi bản hoàn chỉnh đi”.

B bật cười, vươn tay ra ôm lấy cậu.

“Bản trực tiếp, cậu có muốn không?”.

13. Chương 39 - 40 - 41 - 42

39

Chớp mắt đã sắp hết một năm, năm mới đã ở ngay trước mặt, chỉ còn một tuần nữa là đến tết Tây. Thụ vốn định đợt nghỉ này không về, nhưng ở nhà gọi điện lên báo có việc, cứ nhất định muốn cậu phải về. Chuyện này đã phá hỏng kế hoạch hai người đặt ra từ trước. Công vốn định nhân dịp này đưa cậu về nhà ăn cơm, xem như chính thức ra mắt gia đình, bây giờ chỉ có thể đổi lịch sang Giáng sinh thôi. Cũng may lễ Giáng sinh năm nay trùng vào cuối tuần, tối thứ Sáu thụ liền lời công ra ngoài dạo phố, chuẩn bị lễ vật cho cha mẹ công. Mua quà ẹ Hường thì rất đơn giản, thụ mua luôn một cái khăn quàng cổ bằng lông dê màu đỏ, vừa ấm lại vừa đẹp. Còn về phần cha Hường, thụ vốn định mua rượu, công lại nói ở nhà nhiều lắm; thụ muốn mua thuốc lá, công nói nhà nhiều lắm; thụ đổi sang mua trà, công lại tiếp tục nhà nhiều lắm.

Thụ: “...Nhà anh có phải là siêu thị không thế?”.

Công: “...Anh biết có thứ bố anh rất thích nhưng mẹ thì nhất quyết không cho ông mua”.

Công nói đó là một bộ đồ thưởng trà bằng sứ xanh của Nhữ Dao[1]. Thụ nhìn thứ đồ tinh xảo mỏng manh trong quầy hàng, tò mò hỏi: “Bác trai thích trà đạo à?”.

[1] Nhữ Dao: Là loại sứ được hình thành từ cuối đời Bắc Tống, đứng đầu trong năm loại sứ nổi tiếng nhất ở đời Tống. Sứ Nhữ Dao nổi danh về các loại sứ xanh, sứ có cốt mỏng, lớp men dày, có cảm giác như ngọc thạch, mặt men có những vết nứt rất nhỏ. Những tác phẩm của Nhữ Dao để lại cho đời sau chưa đến trăm cái, bởi vậy chúng cực kỳ quý hiếm.

Công: “Không phải”.

Thụ: “Thế sao lại thích thứ này?”.

Công: “...Phòng làm việc của bố anh trước giờ vẫn luôn thiếu đồ trang trí, mà bộ đồ sứ này, bất luận là màu sắc hay phong cách, ông đều thấy rất phù hợp với văn phòng của mình”.

Thụ: “...”.

Tối thứ Bảy, hai người xách theo đồ đoàn đi đến nhà công. Đây là lần đầu tiên thụ gặp mẹ Hường, mà từ lúc trông thấy cậu, mẹ Hường cứ nhìn cậu mà cười, cười đến độ mặt thụ đỏ hồng hết lên. Công lấy cái khăn thụ mua ra, nói: “Mẹ, đây là khăn quàng Chiêu Ninh mua tặng mẹ đây”.

Mẹ Hường nhìn thấy khăn thì vô cùng hài lòng, lập tức quàng lên, hỏi cha Hường có đẹp không.

Cha Hường: “Ừm, không tồi, Tiểu Diệp thật có mắt thẩm mỹ”.

Thụ vội vàng đưa cho ông bộ đồ sứ được bọc cẩn thận: “Bác trai, đây là quà tặng bác ạ. Món quà có hơi chiếm diện tích một tỹ, cháu thấy bác để vào phòng làm việc là hợp nhất ạ”.

Khỏe miệng cha Hường cong lên: “Cháu thật là...”.

Mẹ Hường lườm công một cái: “Mẹ không cho bố con tiêu tiền bữa bãi, con liền bảo Tiểu Diệp tiêu tiền lung tung đấy hả?”.

Bốn người ngồi trong phòng khách nói cười một lúc rồi mẹ Hường vào bếp chuẩn bị cơm trưa.

Cha Hường: “Tiểu Diệp, qua chơi cờ với bác”.

Đến lúc thụ qua thì đã thấy cha Hường ngồi nghiêm chỉnh trước bàn cờ, trong tay còn cầm một quân cờ đen, tư thế hạ cờ rất vững vàng.

Thụ: “Bác trai, mong bác hạ thủ lưu tình”.

Cha Hường: “Ha ha, câu này phải dành cho cháu mới đúng, Tiểu Diệp, đừng thấy bác già mà nhường bác nhé”.

Công ở bên cạnh lầm bầm: “...Cờ ca rô thôi mà, có cần phải thế không...”.

Hai người kia cũng không thèm để ý đến anh, vô cùng vui vẻ chơi cờ ca rô. Công ở bên cạnh nhìn một lúc thấy chán, liền chạy vào bếp làm chân lon ton phụ mẹ. Thụ thấy công vào bếp rồi, liền quay sang nói nhỏ với cha Hường: “Bác trai, mấy hôm trước cháu học được mấy thế cờ cầm chắc chiến thắng ở trên mạng”.

Cha Hường tò mò: “Có loại thế cờ đó à?”.

Thụ: “Lát nữa cháu dạy bác, bác đi đánh với Hường Văn, hạ bệ anh ấy”.

Cha Hường: “Được!”.

Quả nhiên một lúc sau, thụ gọi công ra ngoài.

Thụ: “Em toàn thua thôi, đánh không nổi nữa rồi. Anh đến chơi với bác trai đi”.

Công: “Em nói thật hay đùa thế? Dù cha anh thường xuyên chơi cờ ca rô nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể xếp ở hạng trung thôi”.

Thụ: “Em thấy rất lợi hại đấy, anh chắc chắn không thắng nổi đâu”.

Công: “Không thể nào”.

Cha Hường lười biếng tiếp lời: “Vậy thì đánh cược đi”.

Công: “Cược cái gì?”.

Thụ: “Cháu thấy khăn quàng của bác gái mà kết hợp với áo khoác nữa thì sẽ rất đẹp...”.

Cha Hường: “Nói mới nhớ, bác gái mấy hôm trước có nhìn trúng một cái nhưng chê đắt quá, không dám mua...”.

Công: “...Cha, định mượn hoa hiến phật[2] thì cũng phải xem bản lĩnh thế nào đã”.

[2]Mượn hoa hiến phật (tá hoa hiến phật): Đại ý là lấy của người này tặng người khác, mình không mất gì mà còn được mang tiếng tốt.

Cha Hường mặt mày không chút để ý: “Thế thì cứ đánh bình thường thôi”.

Kết quả, chưa đến năm phút sau công đã thua rồi.

Mẹ Hường bê đĩa đồ ăn nóng hổi ra ngoài nhìn thấy cha Hường và thụ cười không dứt còn con trai nhà mình thì mặt mày đau khổ liền hỏi: “Sao thế?”.

Cha Hường vung tay vô cùng hào hùng: “Không có gì, nó vừa thua anh một cái áo khoác thôi”.

Ăn xong bữa trưa, mẹ Hường ra vẽ thần bí nói muốn cho thụ xem một thứ rất hay ho, sau đó lấy ra một quyển nhật ký. Thụ còn chưa kịp hỏi đây là gì thì đã nghe tiếng công kêu lên thán thiết: “Mẹ! Sao mẹ còn giữ quyển nhật ký đó làm gì?”.

Mẹ Hường không thèm để ý đến con mình, quay sang thụ: “Tiểu Diệp, để bác đọc cho cháu nghe, vui lắm!”.

Mẹ Hường háng giọng, bắt đầu đọc.

“Ngày...tháng...năm, trời nắng. Hôm nay cô giáo Vương mặc một cái váy màu đen, sau đó cô bắt cả lớp đặt câu theo mẫu ‘Váy đen như...’. Mình đặt câu: Váy đen như quần lót của bố em. Cô bắt mình đứng ngoài cửa lớp”.

“Ngày...tháng...năm, trời mưa. Hôm nay mưa rất to, mình chẳng muốn đi học tý nào, nhưng cuối cùng vẫn phải đến trường. Mẹ ỉnh hai cái bánh trà xanh, bảo mình đến trường ăn. Bánh rất thơm, mình ăn vèo cái đã hết. Kết quả, mình bị nghẹn, mở ngoặc, chữ ‘nghẹn’ này viết khó thế, đóng ngoặc.”

“Ngày...tháng...năm, trời mưa. Sao vẫn còn mưa thế! Trời mưa là ông mặt trời đang tưới hoa chẳng?”.

“Ngày...tháng...năm, trời âm u. Bài tập hôm nay là viết về ‘Thầy cô giáo của em’, mình viết về thầy dạy toán, mình nói thầy dạy rất hay, có điều đầu thầy hơi nhiều gàu một tý.”

“Ngày...tháng...năm...”

Mẹ Hường không đọc tiếp nữa, thụ cũng không nghe tiếp được nữa, hai người cười nghiêng ngả. Mặt công đỏ hồng gật lại quyển nhật ký, tức giận nói: “Lần này con nhất định phải đem nó đi”.

Khó khăn lắm mới về nhà được một lần, tối đó công và thụ cũng không vội đi, ở lại nhà công ngủ luôn. Thụ nằm trên giường, nghĩ đến những gì mẹ Hường đọc trong nhật ký của công khi còn nhỏ, không nhịn được mà cười ha hả. Công bó tay nhìn cậu: “Buồn cười thế thật à?”.

Thụ nín cười, lắc đầu. Công vừa quay người đi lại đã nghe thấy sau lưng vang lên tiếng cười.

Công: “...”.

Mất không ít sức thụ mới dừng lại được, nhìn công ngồi trên bàn hình như đang viết gì đó, liền hỏi: “Anh đang viết gì thế?”.

Công giọng đầy tức giận đáp lại: “Đang viết xấu em”.

Thụ: “...Nhất định phải viết chi tiết một chút đây”.

Công vút bút sang một bên, nhào lên giường hôn thụ một cái thật mạnh, sau đó kéo chăn lên: “Đi ngủ!”.

Không biết có phải do lạ giường hay không, sáng hôm sau thụ dậy sớm hơn bình thường. Lúc cậu ngồi dậy chuẩn bị đi đánh răng rửa mặt thì nhìn thấy quyển nhật ký kia nằm trên bàn làm việc. Cậu quay đầu nhìn công một cái: Anh vẫn còn đang ngủ. Thụ cười, len lén mở nhật ký ra, lật đến trang cuối cùng, chỉ thấy trên đó có một hàng chữ được viết cẩn thận bằng bút nước màu đen:

Ngày 2 tháng 9 năm 2011, trời nắng, mình gặp được Chiêu Ninh.

40

Buổi chiều trước tết Tây một ngày, thụ chuẩn bị về nhà. Công chẳng muốn cậu đi chút nào, thụ có phần bất đắc dĩ: “Chỉ ba ngày thôi mà, đến ngày thứ ba là anh lại có thể nhìn thấy em rồi”.

Công mua cho thụ rất nhiều đặc sản của Dương Thành, sau đó còn đưa cậu đến tận chỗ ngồi trên xe. Lúc gần xuống xe, anh nhìn thụ như định nói gì đó nhưng trên xe đông quá, thụ xiết tay anh như muốn an ủi, đưa một ánh mắt ý muốn bảo anh cứ an tâm, lúc này công mới ngoan ngoãn xuống xe. Một ông bác ngồi bên cạnh thụ nói: “Cậu trai trẻ, bạn cậu tốt với cậu thật đấy, giúp cậu xách đồ lên tận trên xe luôn”.

Thụ cười đáp: “Không phải bạn cháu đâu ạ, là người nhà của cháu đấy ạ”.

Lúc thụ về đến nhà thì vừa đúng giờ ăn cơm, thụ nhớ đến bữa ăn lần trước cùng với cha mẹ công, không nhịn được mà tưởng tượng đến lúc công về nhà mình ăn cơm thì sẽ như thế nào. Vừa bước vào trong nhà,

thụ hơi ngạc nhiên: Trong nhà hình như có khách. Mẹ thụ vừa thấy con trai về, lập tức cười vui vẻ tiến lại: “A Ninh về rồi, mau lại đây”.

Mẹ Diệp đưa thụ đến trước mặt một đôi vợ chồng tuổi trung niên, nói: “Lão Lý, ông xem, đây là A Ninh nhà chúng tôi đây, nhoáng cái đã lớn đến thế này rồi. A Ninh, đây là bác Lý, con còn nhớ không? Lúc con còn nhỏ nhà bác ở ngay sau nhà mình, bác còn thường xuyên cho con kẹo ăn đấy”.

Nói thật thì thụ chả nhớ được tý nào hết, nhưng cậu vẫn cười: “Hóa ra là bác Lý, cháu chào bác”.

Bác Lý nhìn thụ, cười đáp: “A Ninh vẫn ngoan ngoãn, lễ phép như trước, đâu có giống con gái bác, còn lỗ mãng hơn cả đàn ông con trai”.

Lời vừa dứt đã nghe một giọng nói mang vẻ hờn dỗi vang lên: “Bố, bố lại nói xấu con rồi!”.

Lúc này thụ mới nhận thấy trong phòng còn một cô gái tầm tuổi mình. Bác gái nhìn con: “Tiểu Tuệ, lúc nhỏ con thích nhất là đi theo sau ông anh Ninh, bây giờ gặp rồi sao không chào anh một tiếng?”. Câu này vừa thốt ra, bốn vị phụ huynh lập tức bật cười. Cô gái tên Tiểu Tuệ kia mặt mày thoát cái đỏ hồng, nhìn thụ kêu một tiếng: “Anh A Ninh”.

Thụ lúng túng đáp lại.

Đợi thụ về phòng cất đồ xong xuôi thì bữa tối Diệp gia cũng bắt đầu. Trong suốt bữa ăn, các bậc phụ huynh vô cùng thân thiết chuyện trò, liên tục nói mấy câu đầy ẩn ý như: “Tiểu Tuệ nhà chúng tôi còn chưa có bạn trai đây này, cũng muốn tìm cho nó một người con trai hiểu chuyện, đáng tin cậy”, “A Ninh, mau gấp đồ ăn cho Tiểu Tuệ đi”, “Tiểu Tuệ với A Ninh ở cạnh nhau nhìn xứng đôi thật đấy”...

Thậm chí thụ và cô gái chỉ thuận miệng nói chuyện với nhau mấy câu, các vị phụ huynh cũng có thể cười đầy ẩn ý. Thụ cũng đã đoán ra bố mẹ gọi bằng được mình về chắc là vì buổi xem mắt này rồi, nhất thời cả người như ngồi trên đồng lửa. Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến hết bữa ăn, bố Diệp lại nói: “A Ninh à, nhà bác Lý đã mấy chục năm không về đây rồi, mấy năm gần đây thành phố Thanh Châu thay đổi không ít, dù sao ngày mai con cũng rảnh rồi, hay là đưa Tiểu Tuệ đi loanh quanh chơi đi”.

Bố Diệp vừa nói xong, bác Lý lập tức tiếp lời: “Đúng thế, đúng thế, bọn bác đều già cả rồi, đi lại cũng khó khăn, hai người trẻ tuổi các cháu tự đi chơi là được rồi”, nói xong cả bốn người đều nhìn cậu vô cùng thân thiết. Thụ đành mặt dày mày dạn mà gạt đầu.

Tiến nhà bác Lý đi xong, thụ rút cuộc cũng nhịn không được: “Bố, mẹ, bố mẹ đây là đang làm gì thế?”.

Mẹ Diệp cười hì hì: “Tiểu Tuệ không tồi đúng không. Năm sau con bé sẽ đến một công ty ở Dương Thành làm việc. Không phải con cũng đang định ở lại đó phát triển sao, về sau hai đứa có thể chăm sóc lẫn nhau rồi”.

Thụ: “Con hiện thời chưa có ý định về mặt này”.

Bố Diệp: “Con xem con nói gì thế. Con cũng chẳng còn nhỏ nữa rồi. Hơn nữa, chúng ta đâu phải muốn con kết hôn ngay bây giờ, cứ thử ở bên nhau cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả”.

Thụ: “Bố!”.

Bố Diệp khoát tay: “Được rồi, mai còn phải đưa con gái nhà người ta đi chơi nữa”.

Thụ tức giận nhưng lại không tiện bùng nổ, chỉ có thể ôm tâm trạng bức bối về phòng gọi điện thoại cho công, muốn kể chuyện này cho công nghe. Nhưng gọi đến ba, bốn cuộc đều không thấy nhấc máy.

Ngày thứ hai, đưa Tiểu Tuệ đi tham quan khắp thành phố, có điều thụ từ đầu đến cuối vẫn không tập trung. Theo lý mà nói, công nhẽ ra phải gọi điện lại cho cậu mới phải, nhưng di động mãi chẳng thấy động tĩnh gì. Đến buổi chiều, thụ đưa Tiểu Tuệ đến nhà hàng mà cô đã hẹn với người nhà. Cô gái lấy ra một cái hộp, nói là bố cô gửi tặng bố Tiểu Diệp ít trà, tối qua quên mất không mang sang. Thụ hơi do dự, định từ chối nhưng ngại nổi đây không phải tặng cho cậu nên cuối cùng đành nhận lấy. Về đến nhà, mẹ Diệp cứ hỏi mãi hôm nay đi chơi thế nào, tâm trạng thụ vốn đã không tốt, cũng chỉ qua quýt một câu “Cũng được” rồi đưa hộp trà cho bố mẹ.

Bố mẹ thụ nghi hoặc nhìn một cái rồi mới hiểu ra: Đây rõ ràng là tâm ý của con gái nhà người ta, lấy danh nghĩa bố mình gửi tặng, chắc là sợ bị từ chối thôi. Mẹ Diệp cứ khen nức nở Tiểu Tuệ quả là có lòng, lại cảm thấy có chút không yên. Thế là về phòng lấy ra một món đồ đưa cho thụ, bảo thụ mai đem qua tặng Tiểu Tuệ. Thụ vừa nhìn qua, là một mặt dây chuyền hình Phật bằng ngọc.

Thụ giật mình sững sốt: “Mẹ! Mẹ đang đùa gì thế?”.

Mẹ Diệp: “Sao vậy? Con không nhớ cái mặt dây này rồi à? Là lúc mẹ đến chỗ con, vị hòa thượng ở chùa Đại Minh hương hỏa hưng thịnh vô cùng tại Dương Thành đã tặng ẹ, nói là có duyên. Mẹ thấy món đồ này cũng xem như đã được ban phước, đem tặng Tiểu Tuệ làm bùa hộ thân cũng không tồi đâu”.

Thụ sao có thể không nhớ cái mặt dây này được cơ chứ, miếng ngọc này đúng là đã được ban phước, nhưng là do công mua, sau đó mới nhờ đại sư trong chùa tặng ẹ cậu. Công bảo không cần biết thế nào, đây là lần đầu tiên gặp người lớn, theo phong tục của Dương Thành thì nhất định phải tặng quà. Thế là mới nghĩ ra cách lòng vòng này để tặng ngọc ẹ thụ.

Thụ: “Không được, cái này không thể tặng được. Đại sư nói có duyên với mẹ nên mới tặng mẹ, mẹ tùy tiện tặng cho người khác thế này sao được”.

Mẹ Diệp: “Sao lại không được? Mẹ với Tiểu Tuệ cũng rất có duyên mà. Thiện duyên là lưu truyền, thanh niên như con sao còn cổ hủ, cổ chấp hơn cả mẹ thế? Mẹ nhìn đi nhìn lại, vẫn thấy tặng cái này là tốt nhất”.

Thụ: “Mẹ, không được, cái này tuyệt đối không được đem cho”.

Mẹ Diệp: “Mẹ thấy rất tốt. Dù không phải quý giá lắm nhưng ngụ ý thì rất tốt”.

Thụ: “Ngọc trước giờ vẫn rất đắt”.

Câu này bị bố Diệp ngồi xem bên cạnh đem ra đùa: “Dù sao mảnh ngọc này cũng có phải mẹ con bỏ tiền ra đâu, đắt cái gì chứ?”.

Thụ vừa gấp lại vừa tức, buột miệng: “Bố, mảnh ngọc này là bạn con mua tặng mẹ đấy!”.

Mẹ Diệp nhíu mày: “Con nói Tiểu Hường ấy hả? Con đùa gì thế, mẹ với Tiểu Hường chẳng phải thân thích, cũng chẳng có quan hệ gì, sao nó phải tặng mẹ ngọc quý làm gì? Thôi đi, mẹ thấy con là đang cố tìm lý do để không phải đi tặng chứ gì? Mai đem qua đó tặng ẹ!”.

Thụ rốt cuộc không nhịn được nữa, đứng bật dậy: “Sao lại không có quan hệ gì, cậu ấy là người yêu của con trai mẹ đấy!”.

41

Trước đây dù trí tưởng tượng của thụ có phong phú thế nào cậu cũng chưa bao giờ nghĩ ra được cảnh ngày tết Tây của mình sẽ trôi qua như thế này: Đầu tiên là đưa một cô gái đi dạo thăm phố phường, sau đó, buổi tối thú nhận mình đồng tính.

Sau khi nói ra câu đó, biểu hiện kinh hoàng cùng không tin tưởng trên mặt bố mẹ, quả thật từ lúc bé đến khi trưởng thành như bây giờ đây vẫn là lần đầu tiên cậu nhìn thấy. Nó khiến cậu hoảng hốt. Ngay khoảnh khắc đó, thụ muốn nói với bố mẹ mình chỉ nói đùa thôi. Nhưng đến cuối cùng cậu lại nắm chặt cái mặt ngọc kia, quỳ xuống trước mặt bố mẹ: “Bố, mẹ, thật xin lỗi, con thích một người con trai”. Giọng thụ hơi run rẩy nhưng cậu bắt mình phải nhìn thẳng vào bố mẹ, muốn nói với họ rằng, mình đang rất nghiêm túc.

Bố Diệp mắt đỏ gay nhìn con trai mình: “Con nói lại lần nữa xem nào”.

Thụ trầm mặc một lúc, lại nặng nề dập đầu một cái: “Bố, chúng con đã ở cùng nhau rồi, về sau cũng muốn ở bên nhau”.

Chát!

Bố Diệp tát thụ một cái. Mẹ Diệp vừa khóc vừa ôm con trai: “A Ninh, con không thích xem mắt thì từ sau mẹ sẽ không sắp xếp gì nữa, con đừng dọa bố mẹ”.

Thụ cắn môi, nhẹ nhàng đẩy bà ra: “Mẹ, con sẽ không mang chuyện này ra đùa đâu”.

Mẹ Diệp: “A Ninh, con là một đứa con ngoan, đừng học mấy đứa ngoài xã hội chơi bời linh tinh! Rõ ràng trước đây con thích con gái, sao có thể thoáng cái đã biến thành...”.

Mẹ Diệp không sao thốt nổi mấy chữ “đồng tính luyến ái”, chỉ đau lòng vuốt ve khuôn mặt đã sưng lên của con trai.

Bố Diệp cố dằn cơn giận: “Bắt đầu từ khi nào?”.

Thụ: “Nửa cuối năm nay. Anh ấy, anh ấy là một tác gia!”.

Bố Diệp: “Chia tay ngay cho tao!”.

Thụ: “Bố!”.

Bố Diệp: “Mới nửa năm thôi, cũng không phải muộn lắm. Bỏ việc ở Dương Thành đi, về Thanh Châu, công việc của mày để tao lo!”.

Thụ: “Bố! Chuyện này không thể được!”.

Bố Diệp: “Diệp Chiêu Ninh! Mày nghe rõ cho tao! Tao không cần biết quan hệ giữa mày với thằng đó như thế nào, không cần biết bọn mày là chơi đùa hay nghiêm túc, lập tức về Thanh Châu ngay cho tao!”.

Thụ lại tiếp tục dập đầu: “Bố, con thích anh ấy, anh ấy là nam con cũng vẫn thích anh ấy. Con chỉ thích anh ấy, chỉ muốn ở bên anh ấy thôi. Xin bố...”.

Bố Diệp hút hết điếu này đến điếu khác, thở ra một hơi thật dài: “A Ninh, con còn trẻ không hiểu chuyện, nghe lời bố, về Thanh Châu đi. Con nghĩ mà xem, trước đây rõ ràng con thích con gái, sao đột nhiên lại thích con trai rồi, không chừng tên kia đã dùng thủ đoạn gì đó. Bố mẹ là bố mẹ con, bố mẹ sẽ không làm hại con đâu. Hơn nữa trong xã hội của chúng ta hiện nay, đồng tính luyến ái là rất khó sống, lúc nào cũng bị người khác xem thường, con thực sự muốn bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ cả đời sao?”.

Thụ vẫn tiếp tục dập đầu: “Bố, mẹ, xin hai người...”.

Bố Diệp nhìn bộ dạng này của cậu, lửa giận lại bùng nổ bốc lên: “Cái tên kia rốt cuộc đã chuốc ày thuốc gì thế hả? Diệp Chiêu Ninh, mày nghe rõ cho tao, hoặc là, mày có giỏi thì từ hôm nay cút ngay ra khỏi cái nhà này, vĩnh viễn không về nữa! Hoặc là, mày phải cắt đứt hoàn toàn triệt để quan hệ với cái thằng đó! Mày đã là người lớn rồi, mày hiểu tao đang nói gì chứ! Ở Dương Thành bố mày cũng có một người bạn, cái thằng đồng tính đó là tác gia chứ gì, vậy tao sẽ làm cho nó thân bại danh liệt, mày đã không cần mặt mũi gì nữa, thì bọn tao già cả từng này tuổi rồi còn cần sĩ diện làm gì!”.

Thụ nhất thời sững sờ: “Bố!”.

Bố Diệp: “Mày không cần quay lại Dương Thành nữa, hết tết cứ ở nhà đi. Tao nói ày biết, tao ày thời gian một tối để nói chuyện rõ ràng với cái thằng kia, về sau tuyệt đối không được liên lạc gì với nó nữa! Mày đừng có giở trò sau lưng bố mẹ, nếu để tao phát hiện thằng đó dám đến nhà thì tao sẽ báo cảnh sát ngay lập tức!”.

Mẹ Diệp lau nước mắt, ôm lấy thụ, miệng không ngừng nói: “A Ninh, con nghe lời đi, nghe lời đi...”.

Thụ nhìn mẹ, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Mẹ, con chỉ thích anh ấy, muốn ở bên anh ấy...Anh ấy, anh ấy là người tốt, thật đấy...”.

Thụ cứ đi qua đi lại đến rạng sáng mới nằm dài xuống giường. Cậu nhìn lên trần nhà, đầu óc trống rỗng. Rất mệt, nhưng lại không cách nào ngủ được. Thụ rút điện thoại, định xem bây giờ là mấy giờ, lại phát hiện có bốn cuộc gọi nhỡ.

Là công gọi đến.

Cậu vuốt nhẹ lên chỗ hiện tên công trên màn hình, ấn nút gọi đi. Đầu dây bên kia rất nhanh đã nghe thấy âm thanh vui vẻ vang lên: “Chiêu Ninh!”.

Thụ cố tỏ vẻ đang giận, nói: “Tại sao hôm qua lại không nghe điện thoại của em?”.

Công: “Hôm qua anh về nhà, điện thoại hết pin tự động tắt luôn, đến hôm nay quay lại mới thấy”.

Thụ: “Ừ, không sao, em chỉ là, chỉ là có chút nhớ anh thôi”.

Công: “Anh cũng rất nhớ em. Chiều Ninh, em mau về đi, lúc anh đi siêu thị đã mua rất nhiều trà sữa hiệu em thích đấy”.

Thụ: “Anh đang làm gì thế?”.

Công: “Vừa rồi anh đang viết truyện”.

Thụ nghe thấy một loạt những tiếng sột soạt, hình như công từ bàn làm việc đứng dậy thì phải.

Công: “Bây giờ anh đang đứng bên cửa sổ nói chuyện với em này”.

Thụ: “Lại viết truyện cổ tích rồi hả, chị Hường Nhật Quỳnh?”.

Công: “...Em chết chắc rồi, anh quyết định truyện sau sẽ có một con chồn tên là A Ninh!”.

Thụ: “Đổi con khác không được à? Tỷ như sóc, hươu hay sư tử gì đấy chẳng hạn”.

Công: “Kiên quyết không...A!”.

Thụ: “Sao thế?”.

Công: “Chiều Ninh, tuyết rơi rồi! Dương Thành có tuyết rồi!”.

Thụ: “Anh cũng không phải trẻ con, nhìn thấy tuyết có gì mà vui thế?”.

Công: “Anh chỉ là đang nghĩ, đợi đến mùa Ba em trở về có khi không cẩn thận mà trượt chân ngã, nhân lúc đỡ em, anh sẽ lén bỏ một nắm tuyết vào trong quần áo của em, ha ha, cho em lạnh chết!”.

Thụ bật cười, có lẽ thật sự là rất buồn cười, cậu cười đến rơi cả nước mắt.

Công: “Chiều Ninh, thật ra hôm đó, lúc ở bến xe anh đã muốn nói với em, lần sau anh nhất định sẽ không để em về nhà một mình”.

Công đứng trước cửa sổ nhìn những bông tuyết nhảy múa bên ngoài, vui vẻ hét lên với cái điện thoại: “Chiều Ninh, em mau trở về đi, anh rất nhớ em đấy!”.

Thụ nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, nước mắt thuận theo gương mặt mà rơi xuống gối: “Ừ, anh đợi em”.

42

Đến tận ngày mừng Năm công mới phát hiện ra có gì đó không ổn.

Ngày mừng Ba công gọi điện cho thụ muốn hỏi cậu lên xe chuyển nào, mấy giờ đến nơi, nhưng gọi mãi không được, mà đến tận tối cũng không thấy cậu trở về. Công hơi lo lắng, lại sợ xảy ra sự cố ngoài ý muốn nào, liền đi hỏi han tỉ mỉ một vòng, cả Dương Thành lẫn Thanh Châu đều không nghe thấy tin tức về tai nạn tương đối lớn nào cả. Công đoán không biết có phải thụ phát sinh chuyện gì nên để lỡ chuyển, hoặc điện thoại bị trộm mất nên không thông báo được ỉn. Đến ngày mừng Bốn, điện thoại vẫn không liên lạc được, thụ cũng không thấy trở lại. Ngày mừng năm, công cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, chạy đến quán cà phê: “ Ông chủ, Chiều Ninh có liên lạc gì với ông không?”.

Ông chủ: “Chiều Ninh xin nghỉ việc rồi”.

Câu nói này giống như quả thuốc nổ, khiến đầu công lập tức ong hết cả lên. Anh ngậy ra nhìn ông chủ: “Ông chủ, ông đừng lừa tôi...”.

Ông chủ ngẩng đầu lên nhìn công: “Hôm qua mẹ cậu ấy gọi điện cho tôi, nói là Chiều Ninh quyết định ở lại quê, công việc ở Dương Thành không tiếp tục được nữa. Vì quyết định hơi vội nên các thủ tục cũng chưa làm ngay được, mong tôi có thể thông cảm...”.

Đoạn sau còn có những gì, công đã không nghe được nữa rồi. Anh đang hoảng loạn vô cùng, thụ không nghe điện thoại của anh, cũng không trở lại, còn xin nghỉ việc, tất cả chuyện này là tại sao? Trong lòng anh có rất nhiều phỏng đoán, nhưng bất kể là phỏng đoán nào, thì trong lòng anh tất cả đều là một ý niệm duy nhất:

Chiêu Ninh không cần anh nữa rồi.

Ông chủ: “Cậu nghe thấy không?”.

Công tỉnh táo lại, hoang mang nhìn ông chủ. Ông chủ có vẻ bất đắc dĩ: “Cậu nghe cho rõ này, tôi muốn nói với cậu là, từ đầu đến cuối, việc muốn xin nghỉ đều là do mẹ cậu ấy nói với tôi, tôi không hề nghe thấy giọng của Chiêu Ninh. Hơn nữa...”.

Ông chủ dừng một chút rồi lại tiếp tục: “Mẹ cậu ấy còn đặc biệt dặn dò tôi, việc của Chiêu Ninh không cần kể với ‘người ngoài’. Cậu hiểu thế nghĩa là gì không?”.

Công: “...Không hiểu”.

Ông chủ: “...”.

Ông chủ thở dài một hơi, rút từ tập tài liệu bên cạnh ra một tờ giấy, đập đập xuống trước mặt công. Công nhìn kỹ, là bản phô tô chứng minh thư của thụ.

Ông chủ: “Phiên cậu vớt tờ giấy này đi giúp tôi, nhớ phải xé ra rồi hăng vớt, dù sao trên đó cũng có ĐỊA CHỈ NHÀ Chiêu Ninh”.

Ông chủ nhấn mạnh ba chữ “địa chỉ nhà” xong, liền thấy mắt công sáng rực.

Công: “Ông chủ, cảm ơn ông, ông quả là người tốt!”.

Ông chủ khoát khoát tay bảo công mau đi đi, sau đó quay lại tính toán sổ sách, có điều tinh thần không được tập trung lắm, bụng nghĩ: Có lẽ, lại phải tuyển thêm người rồi.

Công dường như ngay lập tức đã chạy đến Thanh Châu, sau đó dựa theo địa chỉ trên chứng minh thư của thụ mà tìm ra khu nhà cậu ở. Anh đứng trước cổng khu nhà, nhìn những tòa nhà cao tầng bên trong, lòng thầm đoán xem thụ đang ở căn phòng nào. Anh cố gắng khống chế bản thân không chạy thẳng vào trong mà quay người rời đi, tìm một nhà nghỉ gần đó để ở tạm.

Đường từ Dương Thành đến Thanh Châu không xa lắm nhưng cũng đủ để công suy nghĩ rõ ràng một chuyện: Bố mẹ Chiêu Ninh có lẽ đã phát hiện ra mối quan hệ giữa hai người bọn họ rồi. Ngoài chuyện này ra, anh hiện giờ hoàn toàn không biết gì nữa cả, nên tuyệt đối không thể cứ mù mờ như thế mà đâm đầu vào nhà thụ được. Thế nhưng ở thành phố này anh căn bản là chẳng quen ai, có muốn tìm người nhờ giúp đỡ cũng không được.

Công nằm trên giường trong khách sạn, suy nghĩ đến đau cả đầu, vô tình liếc thấy bảng báo cáo chiến sĩ thi đua thành phố trên tờ báo đặt trên bàn, đột nhiên nhớ ra ngày trước thụ có bảo mẹ cậu là giáo viên dạy văn, còn từng được danh hiệu một trong mười giáo viên dạy giỏi của thành phố Thanh Châu. Thế là công lập tức lên mạng tìm kiếm danh sách tất cả các giáo viên dạy giỏi của thành phố Thanh Châu trong các năm, quả nhiên tìm thấy tên trường chỗ mẹ thụ làm.

14. Chương 43 - 44 - 45

43

Công đứng trước cổng trường nơi mẹ thụ công tác. Anh hơi căng thẳng, định hút thuốc lại nhớ ra đây là trường học, đành phải bỏ qua ý nghĩ đấy.

Những lời muốn nói cứ lặp đi lặp lại trong lòng, nhưng đợi đến lúc tan học, nhìn thấy mẹ Diệp thì đến hai chữ “Bác gái”, anh cũng không sao thốt ra được. Mãi một lúc lâu sau công mới cúi đầu nói nhỏ: “Có thể mời bác đến quán trà nào gần đây để nói chuyện không ạ?”.

Mẹ Diệp nhìn công, mặc dù rất tức giận nhưng cũng đồng ý.

Hai người đến một phòng riêng trong quán trà, công định rót trà ẹ thụ lại bị bà đưa tay ngăn lại: “Không cần, tôi đến đây chỉ để nói với cậu, xin cậu từ nay đừng làm phiền con trai tôi nữa. Bây giờ nó đang rất tốt”.

Công khựng lại, rồi vẫn cố chấp rót đầy cốc trà, sau đó cúi người, quỳ hẳn xuống. Mẹ Diệp kinh hãi, vội vàng đứng bật dậy: “Cậu làm gì thế?”.

Công: “Bác gái, bác là mẹ của Chiêu Ninh, bác có đủ tư cách nhận một quỳ này của cháu. Cháu xin bác cho cháu được gặp Chiêu Ninh”.

Mẹ Diệp: “Gặp nó? Sau đó thì sao? Để hai đứa con trai chúng mày tiếp tục làm bừa à? Uổng công lúc đầu ta con hy vọng cậu chăm sóc cho A Ninh, mất ta đúng là mù rồi!”.

Tim công giật thót một cái, ngẩng đầu dậy, nghiêm túc nhìn mẹ Diệp: “Cháu biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng cháu yêu Chiêu Ninh. Hơn nữa đối với Chiêu Ninh mà nói, sự đồng thuận của gia đình là vô cùng quan trọng, bởi vậy trước khi nhận được sự cho phép của bác, cháu sẽ không gặp cậu ấy. Cháu chỉ hy vọng bác để cho chúng cháu ở bên nhau”.

Mẹ Diệp cười lạnh một tiếng: “Sự cho phép của ta? Lúc đầu cậu quyến rũ con trai ta, sao không thấy cậu xin ý kiến của ta?”.

Công ghen lời.

Mẹ Diệp: “Cậu không cần phải nói gì nữa, cậu cứ luôn miệng nói cậu yêu con trai ta, vậy thì xin cậu cách xa nó một chút”, nói xong bà liền quay người rời đi.

Mẹ Diệp cho rằng đó là lần cuối cùng nhìn thấy mặt công rồi, nhưng đến ngày thứ hai vẫn thấy công đứng trước cổng trường đợi mình. Công không chịu thua. Anh giống như đã bám chặt lấy mẹ Diệp, ngày nào cũng đến cổng trường đợi bà, cầu xin bà ỉn gặp thụ. Cứ đợi như thế đến cả hơn nửa tháng, mưa to gió lớn cũng không bỏ cuộc. Có mấy lần tan học, mẹ Diệp thấy anh lạnh đến mức cứ run rẩy mãi không thôi, thế mà nhìn thấy bà là lại giống như được cổ vũ tinh thần, tiếp tục tiến lên trước nói chuyện với bà. Mẹ Diệp bị làm phiền không chịu nổi nữa bèn gọi điện thoại báo chồng mình đến đón. Đối mặt với bố Diệp, công vẫn dùng câu nói cũ: “Cầu xin hai bác cho chúng cháu được ở bên nhau”.

Ngoài ra, cứ cách hai ba ngày là công lại gửi đến nhà họ Diệp. Nào thuốc lá, nào rượu, nào quả hạch đào, nào nồi cơm điện, còn cả áo khoác lông vũ, toàn bộ đều gửi EMS đến tận cửa. Cứ tiếp tục thế này thì đồ dùng cả năm đều không cần phải lo nghĩ nữa rồi. Chỗ người nhận cũng không đề tên thụ mà ghi thẳng tên mẹ Diệp. Thụ nhìn thấy đồ gửi ẹ mình thì nhận luôn, đợi đến tối bố mẹ về nhìn thấy, đọc được dòng chữ ghi địa chỉ người gửi toàn là tùy tiện ghi bừa mấy chữ, muốn trả lại cũng không được, lại không thể nói với thụ đây là đồ công gửi đến, chỉ có thể tự ôm bực tức vào người mà thôi.

Mặt khác, thụ ngoài mặt cũng rất an phận.

Đúng thế, chỉ là ngoài mặt.

Đường truyền internet bị cắt, số điện thoại cũng bị đổi. Điện thoại bàn thì đặt chế độ ghi nhớ danh sách số gọi đi, bố Diệp còn cố ý kiểm tra, không thấy có phát sinh số lạ. Thụ hằng ngày đều không ra ngoài, ở trong nhà đọc sách hoặc vẽ mấy bản thiết kế, đến giờ thì nấu cơm. Có điều cậu không chủ động nói chuyện với bố mẹ, cũng không giống như trước đây cùng hai bậc phụ huynh ngồi trên sofa xem tivi, cũng không hề cười nữa. Hơn nữa vào bữa cơm mỗi ngày, cậu đều kể cho bố mẹ mình nghe công là người như thế nào. Từ chuyện gia đình cho đến công việc, lại đến thái độ quan tâm người khác của anh. Mỗi ngày lặp lại một lần. Từ lúc ban đầu bố Diệp cứ nghe thấy là lại giận tím mặt cho đến bây giờ là bỏ ngoài tai. Ông xem như con trai mình chỉ đang xả bực bối trong lòng mà thôi. Đối với ông và mẹ Diệp mà nói, thụ không liên lạc với tên kia thì đã tốt lắm rồi. Tên kia muốn làm thế nào đều không quan trọng. Chuyện đó có lớn đến mấy thì sớm muộn gì cũng sẽ qua mà thôi.

44

Mất chỉ thấy còn mười ngày nữa là sang năm mới, cuối tháng Một, trường học cuối cùng cũng bắt đầu nghỉ đông. Mẹ Diệp rốt cuộc có thể thở phào một hơi, không cần đi làm, cũng tức là có thể thoát khỏi sự đeo bám của công rồi. Việc cậu đến tìm mẹ Diệp, cả hai vợ chồng đều giấu không cho thụ biết. Cách nghĩ của

bọn họ lúc này chính là cố hết sức làm lu mờ sự tồn tại của công. Có điều nói thật, bố mẹ thụ nhìn đứa con như người gỗ của mình, trong lòng cũng không dễ chịu gì. Suốt cả ngày, có mỗi lúc ở bên bàn ăn kể chuyện về công là còn thấy thụ trông có tinh thần. Mà cứ khi nào bố mẹ nhin không được nhắc đến chuyện này,, mắng mỗ cậu cũng được, phân tích thiệt hơn cũng thế, lần nào thụ cũng rất chăm chú lắng nghe, không khóc lóc, cũng không quạu phá, chỉ là quỳ xuống dập đầu một cái, sau đó cầu xin bố mẹ tha thứ, cầu xin inh được ở bên công.

Bố mẹ thụ sắp phát điên rồi. Đã mấy lần, mẹ Diệp vừa lau nước mắt vừa nghĩ, hay là cứ kệ chúng nó đi cho rồi. Nói với bố Diệp việc này, ông lại chỉ hút một đồng thuốc, không nói năng gì.

Từ sau khi trường học nghỉ đông, công không đến trường, cũng không gửi đồ nữa, ngày ngày anh tới trước cổng tiểu khu chỗ thụ ở đứng một lúc, ngóng một lúc. Ban đầu là đến vào ban ngày, hai ngày sau bảo an của tiểu khu cho rằng anh là ăn trộm định đến kiểm soát gì đó, suýt nữa đã báo cảnh sát bắt anh, thế là công liền chuyển sang đến buổi tối. Mỗi lần bị lạnh tới cả người run lấy bẫy, công lại nhìn lên những khung cửa sổ sáng đèn trong tiểu khu, cứ nghĩ đến khoảng cách giữa anh và thụ chỉ ngần ngừ có từng ấy thôi là anh lại không thấy lạnh nữa.

Có những khi công nhớ lại lần anh tỏ tình với thụ, anh cũng đứng trước cửa nhà trọ của thụ đợi cậu trở về như thế này. Lúc đó anh rất sợ, sợ trong phòng thực ra đã chẳng còn lại gì, sợ thụ không chào mà đã đi luôn. Mà hôm nay, thụ có thật sự ở trong nhà không anh cũng không chắc chắn một trăm phần trăm nhưng trong lòng lại an tĩnh đến lạ.

Công nghĩ, chắc có lẽ vì tim mình đã bị thụ lấp tràn đầy, không còn khả năng dao động nữa rồi. Nếu nói có gì cứ quấy phá mãi trong lòng anh, thì đó chính là công thực sự vô cùng nhớ thụ, nhớ đến muốn phát cuồng rồi, nếu không thì sao có thể tối nào cũng chạy tới đây đứng ngẩn ngơ chứ. Ban ngày ít ra còn có thể đợi được bố mẹ thụ, buổi tối thì đến bóng người cũng chẳng thấy. Có điều vào ngày thứ sáu, công bất ngờ gặp được một người.

Lúc Viên Viên đến nhà họ Diệp, bố mẹ thụ đang ngồi trước tivi xem phim, vừa thấy Viên Viên, trên mặt mẹ Diệp nở nụ cười đã lâu không thấy: “Viên Viên, sao cháu lại qua đây?”.

Viên Viên cười tươi, giơ hai tay đang cầm một đồng túi của cô lên: “Con vừa đi xem phim về. Mẹ nuôi, hạt dẻ rang đường mới ra lò này, mua dành riêng ẹ đây!”.

Bố Diệp: “Viên Viên đang nghỉ tết đấy à?”.

Viên Viên: “Chưa ạ, chỉ là vừa vặn cuối tuần, mẹ con bảo nhớ con nên mới về thôi ạ”.

Thụ đi từ trong phòng ra nhìn thấy Viên Viên đến chơi, miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên một chút, đi rót cho cô cốc nước. Viên Viên dường như hoàn toàn không nhận ra thanh mai trúc mã của mình có gì không ổn, cứ lôi kéo cậu nói chuyện mãi.

Viên Viên: “A, cậu có biết không, tuần trước cuối cùng tớ cũng gặp được A Dương với vợ cậu ấy rồi! Vợ cậu ấy nhìn nhỏ nhắn, xinh xắn lắm”.

Thụ: “Thế à?”.

Viên Viên: “Ừ, bọn tớ còn cùng nhau đi ăn cơm nữa. A Dương nghe nói cậu về nhà rồi, nói là cậu thật chẳng biết điều gì cả, cũng chẳng thèm tìm cậu ấy uống cốc rượu. Không được, tớ phải gửi tin nhắn cho cậu ấy bảo tớ đang ở chỗ cậu, chắc chắn cậu ấy sẽ gọi lại mắng cho cậu một trận cho xem, ha ha”, nói xong cô liền lấy di động ra ấn bàn phím lạch cạch gửi tin.

Quả nhiên chẳng mấy chốc đã nghe thấy nhạc chuông vang lên, Viên Viên vui vẻ nhắc máy: “A lô, A Dương...A lô...A lô...Không có sóng à?”.

Viên Viên nghi hoặc lắc lắc điện thoại, đi ra đến tận ban công mới tiếp tục nói chuyện được. Qua một lúc, cô quay đầu vào phòng gọi thụ: “A Ninh, A Dương muốn cậu nghe điện thoại này”.

Thụ đi đến nhận lấy điện thoại, nhẹ giọng gọi một tiếng: “A Dương à?”.

Đầu bên kia chẳng thấy có phản ứng gì.

Thụ nhúh mày: “A Dương? Cậu không nghe được à?”.

Đầu bên kia vẫn không có phản ứng.

Thụ: “A...”.

Người ở đầu bên kia hình như cười một cái, ngắt lời cậu: “Là anh”.

Thụ bất giác nắm chặt điện thoại. Từ lúc về nhà, cái dây luôn căng ra dường như đứt “phụt” một cái. Cậu muốn gọi tên anh, muốn nói mình rất nhớ anh, muốn nói mình đã thú nhận với bố mẹ rồi, muốn hỏi Dương Thành lúc này còn tuyệt không...

Cậu có quá nhiều điều muốn nói với công, thế nhưng đến nửa câu cũng không sao thốt ra lời được.

Qua một lúc rất lâu, cậu nghe thấy công nói: “Bây giờ anh chỉ cách em khoảng mộ nghìn mét thôi. Thụ từ từ dựa người vào tường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vừa mờ ảo vừa xa xôi: “Sao anh lại đến đây?”.

Công: “Anh đến đón em về nhà”.

Mắt thụ đỏ hoe, thấp giọng nói: “Chúng ta hình như chưa từng đứng ở ban công phòng khách ngắm sao”.

Công: “Đúng thế. Em cũng biết đấy, anh rất sợ lạnh, cũng không thích ra ngoài”.

Thụ: “Vậy đợi ngày nào trời ấm lên một tý thì chúng ta cùng ngắm”.

Công: “Được”.

Thụ: “...Anh đợi em”.

Công chậm rãi thở ra một hơi, giống như đã hạ quyết tâm nào đó: “Không, là em đợi anh”.

Thụ nghe xong điện thoại đi vào, đưa di động cho Viên Viên. Ngoài đôi mắt hơi hơi hồng, trên mặt cậu chẳng có biểu hiện gì khác thường. Mẹ Diệp nhìn con trai mình, lại nhìn Viên Viên, dường như định nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng mở miệng. Viên Viên thấy thời gian cũng không còn sớm nữa liền chuẩn bị rời đi. Mẹ Diệp đột nhiên nói: “Viên Viên, để bác tiễn con”.

Hai người đi xuống dưới nhà, mẹ Diệp cuối cùng cũng cất tiếng: “Cuộc gọi vừa rồi...”.

Viên Viên trầm mặc một lúc: “Mẹ nuôi, con...”.

Mẹ Diệp: “Hóa ra con cũng biết rồi”.

Viên Viên: “Hương...Con nói người đàn ông đó, lúc con đến Dương Thành cũng có gặp. Hôm nay lại nhìn thấy trước cửa khu nhà chúng ta, anh ta liều mạng cầu xin con, nói là chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là tốt lắm rồi...Mẹ nuôi, xin lỗi, con...”.

Mẹ Diệp nhớ đến con trai mình, không khỏi thấy đau lòng: “Viên Viên, con nói xem, mẹ nuôi phải làm gì mới tốt đây...”.

Viên Viên cũng chẳng biết phải nói thế nào: “A Ninh, cậu ấy hình như gầy đi nhiều quá...Mẹ nuôi, hai người cũng đừng ép cậu ấy quá...”.

Viên Viên nhớ lại dáng vẻ cầu xin thành khẩn của công lúc này, mặc dù cô cũng không muốn thụ đi trên con đường này nhưng hai người họ yêu nhau đến thế, bất kể ai cũng không nỡ chia rẽ.

Hai ngày sau, nhà họ Diệp vừa ăn xong cơm trưa thì nghe thấy tiếng chuông cửa kêu. Bố Diệp ra mở cửa, là một cặp vợ chồng trung niên không quen biết. Người phụ nữ quần trên cổ chiếc khăn màu đỏ nhìn bố Diệp một chút, mỉm cười nói: “Chào anh, chúng tôi là cha mẹ của Hương Viễn, hôm nay mạo muội đến đây làm phiền là muốn giải quyết triệt để chuyện giữa hai đứa con trai nhà chúng ta”.

45

Vừa nghe thấy câu này, phản ứng đầu tiên của bố Diệp là đóng sầm cửa lại: “Cô tìm nhầm người rồi”.

Mẹ Hương hơi cao giọng, ở ngoài cửa nói tiếp: “Thầy giáo Diệp, xin thầy mở cửa, chúng tôi có chuyện muốn nói với thầy”.

Bố Diệp lướt mắt qua vợ con mình, cả hai đều tỏ vẻ kinh ngạc, rõ ràng cũng đã nghe thấy những gì người bên ngoài nói. Thụ lại càng choáng váng, cậu không ngờ đến cả cha mẹ công cũng tới đây.

Bố Diệp: “Không có gì để nói hết. Các người còn không đi tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”.

Mẹ Hướng cười một tiếng: “Thầy giáo Diệp, anh là thầy giáo, dạy dỗ giáo dục người khác thì tôi chịu; nhưng còn khóc lóc ăn vạ thì anh chắc chẳng làm được đâu nhỉ. Anh chắc chắn là mình muốn báo cảnh sát chứ?”.

Bố Diệp: “...”.

Bố Diệp suy nghĩ kỹ càng một lúc, thôi vậy, nếu hôm nay có thể cắt đứt hy vọng của con trai mình thì càng tốt. Thế là ông liền mở cửa cho hai người vào nhà.

Thụ căng thẳng nhìn ra phía sau cha mẹ công xem có còn ai không, mẹ Hướng dường như đọc được ý nghĩ của cậu, nhẹ giọng nói: “Vốn nó cũng định đến cùng, nhưng vì sát giờ lại có việc nên không đến được”.

Bố Diệp nhìn bộ dạng thất thần của con trai, lạnh giọng hỏi: “Hai người có chuyện gì?”.

Mẹ Hướng nhìn vợ chồng nhà họ Diệp, lại nhìn thụ, nói: “Tiểu Diệp, con về phòng trước đi, ta muốn nói chuyện với bố mẹ con một lát”. Thụ sưng ra một hồi rồi mới gật đầu quay người rời đi.

Bố Diệp ngăn cậu lại: “A Ninh, con đứng lại đây. Đây là con trai tôi!”.

Từ lúc hai người xa lạ chẳng biết ở đâu chui ra này bước vào nhà, bố Diệp cảm nhận rõ ràng con trai mình đang dao động. Lại nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời của thụ, ông bắt đầu thấy hối hận vì đã để hai người kia vào nhà.

Nghĩ đến đây, sắc mặt bố Diệp cũng trở nên sầm sì: “Hai người thân là bố mẹ thì hãy quản lý chặt chẽ con trai mình đi. A Ninh và con trai hai người đã chẳng còn quan hệ gì nữa rồi, hy vọng các người trở về, từ nay về sau đừng làm phiền nhà chúng tôi nữa”.

Mẹ Hướng cũng chẳng để ý, nói: “Thầy giáo Diệp, tôi muốn nói chuyện riêng với chị nhà có được không?”.

Bố Diệp nhìn sang vợ, mẹ Diệp do dự một lúc rồi cũng gật đầu. Thế là hai người đi vào phòng ngủ, để lại cha Hướng và bố Diệp đứng trừng mắt nhìn nhau. Cha Hướng thì vô cùng tự nhiên thoải mái, tự tìm một cái ghế ngồi xuống, thụ cũng pha một tách trà cho ông. Uống mấy hớp trà, cha Hướng giống như nhớ ra điều gì, nhìn sang bố Diệp đang ngồi tự kỷ một mình bên cạnh, nói: “Cái khăn mẹ đưa nhỏ đang quần là do Tiểu Diệp mua tặng đấy”.

Bố Diệp nghe thế liền quay sang trừng mắt với cha Hướng một cái.

Cha Hướng: “Còn tặng tôi, là một bộ đồ trà rất đẹp, tôi rất thích”.

Bố Diệp cũng không chịu thua kém: “Con trai tôi mười tuổi đã biết tự làm thiệp chúc mừng sinh nhật tôi rồi!”.

Cha Hướng: “Tôi thích món tôm rang muối của A Ninh, mùi vị rất ngon”.

Bố Diệp: “Đó là món mẹ nó thích nhất, nó còn đi học riêng món đó về nấu đấy”.

Cha Hướng: “Tiểu Diệp quả là một đứa trẻ ngoan!”.

Bố Diệp: “Đó là đương nhiên!”. Tự mãn cái khỉ gì, đó là con trai tôi cơ mà!

Cha Hướng điềm tĩnh nhìn bố Diệp: “Nhưng mà, anh sắp mất nó rồi”.

Mắt bố Diệp đỏ gay: “Đó là tại ai?! Đều là do con trai anh cả!”.

Cha Hướng lắc đầu, cũng không nói gì nữa.

Lại qua một lúc, cha Hướng đột nhiên bày ra vẻ mặt: “Ồ, tôi hiểu rồi” nhìn bố Diệp.

Bố Diệp thật sự thấy phiền rồi: “Lại làm sao thế?”.

Cha Hướng: “Không ngờ anh là giáo viên mà tư tưởng lại cổ hủ như thế”.

Bố Diệp: “Ý anh là gì?”.

Cha Hường: “Anh cứ nhất quyết không chịu để con tôi và con anh ở bên nhau, là vì muốn được ôm cháu đúng không?”.

Bố Diệp: “Vớ vẩn, bây giờ đang là thời đại nào rồi!”. Cho dù có đúng cũng quyết không thể nói ra được!

Cha Hường: “Việc đó cũng đơn giản thôi mà, cùng lắm sau này nhận nuôi một đứa, lấy họ Diệp nhà anh là được rồi”.

Bố Diệp cảm thấy tư duy của cái người ngồi trước mặt mình đây quả là không thể hiểu được: “Anh điên rồi à? Anh thật sự muốn chúng nó cả đời này cứ bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ sao?”.

Cha Hường quay sang thụ nầy giờ vẫn đang đứng một bên: “Tiểu Diệp, nghe nói con muốn mở một quán cà phê?”.

Thụ gật đầu.

Cha Hường: “Tiểu Diệp ở quán cà phê, Tiểu Hường viết văn, nhà anh chẳng có họ hàng gì ở Dương Thành đúng không? Hai đứa cũng không cần phải ra ngoài làm việc, tự mình làm chủ thì lấy ai ‘chỉ trỏ’ chúng nó đây?”.

Bố Diệp không nói lời nào.

Lúc này, hai bà mẹ nầy giờ vẫn ở trong phòng ngủ cũng đi ra, mắt cả hai đều đỏ hồng, nhìn điệu bộ chắc là vừa mới khóc một trận. Mẹ Hường kéo tay mẹ Diệp, thở dài một hơi: “Sự việc cũng đã đến nước này rồi, trải qua từng đó lần tự sát, vợ chồng chúng tôi cũng nghĩ thông suốt rồi. Con mình sống tốt mới là quan trọng nhất”. Mẹ Diệp gật đầu không ngừng.

Bố Diệp lại bàng hoàng sửng sốt: “Tự sát?”.

Mẹ Hường đau khổ nhìn bố Diệp: “Đúng thế, trên thời sự cũng nói mỗi năm có rất nhiều những người đồng tính tự sát, hơn chín mươi phần trăm là vì bị các bậc phụ huynh ép buộc quá mức, lúc đầu chúng tôi cũng...”, mẹ Hường dường như nghẹn lời, rúc vào lòng cha Hường bật khóc.

Khóe miệng thụ giật giật.

Bố Diệp ngập ngừng hỏi: “VẬY...trước đó hai người không nhận ra nó muốn...”.

Mẹ Hường: “Trước đó nó cũng như bình thường thôi, rất yên lặng. Chúng tôi nghĩ là chắc một thời gian nữa sẽ ổn, đến lúc đó lại tìm một đứa con gái giới thiệu cho nó, ai ngờ...”.

Mẹ Hường uống một ngụm nước, điều hòa hơi thở một lúc mới nói tiếp: “Con trai nhà chúng tôi rất cố chấp, lúc đó đã nghĩ luôn đến phương pháp cực đoan rồi. Sau này tìm hiểu thêm các tài liệu mới biết, tâm trí những người trẻ tuổi hiện nay rất yếu đuối, nếu xuất hiện áp lực nặng nề không thể chịu đựng được rất dễ xảy ra phản ứng tiêu cực, ví dụ như hút ma túy, giết người, mại dâm,...”.

Bố Diệp dường như bị những lời nói của mẹ Hường làm cho choáng váng cả người.

Mẹ Hường: “Nói thật thì, thầy giáo Diệp à, từ khi con trai tôi còn rất nhỏ, tôi và cha nó cũng chỉ có một nguyện vọng, đó là mong cháu có thể trưởng thành bình an, khỏe mạnh. Bây giờ chúng tôi đã đạt được nguyện vọng của mình rồi, không chỉ thân thể khỏe mạnh mà sự nghiệp cũng thành công, thân là cha mẹ, còn có thể cầu mong gì hơn? Tiểu Hường cũng thế, Tiểu Diệp cũng vậy, chúng đều là những người bình thường, chẳng qua chỉ là yêu một lần, làm những việc mình thích mà thôi, không ảnh hưởng gì đến người khác, cũng chẳng làm hại ai cả. Đợi qua vài năm nữa lại bảo bọn chúng nhận con nuôi, có thời gian thì về thăm chúng ta, cùng chúng ta uống rượu, đánh bài là được. Chúng ta, từ từ rồi cũng già cả thôi”.

Nghe lời nói của mẹ Hường, thần sắc bố Diệp dường như có phần cảm khái.

Mẹ Hường nhìn bộ dạng bố Diệp như thế, thở dài: “Con cái tự có phúc phận của chúng nó. Thầy giáo Diệp, anh thật sự muốn ép nó...”.

Bố Diệp giật mình: “Sao thế được! Cô đừng nói bừa! Tôi chỉ có mỗi thằng con trai này, tôi...”.

Bố Diệp không dám nghĩ tiếp, cũng không nói gì thêm nữa. Bố mẹ công nhìn nhau một cái, cha Hướng hắng giọng: “Chúng tôi đã đặt bàn ở nhà hàng Nam Sơn, sáu giờ tối nay, nếu không ngại, hy vọng cả nhà anh chị nỗ lực đến dùng bữa cơm”, nói rồi hai người liền cáo từ ra về.

Cả buổi chiều, nhà họ Diệp đều im lặng vô cùng, bố mẹ thụ trầm mặt không nói gì, thụ thì lại vào phòng ngồi nhìn thời gian trôi qua từng giây, từng phút một.

Thời gian dài đằng đẳng khiến người ta cảm thấy hoảng hốt..

Mắt thấy cũng sắp đến sáu giờ, thụ cuối cùng cũng đứng lên, đi đến trước phòng bố mẹ. Trong phòng khói thuốc lượn lờ, thụ gọi một tiếng: “Bố...”.

Bố Diệp dáng vẻ tiêu tụy ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái.

Mắt thụ đỏ hồng: “Bố...”.

Bố Diệp im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, nói: “Bố mẹ không đi đâu...con...đi đi...”.

Sáu giờ tối mùa đông, trời đã tối rồi, ánh sáng nhấp nháy phía xa kia là những ánh đèn trong các mái ấm. Thụ dường như chạy một mạch xuống lầu, còn chưa ra đến cổng khu nhà thì cậu đã khựng lại.

Công đang đứng đó.

Thụ nhìn thấy anh, không biết tại sao lại bật cười. Rõ ràng chỉ mới hơn một tháng không gặp, nhưng vào thời khắc nhìn thấy anh, cậu dường như lại một lần nữa làm quen anh từ đầu vậy. Cậu nghĩ, ồ, hóa ra đây là người mà mình vẫn luôn chờ đợi. Thụ thấy công đang từng bước từng bước lại gần mình, không nhận được mà thậm chí đoán anh sẽ nói gì.

Nói: Anh đã đến đón em về rồi đây?

Nói: Để em đợi lâu rồi?

Nói: Anh yêu em?

Cậu nhìn công bước đến trước mặt mình, chậm rãi vươn tay ra ôm chặt lấy cậu.

Anh nói:

“Anh muốn ăn canh sườn em nấu.”

Thụ nghĩ, có lẽ, câu mà cậu muốn nghe nhất chính là câu nói này.

15. Ngoại Truyện 1 - 2 - 3

Ngoại truyện 1: Cứu viện mạnh mẽ

Mẹ Hướng cùng cha Hướng vừa mới xuống xe đã thấy con trai mình bộ dáng đau khổ đứng đợi ở bên. Mẹ Hướng lườm anh một cái: “Thật vô dụng!”

Chuyện công đến Thanh Châu, bố mẹ anh cũng biết nhưng họ lại không ngờ rằng, đã hơn một tháng rồi mà đến mặt thụ công còn chưa thấy. Công mặt mày đáng thương nhìn mẹ mình: “Con nhớ Chiêu Ninh quá.”

Cả nhà ngồi xuống ăn bữa cơm, công kể qua về tình huống hiện tại, mẹ Hướng vừa nghe vừa lắc đầu: “Không được, mặt không đủ dày, tay chân cũng bám không chặt lấy người ta gì cả.”

Cha Hướng liếc mẹ Hướng một cái: “Hay là chúng ta đi một chuyến vậy. Phản ứng của bố mẹ Tiểu Diệp như thế cũng rất bình thường thôi”.

Công vừa nghe thế đã lắc đầu quầy quậy: “Không được, không được, con gọi hai người đến là để làm cổ vắn, đưa ra kế hoạch. Nếu cha mẹ tìm đến tận nhà thì không ổn đâu”.

Mẹ Hường: “Nếu Tiểu Diệp là nữ thì cái đoạn tình cảm này của hai đứa có đến gian đoạn nào, mẹ đây cũng không thèm quan tâm. Nhưng tình cảnh của hai đứa dù sao cũng hơi đặc biệt, cha mẹ chỉ hy vọng con sớm có thể ổn định lại. Yên tâm đi, cha mẹ lộ diện càng thể hiện chúng ta rất có thành ý à?”

Công vẫn hơi do dự. Cha Hường dường như nhận ra công đang nghĩ gì, an ủi: “Không sao đâu, còn có cha mà”.

Công: “...”.

Chẳng thèm đợi công nói thêm gì, cha Hường đã rút từ trong túi ra một quyển sổ tay, bắt đầu bàn bạc kế hoạch với mẹ Hường: Bắt đầu từ những lý do chủ yếu khiến bố mẹ thụ không chấp nhận được việc con mình đồng tính, lần lượt giải quyết từng vấn đề một khiến họ sau này không cần phải lo nghĩ nhiều nữa. Cha Hường còn nêu ý kiến, trong quá trình trao đổi, mẹ Hường phải nhắc đi nhắc lại, nhấn mạnh những hậu quả gây ra do áp lực từ phía gia đình nhằm khiến bố mẹ thụ cảnh giác, đến lúc phù hợp cũng có thể lấy công ra làm ví dụ.

Công nghe thấy rất kỳ lạ: “Sao lại để mẹ nói? Cha nói không phải càng có sức thuyết phục sao?”

Cha Hường: “Lúc phụ nữ nói dối trông đều vô cùng thành khẩn, lời nói cũng rất dễ tác động đến người khác”.

Công: “... Vừa nhìn đã biết cha rất có kinh nghiệm rồi”.

Ngày đến nhà thụ, mới sáng sớm công đã dậy, đi xuống nhờ nhà bếp khách sạn, tự mình nấu ăn. Bữa trưa, mẹ Hường nhìn một bàn đầy thức ăn, dường như có phần cảm khái: “Con sinh vào buổi đêm nên đặt tên là Văn[1]. Mẹ vẫn còn nhớ bộ dạng lúc nhỏ của con, thế mà chớp mắt một cái đã sắp thành gia lập thất rồi...”.

[1] Văn: Có nghĩa là muộn hoặc buổi tối.

Công thấy mẹ mình đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm, nhất thời không biết làm thế nào: “Mẹ...”

Cha Hường chậm rãi thổi ngậy đồ ăn: “Vừa vừa thôi, lỡ đến chiều lại không phát huy được thì chết.”

Mẹ Hường lập tức đắc ý nói: “Lão Hường, vừa rồi tôi làm thế nào? Cảm xúc rất chuẩn đúng không. Ồ, A Văn, thật ra con sinh vào buổi sáng, lúc đó mẹ giận dữ với bà con nên nhất định đặt tên con là “Văn”. Cũng không nhớ lúc đó có chuyện gì nữa, giờ quên mất rồi...”

Công: “...”.

Buổi chiều, cha mẹ công đi vào tòa nhà nơi Diệp gia ở, còn công thì đứng dưới đợi, sốt hết cả ruột cả gan. Không biết bao lâu sau mới thấy cha mẹ đi ra. Công vội vàng chạy đến trước hỏi: “Sao rồi? Hai bác đã đồng ý chưa?”. Phụ mẫu hai người mặt không chút biểu cảm nhìn công.

Lòng công lập tức lạnh buốt: “Con biết mà, sao có thể nghe hai người nói một cái là đã thông suốt ngay được... Con biết mà...”.

Nhị vị phụ huynh đưa mắt nhìn nhau.

Thực ra tình hình lúc ban chiều có phần nằm ngoài dự liệu của mẹ Hường. Lúc mẹ Hường ở trong phòng nói chuyện với mẹ Diệp, bà phát hiện thái độ của nhà họ Diệp thực ra cũng đã lung lay rồi, xem ra bất kể là mấy chiêu “thà chết không chịu bỏ cuộc” của công hay là hành vi kiên trì của thụ, thì cũng đều có kết quả nhất định cả. Thế là mẹ Hường liền khóc lóc bịa ra một câu chuyện công lúc trước đã tự sát rồi được cứu như thế nào. Có lẽ là do nhân vật chính trong câu chuyện bịa đặt này là con trai ruột của mình nên bà nói càng thuận miệng, thật giả lẫn lộn, nói tới mức mẹ Diệp cũng thấy đồng cảm, cả hai cùng khóc rưng rức.

Mẹ Hường vỗ vai con trai: “Sáu giờ tối, nhớ đưa Tiểu Diệp về ăn cơm đấy”, sau đó không đợi con trai phản ứng lại được với tin tức giạt gân này, hai người đã rời đi.

Trên đường về khách sạn, mẹ Hường không nhin được mà than một câu: “Tôi thật nhớ bộ dạng lúc con mình còn nhỏ, mà giờ nó quả thật cũng sắp thành gia lập thất rồi...”

Cha Hường đứng khựng lại. Ông chăm chú quan sát vợ một hồi, sau đó tay hơi cong lại bên sườn. Mẹ Hường lập tức bật cười, vươn tay ôm chặt lấy cánh tay chồng.

Ngoại truyện 2: Cuộc sống vợ chồng hạnh phúc (1)

Dạo gần đây B rất đau đầu. Anh cãi nhau với A rồi, nguyên do chỉ vì một bức tranh.

Từ sau khi A, B hai người chính thức xác định mối quan hệ, A liền thường xuyên chạy qua chỗ B ở, vì thế B cũng dành riêng một góc trong phòng làm việc của mình cho A vẽ tranh. Hôm đó là vào cuối tuần, A ra ngoài mua ít màu vẽ, B thì tiếp một người bạn đến thăm. Con gái người bạn đó cũng đi cùng, rất hiếu động, người lớn nói chuyện còn cô bé thì tự mình chơi đùa, chui cả vào phòng làm việc như đang chơi trốn tìm vậy. Gần đến lúc về, cô bé cầm một bức tranh từ phòng làm việc đến trước mặt B, mắt chớp chớp nhìn lên: “Chú ơi, chú có thể tặng cháu bức tranh này không?”

B nhìn một cái, là bức tranh lần trước khi anh bắt A ở lại tầng ca, cậu chán quá mà vẽ ra, bức tranh “Trong mắt”. A dường như đặc biệt thích bức tranh này, dựa trên bản phác thảo gốc đó đã vẽ thêm rất nhiều bức tranh khác, bức sau đẹp hơn bức trước, càng ngày càng dụng tâm.

B ôm cô bé lên: “Sao cháu lại muốn có bức tranh này?”

Cô nhóc chỉ vào hình người bé bé trong tranh: “Bởi vì bức tranh này rất đẹp, cháu cũng muốn được vào đó giống như người này này”.

B nhìn kỹ lại lần nữa, bức tranh này cũng mang lại cảm giác kỳ diệu như truyện cổ tích vậy, chắc bởi thế mới được các bạn nhỏ yêu thích. B nghĩ ngợi một lúc, dù sao A cũng đã có những bức tranh mới hơn, đẹp hơn rồi, bức phác thảo cũ này chắc cũng chẳng cần đến nữa đâu, thế nên anh quyết định tặng cho con gái bạn mình.

Đến tối A trở về, bộ dạng có vẻ đang rất vui, báo là cuối cùng cũng tìm được màu mình muốn rồi. B chợt nhớ đến bức tranh lúc sáng, nói: “Anh đem bản phác thảo của em cho con gái người bạn rồi”.

A sững ra: “Bản phác thảo nào?”

B: “Chính là bức em ngồi ở phòng làm việc của anh vẽ ấy, tên là “Trong mắt”. Anh thấy dù sao em cũng có những bản mới hơn rồi, bản thảo đó chắc chẳng cần nữa đúng không?”

A: “Anh đùa gì thế? Sao anh có thể tùy tiện đem đồ của em cho người khác?”

B giật mình. Anh biết mình tự ý lấy tranh của cậu tặng cho người khác là không đúng, nhưng anh không ngờ A lại phản ứng dữ dội như thế.

B: “Sao thế? Không phải chỉ là một bức tranh thôi sao?”

A vừa gấp vừa giận: “Anh thì hiểu cái gì chứ! Trên bàn em anh muốn tặng bức nào thì tặng, chỉ riêng bức đó là không được!”

B: “Tại sao? Đó chỉ là bản phác thảo thôi mà”.

A: “Anh đi tìm người đó đòi lại tranh ngay đi!”

B có phần chẳng hiểu ra sao nhìn A: “Em đùa à? Anh đã tặng con gái người ta rồi”.

A nhìn B, cố gắng kiềm chế lửa giận: “Đi đòi về đây. Bức tranh đó quả thật là không thể tặng cho người khác. Em vẽ cho nó bức khác, mười bức cũng được!”

B nhúm mày: “Em cứ nhất quyết phải làm thế à?”

A im lặng nhìn B, sau đó cũng chẳng quay đầu lại, đi thẳng ra cửa.

B: “...”

Chiến tranh lạnh hai ngày, B cuối cùng cũng không chịu được nữa. Nói thế nào thì người sai trước cũng là anh, B đành mặt dày đòi lại bức tranh từ chỗ bạn mình, sau đó lại chạy đến nhà A. Anh đứng trước cửa gọi điện thoại cho A: “Anh lấy lại bức tranh rồi”.

A: “Vậy đưa cho em”.

B: “Em mở cửa ra, mở ra anh mới đưa được cho em chứ”.

A: “Nhét vào khe cửa đi”.

B: “...”

Cuối cùng A vẫn không chịu mở cửa, hơn nữa mặc dù đã lấy lại bức tranh nhưng cậu dường như không có ý định tha thứ cho B: Trong giờ làm thì lạnh nhạt, hết giờ thì ai về nhà nấy.

Cứ thế lại qua thêm hai ngày nữa, đến ngày thứ Sáu, A còn chẳng thèm đến làm, trực tiếp xin nghỉ! B quả thực là đầy một bụng tức giận, anh nghĩ kỹ rồi, nếu hôm nay A mà không mở cửa cho anh thì anh sẽ gọi thẳng cho công ty lắp khóa. Vừa nghĩ đến đó thì bảo an ở trước cửa đưa cho anh một bọc hàng. Anh hơi nghi hoặc, mình cũng đâu có đặt hàng gì trên mạng đâu. Nhìn kỹ lại một chút, B phát hiện gói quà này hình như không phải là được gửi đến mà chỉ ghi tên người nhận là anh, sau đó để trước cổng thôi. Anh nghĩ một lúc, chậm rãi mở ra, là một bức tranh màu nước đã được đóng khung hoàn thiện: Một chiếc thuyền trôi lơ lững trên mặt sông, một người nằm ngủ an lành trên thuyền; Hai bên bờ sông là những căn nhà hình cây nấm đầy màu sắc sặc sỡ, những hàng cây ven sông thì treo đầy những ngôi sao; Không trung yên tĩnh nhưng dường như lại có những cuộn xoáy ở phía xa.

Bức tranh này tên là “Nhà”.

B ngắm bức họa, cả người ngơ ngẩn. Sau đó anh chợt nhớ ra điều gì đó, cẩn thận mở khung tranh ra, bên trong còn kẹp một tờ giấy, đó là bản phác họa “Trong mắt”. B nhẹ nhàng xem xét tờ giấy, thấy ở mặt sau, chỗ góc bên phải phía dưới bức tranh là một hàng chữ:

Chỉ nguyện mãi mãi được ở trong mắt anh.

Ngoại truyện 3: Cuộc sống vợ chồng hạnh phúc (2)

A ngồi trong xe B, chốc lại chỉnh chỉnh tóc, chốc lại kéo kéo quần áo. B hiếu kỳ hỏi: “Em đang làm gì thế?”

A: “Lát nữa phải ăn cơm với mấy người kia, em hơi căng thẳng”.

B: “Em căng thẳng cái gì chứ, Hương Văn với Diệp Chiêu Ninh đâu phải người ngoài, mà cũng có phải lần đầu tiên ăn cơm với nhau đâu.”

A: “Anh không hiểu! Dù sao hai chúng ta mới...”.

B: “Mới làm sao?”

A: “Thì mới xác định mối quan hệ mà! Dựa theo hiểu biết của em với Hương Văn, cậu ta nhất định sẽ không nhận được cười đâu!”.

Tay trái B vẫn đặt trên tay lái, tay phải vươn sang nắm chặt lấy tay A: “Em còn nhớ lần đầu tiên Hương Văn đưa Chiêu Ninh đến ăn cơm cùng chúng ta không?”

A gật đầu: “Tỷ nữa thì làm mù mắt em!”.

B: “Hôm nay chúng ta làm mù mắt bọn họ!”.

Hai người vừa xuống xe đã gặp ngay công và thụ ở cửa quán. Quả như A dự đoán, nhìn thấy B nắm tay A xuất hiện trước mặt mình, công phì một cái cười ra tiếng. Mặt A đỏ bừng, không thốt nổi câu nào.

Thụ thấy tình hình như thế vội thúc công: “Chúng ta mau vào trong gọi món đi, đều đói hết cả rồi”.

Bốn người vào phòng riêng ngồi xuống, công vẫn đang không nhận được mà cười mãi. Mặt A đỏ bừng, cảm giác nhìn công: “Ông cười cái gì thế!”.

Công nhận cười, lắc đầu: “Không có gì, chỉ là nhìn hai người thật sự ở bên nhau, tôi thấy rất vui thôi”.

B như không nghe thấy lời nói của công, rót bốn cốc trà, sau đó để một cốc vào tay A: “Mau sưởi ấm tay đi, em là họa sĩ, không thể để tay bị lạnh cóng được”.

Công & thụ:...

A vừa nhận cốc trà, vừa lật giở quyển thực đơn, quay đầu sang nhìn B: “Anh muốn ăn gì?”

B nghĩ một lát: “Tôm rang muối tiêu đi. Anh nhớ tuần trước em nói muốn ăn mà”.

A: “Nhưng anh bảo anh sẽ tự mình nấu cho em ăn.”

B: “Anh đổi sang nấu món tôm xào cà tím, món đó em cũng thích mà”.

A: “Ồ? Thật á?”

B: “Ừ, căn bản là tuần này bận quá, tuần sau rảnh hơn một chút, anh sẽ có thời gian nấu”.

...

Công nói thầm với thụ: “Em xem, anh đã bảo mà, kiểu gì chúng ta cũng phải ăn món ‘da gà’ lót dạ trước bữa chính”.

Mấy người ngồi nói chuyện phiếm một lúc, đồ ăn cũng dần dần được mang lên. Đợi đến khi món tôm được đưa đến, liền thấy B cẩn thận bóc vỏ tôm, sau đó để phần thịt vào bát A, quay sang nhìn bộ mặt “bó tay toàn tập” của công và thụ đang nhìn mình, B cười khê: “Vỏ tôm cứng lắm, không cẩn thận dễ bị cắn vào tay”.

Công: “... Sao anh không lo thịt tôm cứng cắn vào họng cậu ta?”

Qua bữa ăn này, hiểu biết của công đối với biên tập của mình đã nâng lên một tầm ới. Anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày thấy B tỏ ra tỉ mỉ, cẩn thận bất thường đối với những thứ ngoài công việc như thế này. Công cuối cùng cũng có thể hiểu được cảm giác của A và B trong bữa cơm lần trước: Thật sự là mù mắt luôn rồi!

Ăn xong bữa, A chạy đi thanh toán, ba người còn lại đứng ở cửa quán đợi. Công nhìn B đầy ẩn ý: “Người bạn này của tôi, anh phải đối xử cho tốt đấy”.

B cười: “Cậu cho rằng những gì hôm nay tôi làm đều là diễn trò cho hai người xem chắc?”

Công: “Chẳng lẽ không phải sao?”

B: “Cậu ấy rất sợ lạnh, nhất là tay. Bình thường lúc vẽ tranh buổi tối không những phải bật điều hòa mà còn chuẩn bị cả một túi chườm nóng. Cậu ấy ăn tôm đúng là có một lần bị cắn vào tay, tay chân hậu đậu, vụng về lắm. Cậu ấy còn cực kỳ ghét ăn gừng, cứ món gì có gừng là sẽ tự động vứt hết ra”.

Công nhìn B đầy kinh ngạc. B nhìn người vừa thanh toán xong đang từ tốn đi bộ về phía bên hạ, chậm rãi nở nụ cười: “Thích một người chính là như thế đúng không. Làm bao nhiêu chuyện cho người đó thì vẫn cứ thấy quá ít”.

B quay đầu nhìn công: “Cảm giác này, hai người nhất định hiểu rõ.”

A đi đến nơi: “Mọi người đang nói gì đấy? Cười vui vẻ thế”.

B nắm lấy tay cậu: “Không có gì. Đang nói mùa đông năm nay hình như không lạnh lắm”.

A: a? Thật hả? Em thấy lạnh lắm mà...”

B: “Đó là tại vì em mặc ít quá”.

A: “Không thể nào, cái áo khoác này của em dày cực kỳ đấy”.

B: “Quần áo bên trong em mặc mỏng quá”.

...

Công, thụ hai người nhìn nhau, đều bật cười.

16. Ông Chủ Và Kiến Trúc Sư - Phần 1

Ông chủ và kiến trúc sư

A

Xe của kiến trúc sư phải đem đi bảo dưỡng rồi, vì thế anh quyết định ngồi xe buýt đi làm.

Nhưng đến lúc lên trên xe rồi, lật hết túi này đến túi nọ mới phát hiện trên người, trừ các loại thẻ ngân hàng thì chẳng có đồng tiền nào cả, anh bắt đầu nghĩ đây có phải là một sự lựa chọn sai lầm không.

Mà lúc này, xe đã bắt đầu chạy.

Bởi vậy, anh cũng chẳng còn cách nào.

Kiến trúc sư nghĩ thế, nên đành dày mặt nhìn bác lái xe: Xin lỗi, hình như tôi không mang tiền.

Toàn bộ những người có mặt trên xe đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn kiến trúc sư, chắc họ trước nay chưa từng thấy ai ăn mặc bảnh bao như thế mà đến một đồng cũng không có, cuối cùng còn trâng tráo không biết ngượng mà bày ra bộ dạng “Ta đây chính là muốn đi xe chùa đây”.

Bác lái xe nhìn anh một cái: Lần này bỏ qua. Anh bạn trẻ, phải biết tự trọng chứ.

Kiến trúc sư thật buồn bực.

Anh vốn định đợi đến trạm sau thì xuống xe cho rồi, mà lời nói của bác lái xe lại như muốn nói là anh cố ý làm vậy không bằng. Kiến trúc sư muốn mở miệng giải thích lại thấy làm như thế có vẻ “có tật giật mình” quá, nhất thời chỉ có thể đứng im giả như không nghe thấy gì.

Ánh mắt những người trên xe nhìn anh đã chuyển từ kỳ quái sang khinh thường: Bộ dạng thật vô liêm sỉ, da mặt dày thật đấy.

Keng.

Chỉ thấy một đồng xu rơi vào hộp đựng tiền, sau đó là một giọng nói ấm áp vang lên: Bác tài, để tôi trả tiền hộ anh ấy cho.

B

Thật ra lần ở trên xe buýt đó không phải là lần đầu tiên ông chủ nhìn thấy kiến trúc sư.

Ông chủ có quán cà phê gần một tòa nhà văn phòng cao cấp, thường xuyên phải đưa đồ uống vào trong khu văn phòng đó.

Có một lần đến đưa cà phê, ông chỉ nhìn thấy một bức ảnh trên tường của công ty kiến trúc nọ: Một người đàn ông cao lớn tuấn tú, một tay ôm bó hoa, một tay cầm giải thưởng, nhìn qua chắc là nhận được giải gì đó.

Theo lý mà nói, nhận được giải thưởng là một việc đáng mừng, thế nhưng cái người kia nhìn lại rất bình thản, trên mặt chẳng hề có nét cười.

Cô gái gọi cà phê bảo, đó là tổng giám đốc của công ty cô.

Ông chủ có ấn tượng sâu sắc với bức ảnh đó, bởi vậy lúc lên xe vừa liếc một cái đã nhận ra anh ta.

Đương nhiên, chấp nhận bỏ ra một đồng giúp anh ta, thực ra cũng chỉ để có lý do mà đường đường chính chính nhét vào tay anh ta một xấp phiếu ưu đãi thôi.

Ông chủ cũng chẳng hy vọng vị tổng giám đốc này vì muốn cảm ơn mình mà ngày ngày đến quán cà phê tiêu tiền. Ông chủ thực ra chỉ cho rằng, loại người như anh ta chắc sẽ tiện tay đưa chỗ phiếu giảm giá này cho cấp dưới.

Đó mới là mục đích chính.

Không sai, ông chủ chính là loại người cực kỳ yêu tiền.

Ông chủ thường xuyên nhét phiếu ưu đãi của quán cà phê bên người là để bất cứ lúc nào cũng có thể cho đi vài cái, phát triển kinh doanh.

Ông chủ sơn quán cà phê màu đỏ cam, là vì người đoán mệnh trên cầu vượt nói màu này sẽ đem tiền tài đến.

Sách ông chủ thích nhất là “Dạy bạn trở thành chuyên gia quản lý tài sản”, “Kiếm tiền dễ dàng như thế đấy!” và “Năm mươi bí quyết mở tiệm”.

Ông chủ mua chậu hoa trang trí quán cà phê là để tiết kiệm tiền. Chỉ mua loại cây vạn niên thanh có giá thành rẻ nhất, sau đó chiết cành từ đó ra, trồng vào các bình, các chậu khác...

...

Sở thích lớn nhất của ông chủ là tiết kiệm tiền. Câu nói yêu thích nhất chính là: Kiếm tiền không tích cực, đầu óc có vấn đề.

Có điều, ông chủ rất cuộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng xếp vào hạng ông chủ nhỏ mà thôi.

Ông chủ là người rất khó tính. Máy làm cà phê, hạt cà phê, các loại vật dụng và nguyên liệu làm cà phê, thậm chí ngay cả chất lượng của cốc thủy tinh bình thường, ông chủ đều muốn phải là loại tốt nhất. Lại còn thêm tiền thuê cửa hàng.

Bởi vậy, so với người có tiền thật sự, ông chủ quả là còn cách rất xa.

Cũng có lúc ông chủ đột nhiên nhớ lại cái vị tổng giám đốc nhìn thấy ở công ty kiến trúc kia, anh ta nhìn có vẻ vừa có tiền vừa có tiếng, thật khiến người khác hâm mộ. Thế nhưng, sao anh ta chẳng cười lấy một cái nhỉ?

Ngày thứ tư sau lần gặp gỡ vô tình với vị kiến trúc sư kia, chín giờ tối, ông chủ nhận được một cuộc điện thoại gọi đưa hàng: Phòng làm việc trong công ty kiến trúc Hán Thiên ở tầng ba, khu B tòa nhà văn phòng Đông Ngân, gọi một phần thức ăn nhanh.

Ông chủ: “...Không có vấn đề”.

Quán cà phê chín giờ tối đổi sang bán đồ ăn nhanh chắc? Bị điên hả?

Nhưng sở dĩ ông chủ được gọi là ông chủ, chính là bởi vì ông chủ chưa bao giờ bỏ lỡ bất cứ cơ hội kiếm tiền nào.

“A lô, Giang Nam Xuân đúng không? Một phần cơm hộp. Loại hai mươi tệ là được rồi. Quán cà phê XY, được rồi, nhanh lên đây”.

Hai mươi phút sau, ông chủ tay cầm hộp cơm, mặt cười tươi rói đi đến trước mặt kiến trúc sư:

“Chào anh, đồ ăn nhanh của anh, tất cả ba mươi tệ”.

C

Thật ra kiến trúc sư cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ.

Kiến trúc sư thích yên tĩnh, phòng làm việc của anh nằm ở góc trong cùng của văn phòng công ty. Có những lúc làm việc mệt mỏi, anh sẽ ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh. Tiệm cà phê của ông chủ cũng là một phong cảnh trong tầm ngắm của kiến trúc sư.

Màu chủ đạo của quán cà phê là màu đỏ cam, quán không lớn, chốc chốc lại có người ra ra vào vào. Trước cửa tiệm có rất nhiều loại thực vật, còn treo một cái bình thủy tinh trong suốt lên trên, bên trong trồng mấy cành vạn niên thanh, có những cành mọc dài quá, còn rủ cả xuống dưới. Sân trước của quán này bày mấy cái bàn cà phê đơn giản, xếp cùng hai cái ghế và một cái dù to che nắng bên trên.

Thỉnh thoảng cũng nhìn thấy có người từ trong quán ra tưới nước cho đám cây cối bên ngoài. Kiến trúc sư đoán đó chắc là ông chủ rồi. Bởi vì cậu ta tưới nước xong còn hay ngồi trên ghế, nhàn rỗi đọc sách nữa.

Quán cà phê hình như đóng cửa rất muộn. Nghĩ cũng đúng, xung quanh khu vực này toàn là những người đi làm bận rộn suốt trong các tòa nhà văn phòng, bữa trưa tháng lại phải tăng ca, chuyện làm ăn phát đạt là chuyện đương nhiên.

Có những hôm kiến trúc sư bận đến tận tảng sáng, đi qua vẫn thấy trong quán còn ánh đèn, lúc đó anh thường nhin không được mà nghĩ: Hay mình đi vào đó mua cốc cà phê nhỉ?

Có điều, kiến trúc sư trước nay không uống cà phê bao giờ. Bởi thế tuy bụng nghĩ vậy, nhưng anh cũng chưa bao giờ vào quán cà phê lần nào.

Sau đó chính là một ngày, kiến trúc sư vô tình gặp ông chủ trên xe buýt.

Kiến trúc sư thật ảo não.

Anh vẫn luôn nghĩ đến một ngày nào đó, anh tiến vào quán cà phê, đứng trước quầy hàng, sau đó ông chủ ngẩng đầu lên hỏi: “Quý khách muốn dùng gì?”; hoặc là có thể hai người gặp nhau trong thang máy của tòa nhà văn phòng nơi anh làm việc, trên tay ông chủ đang cầm mấy cốc cà phê, đến lúc đó nhất định anh sẽ nói một câu: “Cà phê thơm quá!”.

Tóm lại, dù thế nào cũng không phải là gặp mặt trong tình huống khó xử như thế này.

Thậm chí đến câu “Cảm ơn”, kiến trúc sư cũng quên không nói, chỉ có thể ngáy ra nhìn ông chủ mỉm cười nhét vào tay mình một tập phiếu giảm giá mà thôi.

D

Kiến trúc sư nhìn suất cơm trước mặt. Anh chắc là bận đến phát điên rồi nên mới gọi điện đến quán cà phê đặt một phần thức ăn nhanh. Mà không ngờ ông chủ cũng mang đến thật.

Ông chủ đợi cả nửa ngày, thấy kiến trúc sư chẳng có phản ứng gì, nụ cười trên mặt có phần cứng ngắc:

Tổng cộng... ba mươi tệ.

Lúc này kiến trúc sư rút cuộc cũng có phản ứng, rút tiền trong ngăn kéo đưa cho ông chủ.

Ông chủ nhận tiền xong liền vô cùng vui vẻ, quay người chuẩn bị rời đi.

Kiến trúc sư đột nhiên đứng bật dậy, trông bộ dạng có vẻ hoảng loạn, còn bất cẩn làm đổ cốc nước trên bàn. Nước trong cốc nhỏ tí tách từng giọt xuống đất. Ông chủ kinh ngạc nhìn kiến trúc sư: “Anh sao thế?”

Kiến trúc sư im lặng một lúc, cuối cùng mới lắc đầu: “Không có gì”.

Mấy ngày tiếp theo, cứ đến chín giờ tối là kiến trúc sư lại gọi điện đến quán cà phê kêu một suất cơm.

Mà cơ hội kiếm tiền đã dâng đến tận cửa như thế, không lấy cũng uống, vì thế ông chủ vẫn cứ theo lệ cũ mà làm.

Hôm nay, như mọi khi, đưa cơm đến, lấy tiền xong ông chủ đang chuẩn bị rời đi thì bị kiến trúc sư gọi lại:

“Cậu... có thể tặng tôi mấy cây vạn niên thanh không?”

“Vạn niên thanh?”

Câu trồng trước quán cậu chính là vạn niên thanh, bởi vì loại này vừa rẻ vừa dễ trồng. Ông chủ nghi hoặc liếc một vòng đánh giá phòng làm việc của kiến trúc sư, thấy bày không ít những bồn hoa giá cả thuộc hàng xa xỉ phẩm.

Cậu vẫn nghe nói người có tiền ăn sơn hào hải vị mãi cũng chán, đôi lúc lại muốn thưởng thức cháo trắng dưa cải, nhẽ nào đến trồng cây cũng thế? Có điều ông chủ vẫn cười đáp: “Được thôi, ngày mai tôi đem đến cho anh”.

Có điều, “ngày mai” đã là cuối tuần, công ty của kiến trúc sư không làm việc, mà bản thân kiến trúc sư cũng phải đi công tác ở tỉnh khác đến tận thứ Ba tuần sau đó mới trở lại.

Sáng đến làm, vừa mở cửa văn phòng làm việc đã thấy trên bàn mình đặt một gốc cây vạn niên thanh bé, được nuôi trong cốc giấy dùng một lần. Kiến trúc sư đứng ngay cửa phòng, mím chặt môi.

Thư ký thấy vậy tưởng sếp tổng không hài lòng, vội nói: “Tổng giám đốc Kỷ, hôm qua có một người đàn ông nhờ tôi chuyển cho anh. Vừa đúng lúc phó tổng giám đốc Dương mở cửa phòng anh lấy tài liệu nên tôi mới tranh thủ để luôn trên đó. Hay để tôi tìm một cái bình thủy tinh trồng nó vào nhé?”.

Kiến trúc sư lắc đầu: “Không cần đâu”.

Qua một lúc sau, anh lại nói: “Thế này rất đẹp”.

Thư ký thấy thế, lại chuyển cho anh một túi giấy nhỏ: “Đây cũng là đồ mà vị khách đó nhờ tôi chuyển cho anh”.

Kiến trúc sư nhìn một cái: Là một tập phiếu ưu đãi còn dày hơn lần trước!

E

Ông chủ đứng sau quầy thu ngân tính toán số tiền kiếm được hôm nay, tiếp đó lại nhìn lên đồng hồ, đã đến chín giờ tối rồi.

Người ở công ty kiến trúc hôm qua nói tổng giám đốc của họ hôm nay sẽ về, tức là tối nay mình lại sắp phải qua đó đưa cơm rồi?

Có điều người kia lại chẳng hề gọi điện đến.

Ông chủ do dự liệu có nên gọi điện đặt trước luôn không, lát đỡ mất công đợi lâu. Dù sao nếu vị tổng giám đốc đó không cần thì bản thân cũng có thể giải quyết mà.

Đang nghĩ thế thì nghe thấy tiếng cửa quán cà phê mở ra. Ông chủ còn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn dùng gì?”.

Một tờ phiếu ưu đãi xuất hiện trước mắt ông chủ, cậu lập tức ngẩng đầu lên.

Kiến trúc sư nghĩ: Cuối cùng cũng có một khởi đầu được một tý rồi.

F

Từ ngày hôm đó, kiến trúc sư thường xuyên đến quán cà phê của ông chủ. Thường thì anh sẽ gọi một cốc cà phê, sau đó ngồi ở góc trong cùng của quán đọc sách.

Lúc đầu ông chủ cũng không để ý. Những nhân viên công chức bận rộn trong mấy tòa nhà văn phòng quanh đây ít nhiều cũng có vài người hơi lập dị, ông chủ cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp phải.

Nhưng sự xuất hiện của kiến trúc sư lặp đi lặp lại nhiều lần rồi, ông chủ phát hiện, hóa ra kiến trúc sư không thích cà phê. Mocha, latte, cappuchino,... mỗi lần ông chủ hỏi kiến trúc sư muốn dùng loại nào, anh cũng chỉ đáp một câu: “Gì cũng được”. Thế nhưng bất cứ loại nào, đến cuối cùng cũng chỉ thấy kiến trúc sư uống hai hớp, để lại hơn nửa cốc.

Rõ ràng là không thích, tại sao lại muốn gọi?

Thế là, lúc kiến trúc sư lần nữa bước vào quán, ông chủ cuối cùng cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi: “Lại một cốc cà phê?”, ý là: Hay là đổi loại khác đi.

Nhưng kiến trúc sư lại chỉ gật đầu, sau đó tự mình đi đến vị trí quen thuộc ngồi xuống.

Đã là ý muốn của khách hàng, ông chủ cũng không hỏi gì thêm nữa. Cậu tùy tiện lấy hạt cà phê từ một trong mấy cái bình trên quầy, chuẩn bị cho vào máy pha cà phê, mắt lại vô tình liếc đến chỗ kiến trúc sư đang ngồi.

Anh ta đang rất chăm chú xem một quyển sách ảnh.

Thần thái bình tĩnh điềm đạm hết như bức ảnh trên tường ngày ấy ông chủ nhìn thấy.

Cậu không nhịn được nhìn thêm lần nữa, sau đó đặt đồ trong tay xuống.

G

Kiến trúc sư thấy bản thân mình dạo này thật kỳ quái. Lúc trước đi ngang qua quán cà phê này, anh thường nghĩ nơi này đông khách như vậy, bên trong không biết có phải có gì đặc biệt không.

Đến lúc bản thân tiến vào rồi mới phát hiện, thực ra nơi này cũng giống như những quán cà phê khác, rất bình thường mà thôi: cũng yên tĩnh như thế, cũng mở một loại nhạc nhẹ nhàng, cũng thoang thoảng hương cà phê nhàn nhạt như thế.

Rõ ràng chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng hết lần này đến lần khác kiến trúc sư vẫn thấy bản thân bước vào cái quán cà phê bình thường đó. Đường như anh rất thích nơi này thì phải, thích đến nỗi ngay cả khi bản thân mình không thích cà phê mà lần nào cũng gọi một cốc. Rốt cuộc là tại sao?

Tay kiến trúc sư lật sách, đầu lại không ngừng suy nghĩ vấn đề này.

Mãi một lúc sau, khi cuối cùng anh cũng nhớ ra mình phải uống thứ gì đó, nâng cốc lên, người lập tức ngẩn ra.

Cốc nước ông chủ đưa cho anh, không phải cà phê, là trà.

Có lẽ đã đặt trước mặt anh một lúc rồi, lá trà trong cốc đã nở ra không ít, màu xanh của lá sắp tràn cả ra ngoài cốc đến nơi.

Kiến trúc sư nhìn cốc trà trước mắt, vẻ mặt vừa ngạc nhiên lại vừa có phần khó hiểu. Anh ngẩng đầu nhìn về phía ông chủ, chỉ thấy người đó đang vội vội vàng vàng cúi đầu giả vờ tính toán sổ sách.

Kiến trúc sư mím chặt môi.

H

Thực ra ngay khi đem trà đến xong, ông chủ đã thấy hối hận rồi. Thành thật mà nói, cái việc tự ý đổi đồ uống khách đã gọi này là một hành động vừa tệ hại lại vừa vô lý. Có điều dù sao thì việc cũng đã làm, ông chủ chỉ có thể trốn sau quầy thu ngân, len lén nhìn phản ứng của kiến trúc sư mà thôi.

Thế nhưng, không biết kiến trúc sư không để ý đến hay chẳng thêm để ý, anh ta uống cốc nước hoàn toàn không giống những gì mình đã gọi trước đó mà cũng chẳng thấy đi đến hồi tội ông chủ.

Mãi cho tới tận lúc thanh toán, kiến trúc sư rút tiền từ trong túi ra đưa cho ông chủ, lúc này mới thuận miệng nói một câu: “Cà phê hôm nay thật đặc biệt”.

Ông chủ hơi lúng túng, đành dày mặt trả lại tiền thừa cho kiến trúc sư: “Là món mới của bốn tiệm, hương Thiết quan âm, chỉ dành riêng cho vị khách ngồi ở góc trong cùng mà thôi”.

Kiến trúc sư nhận tiền xong cũng không vội rời đi, anh đặt tay lên mặt bàn, ngón tay gõ gõ nhẹ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau, chỉ thấy kiến trúc sư nghiêm túc nói: “VẬY... tôi có thể xin phép bao chỗ đó làm chỗ ngồi riêng được không?”.

Còn chưa đợi ông chủ trả lời, kiến trúc sư đã rời khỏi quán cà phê.

Ông chủ dường như phải mất một lúc lâu mới hiểu được lời của anh, mắt lại nhìn về góc trong cùng của quán: Nơi đó không có người.

Không có người ngồi, chẳng có ai lật sách, cũng không có bóng dáng uống trà. Nơi đó chỉ có một chiếc cốc thủy tinh, nước bên trong đã bị uống hết, còn lại những lá trà màu xanh dính nơi đáy cốc nhìn từ xa giống như một hạt mầm đang đợi ngày đâm chồi nảy lộc vậy.

I

Vì câu nói trước khi rời đi của kiến trúc sư, cả ngày hôm đó ông chủ chẳng tập trung được vào việc gì.

Anh ta đùa sao?

Mình có phải nghiêm túc trả lời anh ta không?

Quan trọng nhất là, nếu anh ta thật sự muốn bao trọn gói cái chỗ đó thì mình phải tính tiền như thế nào?

Ông chủ cẩn thận cân nhắc một hồi, kết luận là chắc kiến trúc sư chỉ nói đùa thế thôi. Buổi tối chẳng có mấy khách, nếu kiến trúc sư đến thì cái chỗ kia hầu như không có ai ngồi, thật sự cũng chẳng cần phải bao chỗ đó làm gì. Nghĩ đến đây, ông chủ khẽ bĩu môi: “Trò đùa này thật chẳng vui tý nào”.

Tối hôm sau, kiến trúc sư đến quán cà phê như thường lệ. Như mọi khi, anh lại ngồi vào chỗ cũ nghiêm túc đọc sách, hoàn toàn không nhắc gì đến câu nói ngày hôm trước cả. Nói cho đúng thì, hôm nay anh còn chẳng mở miệng nói muốn uống gì nữa kìa. Thế nhưng ông chủ vẫn làm một cốc trà Thiết quan âm cho kiến trúc sư.

Lúc bưng đồ uống đến, ông chủ thấy tập tranh trên bàn kiến trúc sư có rất nhiều những bản thiết kế các căn hộ khác nhau, nhìn vô cùng đặc biệt, bởi vậy cậu không tìm được mà nhìn lâu thêm một chút.

Kiến trúc sư nhận ra điều đó, liền chỉ vào mấy căn nhà kia, hỏi: “Cậu thấy căn nào đẹp nhất?”.

Ông chủ chỉ vào một bức: “Cái này”.

Kiến trúc sư nhìn cậu, nói: “Mắt nhìn tốt đấy”.

Ông chủ không hiểu lắm, mãi một lúc lâu sau mới nghe thấy kiến trúc sư nói tiếp: “Căn hộ đó đắt nhất trong số những căn nhà này”.

Ông chủ đột nhiên nghĩ, có lẽ trà Thiết quan âm hôm nay phải thu tiền nhiều hơn một tý.

J

Kiến trúc sư dạo gần đây đã thay đổi rồi.

Toàn bộ nhân viên trong công ty đều cảm nhận được.

Mặc dù kiến trúc sư là tổng giám đốc nhưng anh chẳng phải dạng lãnh đạo khó tính, chỉ là có hơi nghiêm túc, ít nói ít cười, không giống như phó tổng giám đốc, người lúc nào cũng có thể ngồi cùng một chỗ với đám nhân viên mà trêu đùa, cười cợt. Quanh kiến trúc sư luôn có một loại khí chất “người lạ cấm lại gần” bao phủ.

Thế nhưng mấy ngày này, rất nhiều nhân viên trong công ty đều thấy tổng giám đốc nhà mình hình như đã hơi thay đổi.

Tỷ như, giữa buổi họp mà kiến trúc sư còn mất tập trung.

Hôm đó là một đề án thiết kế được mọi người thảo luận vô cùng sôi nổi, ấy thế mà một người luôn luôn rất cẩn thận, chưa từng làm việc qua quýt cho xong như kiến trúc sư lại chẳng mấy để tâm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn chăm chú đến nỗi phó tổng giám đốc gọi đến ba lần kiến trúc sư mới giật mình quay lại.

Chuyện này trước đây tuyệt đối chưa từng xảy ra.

Hay ví như, tổng giám đốc lại rất để ý chăm sóc đến một cốc cây.

Trên bàn làm việc của kiến trúc sư có một chậu cây vạn niên thanh phát triển càng lúc càng tốt. Mỗi ngày đều thấy tổng giám đốc tưới nước, lại còn dùng giấy ướt lau sạch từng phiến lá cho nó nữa.

Một người đàn ông lạnh lùng như kiến trúc sư, ấy thế mà khi làm mấy chuyện này lại vô cùng nghiêm túc và tỉ mỉ.

Những chuyện này, trước đây cũng chưa từng thấy qua.

Khi các nhân viên trong công ty kiến trúc thảo luận về sự thay đổi của sếp tổng nhà mình, tất cả đều cho rằng những thay đổi này là vô cùng tốt: Đột nhiên họ phát hiện ra vị tổng giám đốc ngồi tít trên cao, xa rời quần chúng kia thật ra cũng chỉ là một người bình thường, cũng có tình cảm như bao người khác, khiến các nhân viên cảm thấy khoảng cách giữa anh và chính mình như gần hơn.

Có điều bọn họ không biết một chuyện, tổng giám đốc cuối cùng vẫn là tổng giám đốc, có những lúc gặp phải khó khăn thì phản ứng cũng khác người thường.

K

Kiến trúc sư nhẩm tính thời gian, đã là ngày thứ ba rồi.

Từ ngày anh nói với ông chủ về việc muốn bao chỗ ngồi đó đã là ngày thứ ba, nhưng vẫn không thấy ông chủ trả lời gì cả. Cậu ta chắc cho là anh đang nói đùa rồi.

Thế nhưng kiến trúc sư lại rất nghiêm túc đấy, anh rời khỏi quán cà phê vội vàng như thể thực ra chỉ là để cho ông chủ có nhiều thời gian cân nhắc hơn, đồng thời thể hiện thái độ nghiêm túc của mình mà thôi.

Kiến trúc sư đột nhiên cảm thấy mất tinh thần. Anh có thể vẽ một bản đồ án rất đẹp trong thời gian vô cùng ngắn nhưng nghĩ ngợi suốt bao lâu cũng không hiểu được, rốt cuộc phải làm sao mới có thể...

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể có cái gì, bản thân anh cũng không biết.

Ngày thứ tư, kiến trúc sư lại đến quán cà phê như mọi khi, nhưng không giống những ngày trước, thay vì đi thẳng tới chỗ quen thuộc của mình, anh lại tiến đến trước quầy bar, dáng vẻ có phần hơi do dự.

Ông chủ thấy hơi bất ngờ: “Sao thế? Anh muốn dùng khác mọi khi à?”.

Kiến trúc sư nhìn không được, cất tiếng: “Không phải, tôi chỉ muốn hỏi, chuyện hôm trước tôi nói với cậu ...”.

Ông chủ ngậy ra một chút, sau đó trông như vừa hiểu ra điều gì: “... Ồ, chuyện đó à... ừ, được thôi”.

Kiến trúc sư im lặng một lúc, đưa tay ra: “Có gì làm chứng không?”.

Ông chủ nhìn kiến trúc sư không chớp mắt, cố gắng nhận rõ xem anh ta rốt cuộc có phải đang đùa không. Nhưng mặt kiến trúc sư chẳng thể hiện bất cứ cảm xúc nào cả.

Ông chủ bất đắc dĩ đáp: “Được rồi, có cần tôi ký tên cho anh không?”.

Sau đó ông chủ tùy tiện lấy một cây bút, kéo tay kiến trúc sư lại, viết tên mình lên lòng bàn tay anh ta: Ừm, thế này là được rồi chứ?

Kiến trúc sư dường như có phần nghi hoặc, anh nhìn ông chủ, lại nhìn xuống tay mình, nhìn không được nắm chặt tay lại, sao đó lại thả lỏng ra. Tên của ông chủ vẫn nằm yên ổn trong lòng bàn tay.

Khóe miệng kiến trúc sư khẽ cong lên.

Chỉ một độ cong nhỏ thế thôi, giống như mặt trăng tan vào giữa bầu trời đêm, lại khiến người ta không nhìn được mà muốn với lấy nó, len lén giấu thật kỹ.

Kiến trúc sư nhanh nhẹn với lấy cây bút trên tay ông chủ, sau đó học tập người đối diện, cũng ký tên mình vào lòng bàn tay đối phương. Tiếp theo anh lật bàn tay lại, bắt tay ông chủ một cái thật mạnh, hai lòng bàn tay áp chặt vào nhau, tên của hai người cũng dán sát không rời.

Kiến trúc sư nhìn ông chủ, nghiêm túc nói:

“Hợp tác vui vẻ.”

L

Thực ra ông chủ cũng không hiểu cái gọi là “chỗ ngồi riêng” rốt cuộc nghĩa là gì. Có điều mấy ngày sau đó, ông chủ bắt đầu hối hận, tại sao mình không thu tiền của kiến trúc sư cơ chứ?

Lúc trước mỗi lần kiến trúc sư đến ngồi vị trí đó, phần lớn thời gian đều là đọc sách, đến lúc ra về cũng cầm sách về theo. Thế nhưng bây giờ, anh ta đến đây phê duyệt công văn, vẽ đồ án, mang theo một chồng ảnh để nghiên cứu, hoặc nhẹ nhàng gõ bàn phím viết cái gì đó. Vì ngày nào cũng đến nên có rất nhiều đồ cứ để luôn ở đó, không đem về, ví như sách vở, giấy vẽ, bút chì, thước kẻ, thậm chí đến cả bản hợp đồng anh chưa đọc cũng để trên bàn.

Ông chủ cho rằng mình nên tức giận: Quán cà phê của cậu cũng chỉ be bé như một căn nhà thôi, ấy thế mà còn bị người ta cất phénng mất một miếng, chuyển vào định cư trong đó luôn nữa chứ.

Thế mà chẳng hiểu sao, ông chủ cố gắng một lúc, lại phát hiện bản thân chẳng cách nào tức giận được cả. Quả thật khiến người khác ảo não không thôi.

Có điều, mỗi lần gần về, kiến trúc sư đều dọn dẹp gọn gàng đồ đạc trên bàn nói chung cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Hơn nữa bản thân mình quả thực là đã có giao hẹn với anh ta rồi.

Ông chủ cúi đầu nhìn xuống tay mình, tên của kiến trúc sư đã chẳng thấy đâu nữa rồi, nhưng lúc cậu nắm chặt bàn tay, dường như vẫn có thể cảm thấy hơi ẩm nơi bàn tay anh ta truyền tới lòng bàn tay hôm ấy.

M

Dạo gần đây kiến trúc sư đã thay đổi phương pháp làm việc của mình đôi chút, anh sẽ đem một ít chuyện nhẽ ra phải hoàn thành trong giờ làm đến giải quyết ở quán cà phê.

Mỗi tối, ông chủ ở phía trước tính toán sổ sách, rửa cốc chén, sắp xếp, lau chùi bàn ghế, còn kiến trúc sư ngồi ở cái bàn góc trong cùng của quán đọc tài liệu, viết gì đó. Đôi lúc hai người nói chuyện vài câu, cũng có những khi cả buổi tối chẳng ai nói với ai câu nào.

Mọi chuyện dường như chẳng có gì đặc biệt, nhưng kiến trúc sư lại cảm thấy mình dường như đã mê muội trong đó rồi. Anh không biết như thế là tốt hay xấu, chỉ có một điều duy nhất có thể khẳng định, đó là anh đã để mặc cho bản thân mê muội như vậy.

Kiến trúc sư thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên lại phát hiện nhân viên của mình đang trợn tròn mắt nhìn bản thân chằm chằm. Anh đột nhiên nhớ ra, lúc này đang trong giờ họp.

Phó tổng giám đốc nhẹ ho khan một tiếng: “Tổng giám đốc Kỷ, về đề án thiết kế trung tâm hội nghị của Viện khoa học kỹ thuật này...”.

Kiến trúc sư cúi đầu nhìn báo cáo trên tay, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: “... Hơi mệt rồi”.

Phó tổng giám đốc & đám nhân viên: “...”.

Kiến trúc sư lại nói tiếp: “Lần trước nghe ai nói, hình như dưới nhà có một quán cà phê trông cũng được lắm...”.

Phó tổng giám đốc lập tức hiểu ý: “... Buổi họp hôm nay cũng đã kéo dài khá lâu rồi, mọi người nghỉ ngơi chốc lát. Tôi và tổng giám đốc Kỷ sẽ mời mọi người uống cà phê, ai cũng có phần cả. Tiểu Trần, cô giúp tôi đi mua nhé”.

Cả phòng họp hoan hô vang dội.

Mọi người ai về chỗ người nấy, kiến trúc sư lại một mình ngồi nguyên trong phòng họp. Một lúc sau, trong công ty tràn ngập hương cà phê, xem ra đồ uống đã đến nơi rồi.

Cốc cốc cốc.

Có người gõ cửa phòng họp, chắc là thư ký đưa cà phê vào. Kiến trúc sư đến đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Tôi không uống cà phê, mọi người cứ uống đi”.

“Vậy sao lúc trước lần nào vào quán của tôi anh cũng gọi nó?”

Kiến trúc sư ngẩng đầu, nhìn thấy ông chủ đang đứng dựa vào cửa, mỉm cười. Thế là anh lập tức bày ra bộ mặt nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp: “Tôi chỉ thích một loại cà phê thôi”.

Ông chủ đi lại gần, đặt cốc trà lên bàn kiến trúc sư, nói: “Nể mặt anh mua nhiều đến thế, bốn tiệm tặng miễn phí một suất cà phê. Là hương vị anh thích, Thiết quan âm đấy”.

Kiến trúc sư hiểu ra, gật gật đầu: “Thế tức là, những người khác đều phải dùng tiền mua, còn cốc này là ‘vô giá’, đúng không?”.

Ông chủ nhìn người đối diện, không nói gì.

Kiến trúc sư cười, nâng cốc lên: “Cậu vất vả rồi”.

Ông chủ không nhận được, thầm nghĩ: Người này dạo gần đây hay cười thật đấy.

17. Ông Chủ Và Kiến Trúc Sư - Phần 2

N

Thật ra niềm vui lớn nhất của cuộc sống có lẽ chính là mỗi ngày trải qua đều không giống nhau. Cho dù rõ ràng ngày ngày bạn đều làm những việc nhìn giống hệt như những ngày trước đó, tỷ như: thức dậy, đánh răng rửa mặt, xuống lầu mua đồ ăn sáng, chạy vội đến mở cửa quán cà phê, sau đó từ rất xa, đột nhiên lại nhìn thấy một người đứng ngay trước cửa quán.

Loại khác biệt này, có đôi lúc chúng ta còn gọi là “niềm vui bất ngờ”.

Ông chủ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cậu thấy kiến trúc sư đến quán vào buổi sáng.

Anh mặc một cái áo sơ mi màu xanh lam đậm, tay áo xắn lên đến tận khuỷu làm lộ ra làn da trắng; trên tay còn cầm một túi ni-lông, không biết bên trong đựng gì. Nhìn bộ dạng này, có lẽ đã đợi được một lúc rồi.

Ông chủ vừa mở cửa quán cà phê mời kiến trúc sư vào, vừa hỏi: “Sớm thế này, anh đến có việc à?”.

Kiến trúc sư gật đầu, nói: “Cậu có thể xem giúp tôi nó bị làm sao không?”, vừa nói anh vừa mở túi ni-lông ra, bên trong là một cốc giấy có trồng cây vạn niên thanh.

So với lúc ông chủ đem tặng thì cây vạn niên thanh này đã lớn lên không ít, lá cây cũng nhiều hơn, mọc xanh mướt, có thể thấy là nó được chăm sóc rất tốt. Chẳng qua là đoạn đầu vài cái lá không biết vì sao lại bị đen, hơn nữa còn rủ xuống, giống như đã chết rồi vậy.

Ông chủ lấy kéo, trực tiếp cắt hết chỗ màu đen đi, sau đó lại cắt một đoạn cành dài ra, đem trồng vào hai cái bình thủy tinh khác.

Ông chủ đưa hai cái bình đến trước mặt kiến trúc sư: “Được rồi đây, phần lá bị đen cắt đi rồi thì sẽ không sao nữa đâu. Có điều bây giờ cái cây này đã lớn lên rồi, cốc giấy hơi nhỏ, tốt nhất là chia nó vào hai bình thủy tinh để nuôi. Anh đem đi đi”.

Kiến trúc sư lộ vẻ nghi hoặc: “Như thế này... là được rồi à?”.

Ông chủ nhướn mày: “Anh muốn trả tiền phí phục vụ à?”.

Kiến trúc sư chăm chú nhìn hai bình vạn niên thanh mới được chiết ra, chỉ vào những cái lá đã bị cắt bỏ phần đen đi: “Chỗ này còn mọc ra được nữa không?”.

Ông chủ lắc lắc đầu.

Kiến trúc sư: “Đến cậu cũng không có cách nào làm chúng mọc lại à?”.

Ông chủ: “...”.

Ông chủ nghĩ một lúc, cúi đầu nhẹ nhàng thổi thổi vào những cái lá bị cắt đó, nói: “Vây để tôi thổi một chút, thổi một chút sẽ không sao nữa đâu”.

Kiến trúc sư nhìn ông chủ đầy kinh ngạc.

Lúc này ông chủ mới chợt nhận ra hành động vừa rồi của mình rốt cuộc là ngốc nghếch đến cỡ nào, thật sự là quá mức ấu trĩ! Mặt cậu bắt đầu nóng lên, cảm thấy mình phải giải thích một chút.

Có điều, giải thích thế nào bây giờ?

Nói là, anh bảo “đến cậu cũng” làm tôi phổng mũi rồi sao?

Nói là, trông anh có vẻ buồn nên tôi muốn an ủi anh một chút à?

Hình như nói gì cũng không ổn, thế là ông chủ quyết định đỏ mặt đứng im, không thốt tiếng nào.

Chín giờ sáng, ánh nắng mùa xuân dịu dàng rải những vệt nắng xuống mặt đất, mang theo cả những âm thanh xao động của cuộc sống hằng ngày tiến vào quán cà phê nho nhỏ: tiếng bước chân, tiếng nói chuyện, tiếng bánh xe ô tô chạy trên mặt đường, tiếng chim kêu, còn có tiếng hát ê a vang lên từ đài radio của nhà ai đó...

Ừm, nghe kỹ thì, còn có cả âm thanh của sự đâm chồi nảy lộc.

O

Đã là lần thứ ba trong ngày ông chủ bỏ máy tính trên tay xuống rồi. Cậu không thể tập trung tinh thần được, mà đầu sỏ gây nên chuyện này thì còn ai khác ngoài kiến trúc sư.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ông chủ thấy quan hệ giữa mình và kiến trúc sư dường như có hơi... mờ ám. Chuyện này khiến tâm thần cậu bất ổn, thậm chí còn nhớ lại những chuyện trước kia.

Không sai, ông chủ là người đồng tính, hơn nữa trước đây rất lâu cũng từng có bạn trai.

Giống như mấy quyển tiểu thuyết tình tiết trăm năm như một, chẳng có tí sáng tạo nào viết, bọn họ cũng từng một thời yêu đương oanh liệt, ông chủ còn không ngại vì người mình yêu mà thú nhận với gia đình chuyện mình đồng tính, đến cuối cùng còn làm đến mức cắt đứt quan hệ với người nhà. Nhưng cậu không hối hận, ông chủ cho rằng tình yêu giữa hai người bọn họ đúng cảm và đẹp đẽ như thế, không có gì quan trọng hơn là hai người cùng yêu thương nhau cả.

Đáng tiếc, xuất diễn này của bọn họ, đến cuối cùng vẫn không thắng nổi hiện thực: Người cậu yêu đã về quê cưới vợ sinh con; còn ông chủ thì mở một quán cà phê.

Anh là anh, tôi là tôi, bọn họ mỗi người lại quay lại quỹ đạo của riêng mình, dường như cuộc sống vốn phải như vậy. Những việc trước đây xảy ra tất cả chỉ là một sai lầm mà thôi. Có điều ông chủ hiểu rõ, bản thân đã chẳng thể quay đầu lại nữa rồi.

Theo lý mà nói, ông chủ không phải loại người suy nghĩ cố chấp, bảo thủ, quá khứ dù sao cũng đã xảy ra, từ sớm cậu đã nên tìm một tình yêu mới. Chỉ là nam nữ tìm được một người đôi bên vừa ý lẫn nhau, nguyện ở bên nhau đã rất khó khăn rồi, nói gì đến đồng tính như cậu.

Ông chủ lại là một người rất kiêu ngạo, về phương diện tình cảm tuyệt đối không chọn bừa, bởi vậy cậu luôn cho rằng, có khi đến tận lúc già rồi cậu vẫn sẽ một mình, cứ thế mà sống qua hết cuộc đời này thôi. Từ sớm cậu đã chuẩn bị tâm lý cho việc đó rồi.

Thế nhưng bây giờ, cậu lại gặp kiến trúc sư.

Rõ ràng hai người chẳng hiểu gì về nhau nhưng lại cứ như đã quen biết từ lâu lắm rồi vậy.

Mỗi buổi tối kiến trúc sư đều sẽ có mặt ở quán cà phê, bất kể gió mưa. Phần lớn thời gian, hai người ai làm việc nấy, đôi lúc ngẩng đầu nhìn về phía anh ta thì phát hiện anh ta cũng đang nhìn cậu. Lúc ấy, người kia sẽ cười nhẹ, sau đó khéo môi cong lên giống như một vầng trăng khuyết nho nhỏ.

Không biết bao nhiêu là ông chủ đã muốn đem vầng trăng đó hái xuống, nuốt luôn vào bụng.

Ý nghĩ đó càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn.

P

Kiến trúc sư cảm thấy hôm nay ông chủ có gì đó không ổn.

Cả buổi tối, cậu chẳng nói lấy một lời, cứ cắm đầu làm việc. Mặc dù trước đây cũng có đôi lúc như thế, nhưng kiến trúc sư vẫn nhận ra được hôm nay có gì đó rất khác.

Đến lúc tính tiền, ông chủ cũng chẳng ừ hử lấy một tiếng, thậm chí còn không thèm liếc kiến trúc sư một cái. Đến đây thì kiến trúc sư đã nhìn không nổi, mở miệng hỏi: “Cậu sao thế?”.

Ông chủ ngẩng đầu lên, bộ dạng có chút kỳ quái nhìn kiến trúc sư: “Hôm qua tôi có một giấc mơ, mơ thấy anh”.

Kiến trúc sư bật cười: “Thế à? Mơ thấy gì?”.

Ông chủ trầm mặc một lúc, nói: “Tôi mơ thấy chúng ta hẹn nhau đến bể bơi chơi. Trước bể bơi có một cái ghế dài, tôi đến trước nên ngồi xuống đó đợi, đợi hoài đợi mãi, đợi đến lúc trời tối đen rồi mà vẫn chưa thấy anh đâu”.

Kiến trúc sư ngắt ra, anh hoàn toàn không đoán được là loại giấc mơ như thế.

Ông chủ thấy đối phương như thế thì cười: “Đây là một giấc mơ thôi, đừng xem là thật. Có điều nếu anh muốn bồi thường thì tôi cũng không ngại đâu, hoan nghênh nhân viên của anh ngày ngày đến đây làm khách”.

Kiến trúc sư cúi đầu cười một tiếng, không nói gì, cũng chẳng rời đi, dường như đang nghĩ ngợi chuyện gì đó.

Ông chủ nhìn người trước mặt, cắn cắn môi, cuối cùng mở miệng: “Anh... cuối tuần có rảnh không?”.

Kiến trúc sư giật mình ngẩng lên, nghi hoặc nhìn ông chủ.

Ông chủ tỏ vẻ thờ ơ cúi xuống ấn số vào máy tính: “Ừm, ý tôi là... Gần đây ở trung tâm triển lãm quốc gia có một cuộc triển lãm về các sản phẩm thủy tinh, tôi rất thích, chúng ta... chúng ta... hay là cùng đi xem đi”.

Kiến trúc sư mím chặt môi.

Ông chủ lúng túng: “... Chỉ là... dạo gần đây thấy hơi mệt... muốn nghỉ ngơi một ngày cho thoải mái... nhưng nếu anh không có thời gian thì...”.

“Được thôi.”

“Hả?”

Giọng kiến trúc sư rất nhẹ, ông chủ hơi nghi ngờ mình có phải vừa nghe nhầm không.

Kiến trúc sư nhắc lại lần nữa: “Được thôi”.

Ông chủ ngẩn ra nhìn anh: “Vây...”.

Kiến trúc sư bật cười: “Chín giờ sáng Chủ nhật gặp nhau ở cổng vào trung tâm triển lãm quốc gia”.

Q

Ông chủ cũng chẳng biết mình vượt qua hai ngày còn lại như thế nào, nhưng tóm lại, tám giờ sáng Chủ nhật cậu đã đứng trước trung tâm triển lãm quốc gia.

Ông chủ rất căng thẳng.

Một hồi cậu nghĩ, không biết kiến trúc sư có biết đây là buổi hẹn hò “hàng thật giá thật” không; một hồi lại thấy bản thân rối rít lên thế này cứ như đàn bà con gái ấy, thật phiền phức chết được.

Hiện tại cậu cũng chẳng có cách nào làm dịu bớt cảm xúc nôn nóng trong lòng, chỉ đành hết lần này đến lần khác rút điện thoại ra xem giờ. Ngay sau đó, cậu đột nhiên nhận ra một điều, hai người bọn họ ngoài tên đối phương ra thì đến số điện thoại cũng chẳng biết, căn bản chỉ là những người xa lạ mà thôi. Trái tim khô khan, nóng rực của ông chủ cuối cùng cũng thấy hơi lạnh: Chuyện này thật quá vớ vẩn rồi!

Cậu lúc trước đầu óc hâm hấp thế nào mà lại cảm thấy mình và kiến trúc sư có gì mờ ám chứ? Thậm chí còn chủ động hẹn anh ta ra ngoài.

Thật buồn cười. Hai người bọn họ đến bạn bè còn chẳng phải.

Thế nhưng

Thế nhưng...

Trước cổng trung tâm triển lãm đã lục tục có không ít người đến, lại đợi thêm một lúc thì nghe thấy tiếng người nói: “Có thể vào được rồi”.

Ông chủ siết chặt di động trong tay: Chín giờ hai phút.

Kiến trúc sư vẫn chưa xuất hiện.

Anh ta đột nhiên có việc gấp sao?

Anh ta gặp phải chuyện gì rồi?

Anh ta thực ra là đã đến rồi, có điều không có số điện thoại nên không tìm được người?

Không không không, cuộc sống không giống như phim truyện, không có nhiều những tình cảnh “lướt qua nhau” vui buồn lẫn lộn như thế.

Ông chủ thở một hơi thật dài: Quả nhiên là bản thân mình nghĩ nhiều rồi. Cậu không biết bây giờ nên cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm hay đau khổ. Lại nhớ đến giấc mộng lần trước, có lẽ, nó đã trở thành lời tiên tri rồi.

R

Ngồi trên xe, kiến trúc sư nhìn đồng hồ: Tám giờ năm mươi phút. Từ bãi đỗ xe đi bộ đến cửa trung tâm triển lãm mất tầm hai phút. Vì giấc mơ của ông chủ, anh cảm thấy mình phải bắt đầu rời khỏi bãi gửi xe tầm tám giờ năm mươi tám phút, sau đó đứng chín giờ thì xuất hiện.

Thật ầu trĩ quá.

Bản thân kiến trúc sư cũng thấy buồn cười, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc ông chủ đang đứng ở nơi nào đó đợi mình, anh liền cảm thấy trái tim ấm hẳn lên.

Kiến trúc sư luôn tin rằng về phương diện tình cảm, bản thân cũng bình thường, không đến nỗi chậm hiểu lắm, cũng không giống những người khác ngay lập tức có thể nhìn thấu suốt mà lấy tình cảm ra chơi đùa.

Anh thuộc dạng người chậm mà chắc. Chậm cũng có cái tốt của nó. Chậm một chút, anh mới có thể nhìn rõ hơn một chút, nghĩ kỹ hơn một chút.

Tỷ như về ông chủ. Anh biết, mình thích ông chủ, thậm chí còn là loại thích vượt quá cả khả năng tưởng tượng của bản thân. Vì thích, nên anh mới bị phân tâm, mới thất thần, mới khát vọng được ở mãi trong quán cà phê, mới nhịn không được mà suy đoán mọi thứ liên quan đến ông chủ, đây toàn là những cảm giác trước giờ anh chưa từng trải qua.

Rồi dần dần, anh bắt đầu trở nên tham lam, chút thời gian buổi tối mỗi ngày gặp ông chủ đã không còn thỏa mãn được anh nữa, anh muốn nhiều hơn thế,

Anh rất chắc chắn.

Kiến trúc sư xuống xe, đi bộ về phía cổng triển lãm. Đường như anh chưa từng tỉnh táo thế này, hai phút đi bộ cũng trở nên vừa rõ ràng lại vừa sâu sắc.

Một phút mười lăm giây, anh nhìn thấy ông chủ đang đứng trên thềm cửa nhìn ngóng bốn phía.

Một phút ba mươi tư giây, anh nhìn thấy ông chủ cuối cùng cũng đã nhận ra anh.

Một phút năm mươi một giây, anh đứng trước mặt ông chủ.

Ông chủ tròn mắt, nhìn có vẻ vừa bất ngờ vừa vui mừng, lại có đôi phần không dám tin: “... Anh... anh đến muộn rồi...”.

Đến muộn?

Kiến trúc sư nhú mày, cầm lấy điện thoại của ông chủ, lại nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo trên tay mình, thở dài một tiếng: “Thời gian của chúng ta chênh nhau năm phút, không biết là của cậu nhanh hay của tôi chậm nữa”.

Ông chủ chợt hiểu ra: “Ồ, ra là thế, tôi suýt chút nữa còn tưởng giấc mơ của mình ứng nghiệm rồi chứ...”.

Cậu dừng một chút, sau đó lại tiếp tục nói: “Thật ra cho dù anh có không đến cũng bình thường thôi, dù sao chúng ta cũng không thân lắm. Anh xem, đến cả số điện thoại của anh tôi còn không biết...”.

Kiến trúc sư: “... Điện thoại của tôi có số của cả loạt các công ty chuyển phát nhanh, nhưng tôi hoàn toàn chưa từng có ý định đi xem triển lãm với họ...”.

Ông chủ: “...”.

Kiến trúc sư: “Bởi vậy, bây giờ chúng ta đã tính là thân thiết hơn chút nào chưa?”.

Ông chủ cuối cùng cũng nở nụ cười: “Ừ, đủ tiêu chuẩn cùng đi xem triển lãm với nhau rồi. Đi thôi”, nói xong liền đi thẳng về phía trước.

Kiến trúc sư lại gọi giật cậu lại: “Đợi tí đã”, sau đó tháo chiếc đồng hồ bên tay trái ra. Đó là một chiếc đồng hồ cơ của nam, kiểu dáng thời trang nhưng đơn giản, nhìn qua thì thấy cũng đã dùng được một thời gian rồi...

Kiến trúc sư đeo chiếc đồng hồ đó vào tay ông chủ.

Ánh mắt ông chủ nhìn chiếc đồng hồ có hơi mờ đi.

Kiến trúc sư: “Được rồi đây”.

Ông chủ không nhận được mà hỏi: “Sao lại đưa đồng hồ cho tôi?”.

Kiến trúc sư: “Ừm, đây là quà sinh nhật, sinh nhật vui vẻ!”.

Ông chủ lắc đầu: “Anh nhầm rồi, hôm nay không phải sinh nhật tôi”.

Kiến trúc sư cũng không để ý: “Nếu sinh nhật cậu ở sau ngày hôm nay thì xem như tôi chúc mừng sinh nhật cậu trước; nếu sinh nhật cậu đã qua rồi thì đây là quà tặng bù”.

Ông chủ thật sự chẳng biết phải nói gì: “... Không được, ở đâu ra cái kiểu tặng quà như thế, tôi không nhận được đâu. Hơn nữa cái đồng hồ này vừa nhìn là biết rất đắt tiền, tôi...”.

Tay trái của kiến trúc sư bao phủ tay phải của ông chủ. So với lần đầu tiên giao hẹn, tay phải của anh nắm lấy tay phải của cậu, động tác lần này lại giống một nghi lễ hơn.

Ông chủ đột nhiên chẳng thể thốt lên được lời nào. Kiến trúc sư cuối cùng cũng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Chúng ta chên nhau năm phút, tôi thấy quá xa xôi rồi. Bởi vậy bây giờ, tôi sẽ đem hết thời gian của mình tặng cho cậu”.

S

Bởi vậy, đây là tỏ tình... đúng không?

Từ sau ngày kiến trúc sư đứng trước cửa triển lãm nói với ông chủ câu đó, anh hoàn toàn không nhắc đến chuyện ấy nữa. Thậm chí buổi tối đến quán cà phê cũng chẳng có biểu hiện gì khác thường.

Ông chủ cảm tức nghĩ cái người này thật đáng ghét, cứ lấp la lấp lửng như thế mà vớt ra một câu, hại cậu cứ phải vắt óc ra đoán xem câu đó có ý nghĩa gì.

Không nên như thế!

Cậu cũng không phải thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi chơi trò đánh đố với ý trung nhân, tình cảm của người lớn, lẽ nào không phải nên đơn giản mà nhanh gọn một chút?

Buổi tối, kiến trúc sư như thường lệ bước vào quán, đến chỗ ngồi quen thuộc chuẩn bị làm việc thì ông chủ đã ngồi xuống trước mặt anh. Cậu nói với vẻ nghiêm túc: “Việc của tôi đều đã làm xong cả rồi... không bằng... chúng ta nói chuyện chút đi”.

Kiến trúc sư gấp đám hồ sơ lại, mặc dù có hơi bất ngờ nhưng vẫn cười: “Được thôi, cậu muốn nói chuyện gì?”.

Ông chủ nghĩ một chút: “Sao anh lại thích cái chỗ ngồi này?”.

Kiến trúc sư: “Bởi vì khoảng cách từ đây đến cửa vào là khoảng cách an toàn nhất”.

An toàn?

Loại an toàn gì cơ?

Bởi vì cách xa cậu nên mới an toàn sao?

Kiến trúc sư dường như đọc được suy nghĩ của ông chủ, ho khẽ một tiếng: “Xa quây bar nhất thì có lợi cho việc... quan sát”.

Ông chủ lại càng mờ mịt: “Quan sát? Anh muốn quan sát cái gì?”.

Kiến trúc sư cúi đầu cười một tiếng: “Quan sát thứ mình thích”.

Ông chủ không hiểu tại sao lại cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Kiến trúc sư lại nói tiếp: “Còn cậu, cậu thích gì?”.

Ông chủ không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: “Tiền. Đó mới là thứ an toàn nhất”.

Kiến trúc sư ngây ra, sau đó gật gật, tiếp đó lại tiếp tục lắc lắc đầu.

Ông chủ có phần bất đắc dĩ: “Anh cuối cùng là có cùng quan điểm hay không thế?”.

Kiến trúc sư không trả lời, chỉ nói: “Có phải hôm nay cậu có chuyện gì không?”.

Ông chủ nhìn người trước mặt, trong lòng thật sự muốn hỏi thẳng một câu: Có phải anh thích tôi không? Nếu là thế, thật trùng hợp quá, tôi cũng thích anh. Thế nhưng cậu không thốt ra miệng được. Đường như sự dững cảm để có thể thẳng thắn nói ra cảm xúc của mình, cậu đã mất từ lâu rồi.

Bởi vậy ông chủ chỉ lắc đầu.

Kiến trúc sư: “Nếu cậu không có chuyện gì thì ngược lại tôi có đấy”.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp: “Ngày kia mấy người bạn của tôi tới chơi, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé”.

Ông chủ sững ra, buột miệng: “Ra mất gia đình à?”.

Kiến trúc sư không nhin được mà bật cười thành tiếng.

Ông chủ mặt đỏ hồng: “Không phải, thật ra ý tôi muốn nói là, có bữa cơm miễn phí đương nhiên tôi rất vui lòng đi”.

Kết quả cả buổi tối hôm đó, ông chủ vẫn không có được câu trả lời mà mình muốn.

Hay nói cách khác, câu trả lời mà cậu muốn, có lẽ đến chính bản thân cậu cũng không biết nó thế nào.

T

Thật ra câu “ra mất gia đình” mà ông chủ buột miệng nói đó quả thật không sai, kiến trúc sư đúng là có chút ý này.

Mặc dù hai người họ thậm chí còn chưa chính thức qua lại với nhau, nhưng kiến trúc sư thật sự là không thể nhin được nữa, muốn nhân cơ hội bạn bè đến thăm mà đem ông chủ đi gặp họ. Điều là mấy người bạn kết giao đã nhiều năm, đôi bên đều rất ấn ý, nói theo một cách khác, thực ra đây là một loại “hỏi ý kiến”.

Mặc dù lúc kiến trúc sư giới thiệu ông chủ cũng chỉ nói ngắn gọn: Bạn tôi.

Bạn tôi. Ông chủ nghĩ, đây cũng là một đáp án hợp tình hợp lý.

Không khí trên bàn ăn rất náo nhiệt, bạn bè kiến trúc sư tính cách đều rất hào sảng, uống mấy cốc rượu vào bụng liền xưng huynh gọi đệ với ông chủ ngay.

Chẳng qua ông chủ cũng để ý thấy trong số bạn của kiến trúc sư có một người tên là Nghiêm Mục, dường như không thích cậu lắm. Cả buổi tối cậu ta chẳng nói được mấy câu, nhưng một khi đã nói thì không khí trên bàn tiệc đều trở nên có phần gượng gạo, ví như lúc này:

“Đồng hồ của anh đâu rồi?”

Bàn tiệc vừa rồi còn ồn ào náo nhiệt, lúc này hình như im lặng hẳn đi.

Kiến trúc sư lãnh đạm nói: “Nó đến nơi nó nên ở lại rồi”.

Nghiêm Mục cười một chút, không nói gì nữa.

Ông chủ nhất thời có cảm giác vô cùng khó diễn tả. Trong một vài khoảnh khắc, con người ta thường rất miễn cảm. Chỉ mấy chữ bình thường chẳng có gì đặc biệt nhưng ông chủ lại nghe ra được mùi vị khác thường.

Cậu không nhin được mà lén nhìn sang kiến trúc sư bên cạnh, người đó vẫn đang rất chuyên tâm chiến đấu với cái đùi dê. Miếng sụn trên đó có vẻ to, anh ta dường như chẳng biết làm thế nào, thử đến vài lần, thật sự không làm gì được nữa thì mới chuyển sang tấn công hết chỗ thịt bên trên, sau đó mặt mày đau khổ vứt nó sang bát đựng xương.

Ông chủ bật cười thành tiếng. Một kiến trúc sư thế này là lần đầu tiên ông chủ được thấy. Có điều, kết quả của việc không tập trung ăn uống là ông chủ làm đổ một cốc rượu, làm cho rượu rót đầy lên người, cậu đành phải vào nhà vệ sinh rửa qua một chút.

Đến lúc trở lại thì đã thấy Nghiêm Mục khoanh tay, dựa người vào bức tường trước cửa phòng của bọn họ. Nghiêm Mục nhìn cậu, huýt sáo một tiếng, nói: “Đồng hồ của cậu thật đẹp”.

Ông chủ dừng bước, yên lặng nhìn cậu ta, không nói câu nào.

Nghiêm Mục vẫn tiếp tục tự biên tự diễn: “Thế nào? Anh ấy rất tốt đúng không? Nhìn thì có vẻ nghiêm túc, thật ra lại rất dễ gần...”.

Cậu ta hơi hạ mắt xuống, âm thanh trở nên nhẹ hơn: “Dịu dàng, chu đáo, lúc cười lên thì vô cùng đẹp mắt, đúng không?”.

“Thế rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”, khẩu khí của ông chủ có phần lạnh lẽo.

Nghiêm Mục nhún vai: “Chẳng có gì, chỉ là cảm khái chút thôi. Đúng rồi, dạo này anh ấy vẫn tặng ca liên miên đúng không? Tôi vẫn luôn cho rằng...”.

Ông chủ ngắt lời cậu ta: “Nói thật, anh ta như thế nào thì cũng chẳng quan hệ gì đến tôi. Hơn nữa tôi thật sự không có hứng thú với những thứ cậu đang nói, sao cậu không tìm một thính giả khác đi?”.

Nghiêm Mục: “Vội gì chứ, tôi còn chưa nói hết mà. Tôi cứ luôn cho rằng chẳng ai có thể từ chối anh ấy, bất kể là phụ nữ hay... đàn ông. Cậu nói có đúng không?”.

Kết.

Cửa mở ra, kiến trúc sư mặt đầy ngạc nhiên xuất hiện ở cửa: “Hai người đứng đây làm gì thế? Tôi chuẩn bị đi lấy thêm rượu đây”.

Nghiêm Mục cười nói: “Không có gì, đang nói chuyện về anh thôi”.

Kiến trúc sư cũng cười, nhìn ông chủ hỏi: “Thật à? Về chuyện gì thế?”.

Ông chủ không trả lời.

Chẳng biết tại sao, khuôn mặt đầy nét cười của kiến trúc sư lại khiến ông chủ cảm thấy tức giận. Cảnh vừa rồi thật quá giống với mấy cảnh tình cũ tình mới tranh chấp, ghen tỵ lẫn nhau thường thấy trong mấy bộ phim truyền hình.

Nhưng, dựa vào đâu chứ?

Nghiêm Mục có phải là tình cũ không thì cậu không biết, còn bản thân cậu, cậu có phải là tình mới không?

Trừ lời tỏ tình lập lờ nước đôi đó, giữa hai người họ dường như chẳng có bất kỳ lời hứa hẹn hay thứ gì giống với một cặp tình nhân cả. Đã như vậy, dựa vào cái gì mà cậu lại phải đứng đây nghe những lời cậu không muốn nghe?

Toàn bộ những lời nói khó chịu đó đều bắt nguồn từ người trước mắt này, mà anh ta thì lại bày ra vẻ chẳng biết gì hết.

Dựa vào đâu?

Nghĩ đến đây, ông chủ đẩy thẳng người trước mắt vào trong phòng. Kiến trúc sư không phòng bị, cả người liền bị cậu đẩy thẳng vào tường.

Ông chủ đang tức giận.

Kiến trúc sư nhìn ra được, nhưng lại không biết tại sao.

“Cậu...”.

Ông chủ cắt ngang lời anh đầy cáu kỉnh: “Anh còn nhớ lời anh nói hôm qua không?”.

Hôm qua kiến trúc sư cũng đến quán cà phê như mọi hôm, hai người chỉ nói vài câu, không có gì đặc biệt cả.

Kiến trúc sư có phần mờ mịt: “Tôi đã nói gì rồi?”.

Anh chẳng nói gì cả, ông chủ đương nhiên nhớ rất rõ. Cậu chỉ là rất tự nhiên mà cho rằng, anh đã nói gì đó rồi. Không phải hôm qua thì là hôm kia, hôm trước nữa, hay là một ngày nào đó trước đây. Tóm lại, nhất định có một ngày, anh ta đã nói qua.

Nhưng thật ra, bất kể ngày nào, anh ta cũng chưa nói gì cả.

Ông chủ nhìn kiến trúc sư, vẻ mặt thất vọng. Không biết có phải là tác dụng của rượu không mà bây giờ đầu óc cậu đang rất loạn: nghĩ không ra vấn đề, cũng không có được đáp án. Cậu chỉ nhìn thấy môi kiến trúc sư hơi mở ra, dường như muốn nói gì đó.

Thời điểm này thì sẽ nói gì? Cậu thấy hơi sợ.

Vậy thì đừng nói nữa.

Ông chủ mạnh mẽ hôn lên môi kiến trúc sư.

Kiến trúc sư bị hành động này của ông chủ làm cho giật mình, toàn thân cứng đờ, chỉ cảm thấy hơi thở ấm nóng của ông chủ đang quanh quẩn trên môi mình. Lưỡi cậu dè dặt thăm dò, mang theo cả chút hơi rượu khiến anh không nhận được mà muốn nếm thử nó.

Kiến trúc sư cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra, một âm thanh trầm trầm phát ra từ trong họng, sau đó anh đưa tay ra ôm chặt lấy ông chủ, đảo khách thành chủ, quyến rũ đầu lưỡi đối phương, quấn lấy nó.

Đám người trong phòng toàn bộ đều bị hành động của bọn họ làm cho choáng váng. Nghiêm Mục đứng ở cửa nhìn toàn bộ cảnh này, không nói một lời.

Qua một lúc lâu sau, ông chủ và kiến trúc sư cuối cùng cũng dừng lại, hai người mặt đối mặt, mũi chạm mũi.

Kiến trúc sư khẽ cười một tiếng, nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra tối qua mình nói gì rồi, tôi nói...”.

Ông chủ thở phì phò, hơi nghiêng đầu, không dám nhìn anh.

Kiến trúc sư lại vuốt ve mặt cậu, bắt buộc cậu phải nhìn vào mắt mình:

“Tôi thích cậu, xin cậu hãy ở bên tôi.”

18. Ông Chủ Và Kiến Trúc Sư - Phần 3 (hết)

U

Kiến trúc sư cũng không biết bản thân đã thích ông chủ từ lúc nào, đợi đến khi anh nhận ra sự thật này thì bản thân mỗi tối đều đã ngồi trong quán cà phê rồi.

Thích điều gì ở cậu ấy? Kiến trúc sư cũng không nói rõ được.

Nếu cứ nhất định muốn biết thì chắc có lẽ đó là “cảm giác”.

Trên đời này có rất nhiều việc đều không thể giải thích được như thế:

Rất nhiều người nỗ lực cố gắng cả đời vẫn chẳng thể tìm thấy người mà mình thực sự yêu tha thiết.

Lại có rất nhiều người chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là đã có thể gặp được hạnh phúc của đời mình rồi.

Đây có lẽ là vận may.

Kiến trúc sư cảm thấy, chắc bản thân anh thuộc vào loại người có vận may khá tốt, mặc dù anh chưa từng nghĩ mình sẽ thích con trai. Nói thật ra thì anh thậm chí chưa từng nghĩ bản thân sẽ có tình cảm yêu đương như người bình thường bởi thời gian của anh hầu hết đã bị công việc chiếm sạch, tạo thành một vòng tròn chật hẹp, lại cũng không thích giao thiệp xã hội. Tuy cũng có những người bày tỏ với kiến trúc sư nhưng đều bị anh từ chối hết.

Bao gồm cả Nghiêm Mục.

Thật ra lúc Nghiêm Mục tỏ tình, kiến trúc sư cảm thấy thật kỳ quặc. Anh bị một người đàn ông tỏ tình, ấy vậy mà không hề có cảm giác ghê tởm, ngược lại còn thấy hơi vui. Anh từ chối là bởi anh chỉ coi cậu ấy là bạn bè, nhưng về mặt tâm lý mà nói, anh không hề bài xích việc yêu một người con trai.

Lúc anh nhận ra điều này, lại nhớ tới việc bản thân trong nhiều phương diện dường như có vẻ chú ý đến đàn ông nhiều hơn phụ nữ, có những chuyện, tự bản thân có thể hiểu ra được.

Anh thích đàn ông.

Kiến trúc sư sau khi giãy giụa một lúc thì cuối cùng có thể thản nhiên chấp nhận. Chuyện này cũng chẳng có gì to tát, nữ cũng được mà nam cũng xong, nói tóm lại thật ra cũng chỉ là một chuyện vô cùng đơn giản: Gặp gỡ ai, sau đó yêu người đó, chỉ có thể thôi.

Mà hiện giờ, anh gặp được ông chủ. Kiến trúc sư phát hiện bản thân đột nhiên thích thêm rất nhiều việc:

Anh thích nghe cậu nói luyên thuyên mãi không dứt về những chuyện vụn vặt thường ngày.

Anh thích nhìn cậu vùi đầu vào tính toán sổ sách.

Anh thích sự tinh tế của cậu khi đổ cốc cà phê thành trà.

Anh thích ở bên cậu.

...

Không biết từng cái đó “thích” cộng vào đã đủ thành “yêu” chưa?

Nếu không đủ cũng chẳng sao, cứ từ từ bổ sung thêm.

Từng bước từng bước một, đi chậm một chút mới ổn định.

Mặc dù ngày đó ông chủ đứng trước mặt đám đông từ chối anh, nhưng kiến trúc sư tuyệt đối không bỏ cuộc. Anh rất rõ, đối với cậu, thứ anh muốn không phải là sự vui vẻ nhất thời mà là sự giúp đỡ, chăm sóc cả đời.

V

Một nhân viên ưu tú, ngoài việc có khả năng hoàn thành tốt công việc ủa mình, còn phải biết cách giúp đỡ những vấn đề kỳ quái của cấp trên. Điều này những nhân viên trong công ty kiến trúc sư có sự linh hoạt cực kỳ sâu sắc.

Bọn họ vừa mới kết thúc một cuộc họp đặc biệt. Nói thật thì, sắp đến giờ về lại đột nhiên bị gọi vào họp quả thật chẳng phải việc vui vẻ gì. Nhưng vấn đề đáng ngạc nhiên nhất lại ở chỗ, cuộc họp này là yêu cầu cá nhân của Tổng giám đốc: “Rất xin lỗi đã chiếm dụng thời gian cá nhân của mọi người, tôi có chuyện muốn nhờ mọi người giúp đỡ”.

Toàn bộ nhân viên nhìn nhau ngơ ngác.

Kiến trúc sư dùng tốc độ không nhanh không chậm nói: “Chuyện là thế này, tôi có hai người bạn, gọi là Ất và Giáp đi. Giáp thích Ất, cảm thấy Ất cũng thích mình, thế là nhân một tình huống bất ngờ, Giáp đã tỏ tình với Ất, nhưng lại bị Ất từ chối. Bây giờ muốn nhờ mọi người phân tích một chút lý do từ chối, đồng thời thảo luận Giáp phải làm thế nào mới có thể thành công theo đuổi Ất được?”.

Cả phòng họp im lìm.

Trong lòng đám nhân viên chỉ có một ý nghĩ: Chuyện này thật sự không phải đùa đấy chứ?

Mặc dù chủ đề cuộc họp hôm nay có phần hơi khác thường một chút, nhưng đối với các nhân tài đa phương diện đang ngồi dưới mà nói, đây là chuyện như thế nào? Chính là:

Nhanh chóng giải quyết vấn đề để về nhà ăn cơm mới là con đường đúng đắn nhất!

Thế là, sau một thời gian trầm mặc ngẩn ngui, nhân viên trước nay luôn vô cùng im lặng ở bộ phận Tài vụ mở màn, phát biểu: “Tổng giám đốc Kỷ, Giáp có thể khẳng định chắc chắn Ất thích mình chứ?”.

Kiến trúc sư nghĩ một lúc, chậm chạp gật đầu.

A Hân hiểu ra: “Nếu đã vậy, tôi cho là nguyên nhân Ất từ chối có thể là do tình cảm của Ất đối với Giáp còn chưa đến mức độ có thể trở thành người yêu, bởi vậy Ất mới từ chối”.

Hoa Hoa của phòng Hành chính lập tức phản bác: “Tôi lại cho rằng Ất từ chối là do quá bất ngờ, còn chưa chuẩn bị tốt. Vừa rồi tổng giám đốc Kỷ cũng đã nói, Giáp là nhân cơ hội bất ngờ mới tỏ tình mà”.

Lão Từ của phòng Kế hoạch chép chép miệng: “Dựa vào kinh nghiệm người đi trước của tôi, Ất có lẽ là do một nguyên nhân khách quan nào đó, ví dụ như áp lực gia đình chẳng hạn, nên mới từ chối. Trước tiên, Giáp cần phải tìm hiểu rõ Ất có vấn đề gì về mặt này không đã”.

...

Đây quả là một cuộc họp vô cùng đặc sắc.

Trong cuộc họp, lời lẽ của các nhân viên vô cùng sắc bén, nói có sách, mách có chứng, thảo luận vấn đề kiến trúc sư đưa ra hăng hái tới tận tận cùng, thậm chí còn dùng vô cùng nhiều cách như vẽ biểu đồ, dùng những thứ ở ngay hiện trường làm mẫu phân tích... để thể hiện luận điểm của mình.

Cuối cùng, sau khi mọi người đã phân tích chặt chẽ, không chút sơ hở với các chủ đề “Cách tỏ tình của Giáp”, “Đặc điểm tâm lý của Ất” và “Mức độ tình cảm của Ất và Giáp” xong xuôi đâu ra đấy thì rốt cuộc cũng đã phác họa được một bản kế hoạch:

Bất luận là Ất từ chối vì lý do gì thì Giáp cũng phải nghiêm túc đi tỏ tình một lần nữa.

Kiến trúc sư hơi nhíu mày, ngón tay gõ gõ xuống bàn có vẻ bất an: “Thế rốt cuộc Giáp phải tỏ tình như thế nào mới được đây?”.

Việc này đơn giản!

A Hân lại lần nữa cất tiếng: “Giáp có thể tham khảo học tập các màn tỏ tình kinh điển trong các bộ phim”.

Thế là, cuộc họp kết thúc.

Mọi người cuối cùng cũng có thể thả lỏng, thu dọn đồ đạc về nhà. Có điều, Tiểu Vương mới vào công ty chưa được bao lâu chắc chưa từng được tham gia cuộc họp nào thú vị như vậy, nhìn có vẻ rất hào hứng, còn chưa đợi đến khi ra khỏi phòng họp đã lớn tiếng nói:

“Ái chà, lúc trước tôi thường xuyên đọc những chủ đề cầu cứu thế này trên mạng, có điều những cái nói ‘tôi có một người bạn...’ thì hầu hết đều là chuyện của bản thân người lập chủ đề đó thôi, ha ha ha ha ha...”

Cả phòng họp lập tức im lặng.

Dáng người đi đầu tiên của kiến trúc sư hơi dừng lại một chút, sau đó liền tăng tốc bước thẳng về phía trước. Hành động của anh thật sự là quá nhanh, thế nên chẳng ai nhìn thấy màu hồng khả nghi trên mặt Tổng giám đốc nhà mình cả.

Có điều, chuyện đó không quan trọng.

Quan trọng là toàn bộ nhân viên trong công ty kiến trúc, trong lòng đều có cảm giác đạt được thành tựu của việc hoàn thành nhiệm vụ; còn kiến trúc sư... anh ngồi trong phòng làm việc, trái tim tràn đầy niềm hy vọng.

W

Kiến trúc sư đã mấy ngày không đến quán cà phê rồi.

Không có điện thoại, không có tin nhắn, không có người, chẳng có chút tin tức nào, giống như đột nhiên bốc hơi mất vậy.

Nếu không phải là cái bàn được kiến trúc sư bao vẫn còn bày đủ thứ linh tinh, ông chủ thậm chí còn nghi ngờ phải chăng người này chưa từng xuất hiện?

Có lẽ anh ta không muốn nhìn thấy mình nữa.

Ông chủ buông quyển sổ trong tay ra, cậu chẳng cách nào tập trung làm việc được cả.

Ngày đó cậu hôn kiến trúc sư trước mặt mọi người, sau đó lại từ chối lời tỏ tình của anh, đến tận bây giờ nhớ lại, trong lòng cậu vẫn dâng lên một cảm giác khó có thể diễn tả.

Cậu hoảng loạn.

Lời tỏ tình của kiến trúc sư khiến cậu hoảng loạn.

Mặc dù ông chủ thật sự rất thích kiến trúc sư. Người đó lúc nào cũng có bộ dạng vừa nghiêm túc lại vừa lạnh nhạt, nhưng ông chủ biết người đó có sự dịu dàng khiến người khác phải ngạc nhiên, ở cùng anh ta, thời gian cảm giác như trôi đi chậm hơn... Đó là một loại cảm giác yên ổn đến xa xỉ.

Ông chủ mê muội nó.

Nhưng ngày hôm đó, lúc nhìn thấy sự nghiêm túc trong ánh mắt kiến trúc sư khi tỏ tình, cậu đột nhiên lại không biết phải làm sao. Cậu thậm chí còn không biết bản thân mình đã chuẩn bị tốt chưa, trong hoàn cảnh hỗn loạn ấy, cậu thật sự không thể suy nghĩ được.

Trời biết cậu hy vọng mình có thể giống như đã tưởng tượng, mỉm cười đáp lại một câu: “Thật trùng hợp, tôi cũng thích anh” biết bao nhiêu!

Nhưng kết quả, cậu đẩy anh ra.

Một người cô đơn đã lâu, lá gan cũng sẽ nhỏ đi.

Mà nụ hôn hôm ấy, dường như đã dùng hết sự can đảm của cậu rồi.

“Ông chủ, ột cốc trà sữa mang đi!”

Âm thanh trong trẻo kéo cậu ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Ông chủ ngẩng đầu, phát hiện là cô gái lần trước đã đến mua rất nhiều cà phê cho công ty kiến trúc.

Ông chủ vừa làm vừa vờ vô ý hỏi: “Công ty của cô cũng nhân rồi quá nhỉ, không cần phải tăng ca à?”

Cô gái đó cười cười: “Nhân viên bình thường như tôi làm hết việc là được nghỉ rồi. Còn lãnh đạo thì mỗi ngày đều tăng ca, bận rộn hơn bọn tôi nhiều”.

Ông chủ không nhịn được, khẽ run lên một cái: “Lãnh đạo? Là người lần trước đã mời cả công ty uống cà phê đấy à?”

Cô gái gật đầu: “Đúng thế, anh gặp qua rồi đấy, lần đó anh đem cốc cà phê vào cho anh ấy còn gì? Đó là tổng giám đốc của chúng tôi, mấy ngày hôm nay ngày nào cũng ở lại công ty tăng ca đấy”.

Sau khi cô gái rời đi, ông chủ bắt đầu ngồi ngây người ra nhìn điện thoại, ngón tay hết lần này đến lần khác lướt qua tên của kiến trúc sư. Cậu cảm thấy trong lòng mình có thứ gì đó bức thiết muốn nhảy ra ngoài.

Rốt cuộc đó là cái gì?

Cậu rất muốn biết.

Thế là ông chủ ra khỏi quán cà phê, đi về phía tòa nhà văn phòng.

Từ quán cà phê đi đến công ty kiến trúc chẳng qua cũng chỉ là quãng đường dài mấy phút, ông chủ bước đi vô cùng chậm rãi. Nhưng cậu cũng rất chắc chắn, mỗi bước chân đều là cậu tình nguyện bước đi.

Ông chủ từ tốn đi đến công ty kiến trúc, bên trong hơi tối, hơn nữa còn vô cùng yên tĩnh, chỉ có văn phòng ở góc trong cùng là còn sáng đèn.

Chắc đó là phòng làm việc của kiến trúc sư rồi.

Ông chủ nhẹ nhàng bước qua đó, còn chưa đến nơi đã có thể nhìn thấy kiến trúc sư qua khung cửa sổ, đang chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Đúng lúc cậu chuẩn bị bước vào, trong phòng đột nhiên vang lên những âm thanh kỳ quái:

“Tôi, Mộ Dung Vân Hải, thề với trời, với đất, với không trung, với mây, với gió, với cầu vồng mới hiện, cả đời này tôi chỉ yêu một mình Sở Vũ Tiêm, tôi sẽ khiến cô ấy hạnh phúc một đời, cho đến tận lúc già cả, chết đi[1].”

[1] Đây là trích đoạn trong bộ phim “Cùng ngắm mưa sao băng – phần một” của Trung Quốc.

Ông chủ: “...”.

Ông chủ thấy kiến trúc sư hơi nhú mày, nhấp chuột hai cái, tiếng nói cũng thay đổi:

“Tử Vi, nàng thật sự muốn ta lo lắng sợ hãi đúng không? Nàng không muốn cả đời ở bên ta sao? Lúc trước thân phận của nàng còn chưa rõ ràng, ta lo lắng, sợ hãi, nay thân phận của nàng đã được sáng tỏ, ta vẫn rất sợ hãi, lo lắng. Ta cầu xin nàng, chúng ta kết thúc những ngày tháng bất an này đi nhé.[2]”

[2] Đây là trích đoạn trong bộ phim “Hoàn châu cách cách”.

Tiếng nhấp chuột lại vang lên liên tiếp hai lần, lúc này là một âm thanh trầm thấp: “I have crossed oceans of time to find you [3]”.

[3] Đây là câu trích trong bộ phim “Dracula” (sản xuất năm 1992).

...

Đột nhiên ông chủ hiểu ra rốt cuộc kiến trúc sư đang làm gì.

Những thứ đó dường như đều là phân đoạn tổ tình trong các bộ phim truyền hình, điện ảnh cả. Mặc dù cậu không hiểu tại sao kiến trúc sư lại đột nhiên nghĩ đến việc xem lại mấy thứ này, nhưng cậu biết, chắc chắn là có liên quan tới mình.

Ông chủ quay người, nhẹ nhàng dựa vào bức tường bên cạnh, ngoài trời đã tối rồi.

Qua cửa sổ, cậu có thể nhìn thấy ánh sáng từ muôn vàn ô cửa sổ khác nhau, hệt như bầu trời đầy sao vậy. Còn trong văn phòng, kiến trúc sư vẫn mở hết đoạn tổ tình này tới đoạn tổ tình khác, có những lúc nghe sến súa đến nổi da gà, có những lúc lại rất thành khẩn.

Ông chủ khép mắt lại: Không cùng một người, nói không cùng một câu, thế nhưng đều đang làm cùng một việc.

Cậu thở dài một hơi.

Từ rất lâu về trước, kiến trúc sư đã giống như một hạt mầm trong trái tim cậu. Hạt mầm này nay đã đâm chồi, mỗi ngày nó đều lớn lên một chút. Mà hôm nay...

Ông chủ xoa xoa ngực: Nó đã đến thời kỳ ra hoa rồi.

X

Hôm nay kiến trúc sư đến công ty hơi sớm. Chín giờ vào làm thì tám giờ anh đã ở trong phòng làm việc rồi.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, nút cổ áo và tay áo đều cài kín mít, bên ngoài là một cái áo vest màu tối, trên cổ thắt một cái cà vạt màu đỏ sậm.

Kiến trúc sư đan hai tay vào nhau, ngồi vô cùng nghiêm chỉnh ở bàn làm việc.

Thư ký đến nơi thấy sếp mình như thế thì giật nảy người: Đã lâu lắm không thấy Tổng giám đốc nghiêm túc như thế này rồi!

Thư ký e dè hỏi: “Tổng giám đốc Kỷ, hôm nay có phải có hạng mục nào cần đàm phán không?”.

Kiến trúc sư gật đầu: “Đúng thế, là một hạng mục rất quan trọng”.

Một hạng mục liên quan đến đại sự cả đời.

Thực ra kiến trúc sư đã dựa theo những ý kiến được đưa ra vào buổi họp lần trước, tham khảo không ít các đoạn phim tình yêu kinh điển, còn kết hợp với các đặc điểm tính cách của bản thân để nghiên cứu xem làm thế nào để có thể tỏ tình lần nữa. Thậm chí anh còn nghĩ xong cả cách đối phó với những câu trả lời của đối phương luôn rồi.

Anh chuẩn bị đã mấy ngày nhưng vẫn không có cách nào yên tâm được. Đây có lẽ chính là thứ được gọi là “sự tra tấn ngọt ngào” chẳng?

Cuộc đời của con người, dường như nhất định phải trải qua thứ cảm giác vừa khẩn trương lại vừa bất an này thì mới có thể trở nên trọn vẹn.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc tan làm, kiến trúc sư cố gắng tỏ ra bình thường như trước, điềm tĩnh bước vào quán cà phê. Lúc này ông chủ đang dọn bàn. Kiến trúc sư đi đến trước mặt cậu, nói: “Tủ lạnh ở nhà bị hỏng nhưng bên trong vẫn còn ít đồ ăn, tôi đã đem đến đây hết cả. Bữa tối làm rồi ăn luôn ở đây nhé”.

Ông chủ dường như chẳng bất ngờ gì với sự xuất hiện của anh, chỉ gật đầu đáp: “Được thôi”.

Trong quán cà phê có một phòng bếp nhỏ khá tiện lợi, bữa trưa và bữa tối của ông chủ đều giải quyết ở đó.

Kiến trúc sư ngồi trước bàn ăn nhật đậu tương, ông chủ dọn dẹp bên ngoài xong thì ngồi xuống trước mặt anh, cầm máy tính bắt đầu tính toán sổ sách, vừa tính toán vừa nói luyên thuyên mãi không thôi:

Rau cải lại tăng thêm năm hào rồi;

Có một vị khách đến quán làm vỡ mất một chiếc cốc thủy tinh;

Tiệm bánh bao mới mở cửa ở ngã tư đem tặng một phiếu ưu đãi;

...

Kiến trúc sư nhật đậu xong thì vào bếp rửa qua, quay lại vẫn thấy ông chủ đang tính toán.

Kiến trúc sư nhìn cậu một cái: “Này!”.

Ông chủ còn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Làm gì thế?”.

Kiến trúc sư: “Tôi có nhà, có xe, còn có cả một công ty”.

Ông chủ gật gù: “Đúng thế, kiến trúc sư nổi tiếng mà có từng đó cũng không kiếm được thì còn làm ăn cái gì”.

Kiến trúc sư: “Tôi thật sự rất giàu”.

Ông chủ: “Xin chào người giàu, tạm biệt người giàu”.

Kiến trúc sư: “Bởi vậy...”.

Ông chủ: “Bởi vậy?”.

Trước mặt ông chủ xuất hiện một bát thủy tinh trong suốt bên trong đựng đầy đậu tương, trên cùng là một miếng cà rốt được khắc thành hình chữ “yêu”.

Cậu ngẩng đầu lên.

Kiến trúc sư nhìn cậu, có hơi căng thẳng:

“Bởi vậy, cậu có muốn ở bên tôi không?”

Y

Cách tỏ tình thế này là do anh ta xem cả đồng phim hôm trước mà nghĩ ra sao?

Bát thủy tinh trong suốt, hạt đậu tương màu xanh lá, cà rốt màu cam, quả không hổ danh là kiến trúc sư, nhìn cũng rất thuận mắt.

Có điều nếu chỉ nghe mỗi lời anh nói thì người không hiểu chuyện có lẽ sẽ cho rằng kiến trúc sư muốn dùng tiền tài để dụ dỗ cậu mất.

Nhưng ông chủ biết, kiến trúc sư không làm thế.

Cậu nghĩ, có lẽ anh chỉ muốn nói với cậu: Tôi rất an toàn, rất đáng tin.

Ông chủ không nhận được mà bật cười.

Rõ ràng từ lúc anh bước vào, cậu đã dự đoán được hôm nay anh có thể sẽ nói gì đó, có điều đến lúc tận tai nghe thấy, tim vẫn không nghe lời mà cứ rung động liên tục.

Ông chủ ngẩng đầu lên, đưa tay trái ra nắm lấy tay phải của kiến trúc sư: “Anh còn nhớ lần anh muốn bao chỗ ngồi riêng, chúng ta đã ký ‘hợp đồng’ không?”

Kiến trúc sư gật đầu.

Tay ông chủ dùng lực mạnh hơn một chút, bắt đầu kéo kiến trúc sư về phía mình: “Mấy ngày trước tôi đã nghiên cứu kỹ rồi, phát hiện ra một chuyện, nghiêm túc mà nói, hợp đồng ấy mà, chỉ mỗi ký tên không thì có vẻ không đúng quy cách lắm...”

Kiến trúc sư bị hành động của ông chủ làm cho ngây người, thân thể cũng không tự chủ được mà nghiêng về phía trước.

“Anh biết rồi đấy, trước nay tôi vẫn là một người luôn tuân thủ pháp luật...”

Càng ngày càng gần.

Giọng ông chủ hơi run rẩy, còn có phần khàn khàn.

“Vì quyền lợi của hai bên chúng ta...”

Càng lúc càng sát.

Kiến trúc sư dường như đã hiểu ra điều gì, anh nghe thấy nhịp tim mình đập nhanh vô cùng.

“Tôi thấy, giữa chúng ta nên chính thức...”

Mặc dù cách một bàn nhưng khoảng cách giữa hai người lúc này chỉ còn vài mi li mét. Tay cả hai nắm chặt lấy nhau, hô hấp cũng quện vào nhau. Ông chủ nhìn thẳng vào mắt kiến trúc sư, nói từng chữ từng chữ một:

“Tôi yêu anh, chúng ta ở bên nhau nhé.”

Sau đó, cậu nhanh chóng nghiêm túc đặt một nụ hôn lên môi kiến trúc sư:

“Hợp đồng này đã được hai bên đóng dấu, bắt đầu có hiệu lực từ ngày hôm nay.”

Z

Gần đây ông chủ hay nhớ về lần đầu tiên gặp kiến trúc sư, cậu hơi hiếu kỳ, nếu ngày hôm đó xe của kiến trúc sư không đem đi bảo dưỡng, còn bản thân không phải là người lên xe buýt vào lúc cuối cùng, thì liệu bây giờ cậu và kiến trúc sư sẽ như thế nào?

Liệu có biết nhau không?

Liệu có trở thành người yêu không?

Ông chủ hào hứng nói chuyện này với kiến trúc sư. Kiến trúc sư còn nghiêm túc nghĩ một lát, sau đó nói rất chắc chắn: “Nhất định là có”.

Không gặp nhau trên xe buýt thì sẽ gặp nhau trong thang máy tòa nhà văn phòng, hoặc là tại nhà hàng ở góc phố đằng kia. Tóm lại nhất định là sẽ có một ngày nào đó, tại một nơi nào đó, hai người sẽ gặp nhau, sau đó sẽ thích đối phương.

Có những người trời sinh đã là thế, mỗi bước họ đi đường như chỉ để gần đối phương thêm một chút mà thôi.

Sau khi vào mùa hè nóng bức, ông chủ quyết định tuyển thêm hai người đến phụ việc: một làm ca sáng, một làm ca tối.

Mấy năm nay, ông chủ vì quán cà phê này mà bỏ ra không ít tâm huyết, bây giờ có được chút thời gian rảnh cũng tốt, có thể làm những việc mình thích. Tỷ như: Khai quật thêm nhiều cơ hội làm ăn, kiếm thêm càng nhiều tiền hơn nữa.

Thông báo tuyển người vừa dán lên đã có không ít người đến hỏi, ông chủ lần lượt gặp qua chẳng biết bao nhiêu người nhưng đều cảm thấy không thỏa mãn.

Quán cà phê cũng giống như nhà của ông chủ, bây giờ muốn để một người lạ đi vào, cậu không thể không kén chọn một chút. Có điều cậu cũng không gấp, việc tìm người đôi lúc cũng giống như việc yêu đương vậy, phải trông chờ vào duyên phận.

Bây giờ mỗi ngày hết giờ làm, kiến trúc sư đều đến quán cà phê làm việc, đôi khi cũng phụ giúp một tay, còn pha chế cà phê một lần dưới sự hướng dẫn của ông chủ.

Lần đó vừa vặn là lúc Phó tổng giám đốc công ty kiến trúc đến, ông chủ đến giờ vẫn nhớ rõ khuôn mặt của anh ta khi nhận cốc cà phê từ tay kiến trúc sư, trông y hệt như anh ta đang nhận lấy một quả bom vậy.

Ông chủ cười hết cả nửa ngày, mãi cho đến lúc kiến trúc sư vốn luôn điềm tĩnh cũng trở nên ảo não: “Mặc dù trước nay anh không pha cà phê bao giờ nhưng cũng đâu phải chắc chắn sẽ ra mùi vị kinh khủng nào đâu”.

Ông chủ cố nhịn cười: “Đúng thế, nếu anh ta dám cười anh, lần sau anh ta đến em sẽ không bán cho anh ta nữa, ha ha ha ha ha...”

Kiến trúc sư: “...”.

Nửa tháng sau khi thông báo tuyển người được dán, vào buổi chiều tối, có một người khách rất lạ kỳ đến quán. Cậu ta gọi một cốc cappuccino xong không tìm chỗ ngồi, lại đứng trước quầy bar nhìn ông chủ làm hết các công đoạn pha chế.

Ông chủ đưa cà phê cho cậu ta: “Xin hỏi, quý khách còn có yêu cầu gì nữa chẳng?”.

Người thanh niên đó chậm một lúc mới mở miệng: “Tôi muốn hỏi một chút, ở đây có phải đang tuyển nhân viên không?”.

Ông chủ cười cười: “Đúng thế, tôi là ông chủ ở đây”.

Lúc này vừa hay chẳng có mấy khách, ông chủ liền bảo cậu thanh niên kia ngồi xuống nói chuyện một lát. Cậu ta dường như mới đến thành phố này không lâu nhưng về cà phê thì cũng có chút hiểu biết, chẳng qua cậu ta cũng rất thành thật, nói là mình muốn làm nhân viên ở đây chủ yếu là vì muốn học việc, bản thân cậu cũng muốn mở một quán cà phê.

Ông chủ bắt đầu thấy hứng thú: “Học việc? Sao cậu có thể chắc chắn là ở đây sẽ học được thứ gì đó?”.

Người thanh niên cúi đầu cười cười, không đáp.

Kết thúc buổi nói chuyện, ông chủ bảo cậu ta viết lại tên tuổi và cách thức liên hệ sau đó nhìn lướt qua một cái, nói: “Tình hình cụ thể ngày mai tôi sẽ cho cậu câu trả lời. Vậy...”.

Ông chủ ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt còn mang nét thanh tú trẻ con của người thanh niên kia: “Diệp Chiêu Ninh, chúc cậu sống ở Dương Thành vui vẻ”.

Sau khi người thanh niên ấy rời đi, ông chủ đến chỗ bàn góc trong cùng, ngồi đối diện với kiến trúc sư: “Thế nào?”.

Kiến trúc sư chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Dường như em rất thích cậu ấy”.

Ông chủ nghĩ một lát: “Nhìn rất vừa mắt, hơn nữa cảm thấy cậu ta cũng rất thành thật”.

Kiến trúc sư gập sách lại: “Vậy còn anh thì sao? Có vừa mắt không?”.

Ông chủ lườm người đối diện một cái: “Anh thì tạm vừa mắt”.

Kiến trúc sư bật cười: “Nhân viên trực ca đêm đã quyết định chưa?”.

Ông chủ: “Cũng xem như quyết định rồi, chính là cái người viết sách mấy ngày trước đến đây. Có điều cậu ta phải thêm một thời gian nữa mới đi làm được, bởi vậy thời gian này buổi tối chúng ta vẫn phải ở đây”.

Kiến trúc sư gật đầu, sau đó lại giống như nhớ ra điều gì, nói: “Đợi lúc em rảnh rồi thì dạy anh pha cà phê nhé”.

Ông chủ dở khóc dở cười: “Anh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đó à...”.

...

Bên ngoài quán cà phê, người vừa bước ra ngoài đó không lâu đang ngẩng đầu nhìn trời: Ánh hoàng hôn khi chiều tàn quả là đẹp.

Thành phố này không lớn nhưng đối với cậu mà nói thì vẫn có phần xa lạ. Mãi cho đến bây giờ cậu vẫn không hoàn toàn khẳng định quyết định rời khỏi quê nhà đến đây là đúng hay sai. Có điều, cậu hơi có chút hy vọng. Cậu tin là cuộc sống của mình sẽ có những thay đổi.

Trong quán, ông chủ và kiến trúc sư nói nói cười cười.

“Nói ra thì, cái người trực ca đêm đó viết sách gì thế?”

“Hình như là truyện cổ tích thì phải. Một người đàn ông lớn tướng rồi còn viết truyện cổ tích, thật quá thú vị.”

“Ồ? Tên là gì thế?”

“Hương Văn.”

Tại thành phố này, mỗi ngày đều có những câu chuyện mới phát sinh.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

freezeheart_6200 – Trang napa – thao1011

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ca-phe-xy>